

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Yıl 8 / Sayı 96 / Aralık 1989 / 3-DM.

1989 YILINI ZAFERLE KAPATTIK

1989 yılını geride bırakıp yeni bir mücadele yılına girerken, bu yılın devrimci savaşımız açısından kısa da olsa bir değerlendirmesini yapmak gerekiyor. '89 yılı ile geride bıraktığımız '80'li yıllarda kurtuluş mücadelemizde önemli değişme ve gelişmeler yaşandı. Her şeyden önce, yükselen ulusal kurtuluş mücadelemiz önemli bir etken olarak TC'yi '80'li yılların başında rejim değişikliğine gitmek zorunda bıraktı. 12 Eylül askeri darbesi ile faşizm emir-komuta zinciri içinde kurumlaşma sürecine sokuldu. Kürdistan, faşist sömürgeci ordu tarafından adeta yeniden işgal ve istila edilerek boydan boya bir açık zindan durumuna getirildi. Köy meydanlarına ve mahallelere toplanan insanlarımıza en ağır işkenceler yapıldı. En kutsal değerlerine saldırıldı, hakaretler yapıldı. Sayıları yüzbinlere ulaşan kitleler gözaltına alındı. Gözaltı sürecinde insan aklının kabul edemeyeceği ve düşünemeyeceği işkence ve vahşet uygulandı. Onbinlerce PKK militanı, sempatizan ve yurtsever zindanlara dolduruldu.

Zindanlar tam bir kıyım ve katliam merkezi haline getirildi. Uygulanan işkenceler tarihi Saygon zindanlarındaki işkenceleri geride bırakacak düzeyde gerçekleştirildi. Tek hedef dışarda olduğu gibi, zindanlarda da teslimiyet ve ihaneti egemen kılmaktı. Fakat dışarda PKK önderliğindeki halkımız en zor koşullar altında dayatılan teslimiyeti kabul etmedi. Özellikle zindanlarda Mazlum, Kemal, Hayri yoldaşların öncülüğünde Partimiz ihanet ve teslimiyeti tarihin çöp sepetine atarak, zindan burçlarına direniş bayrağını zaferle dikti. 12 Eylül faşizminin teslim alma, ihanet ettirme planı boşa çıkarıldı. Partimiz PKK de, dışarda ortaya çıkan yeni koşullarda savaşı başlatıp yükseltmenin kapsamlı hazırlıklarını tamamladı. Ve 15 Ağustos tarihi vuruşuyla, 12 Eylül faşizminin geliştirdiği sistem ve planını boşa çıkardı. Özellikle, Türkiye alanında planını başarılı yürüten 12 Eylül faşizmi, Kürdistan'da büyük bir engelle karşı karşıya kalarak, ciddi bir yara aldı.

Sonraki yıllar hep yükselen kurtuluş savaşımızın lehine kapandı. Türk sömürgeciliği 1987'de atadığı sömürgeci valiyle özel savaşı yaygınlaştırmaya çalıştı. Özel kolordu, köy koruculuğu vb. özel örgütlenmelerle mücadelemizi imha etmeyi esas aldı. Yine içte ihanet ve provokasyonu dayatırken, dışta da küçük-burjuva reformizmini, ilkel-milliyetçiliği ve sosyal-şovenizmi ulusal kurtuluş mücadelemize karşı kullandı. Geliştirdiği bütün bu önlemler; Partimiz tarafından boşa çıkarıldı. Her geçen yıl kurtuluş savaşımımız ileri bir düzeyde seyretti. Böylece mücadelemiz deney ve tecrübesini arttırarak güçlü bir kitle desteği ile 1989 yılına girdi.

Devamı 2. sayfada

1989 yılı zaferimize kan veren şehitlerimiz yaşıyor!

M. Salih YİĞİT

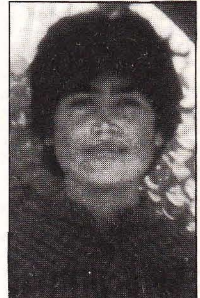

Saniye ÜRÜN

Vatan, uğruna kan dökeni bulundukça vatandır. Kürdistan; kanla sulanan bereketli toprağım, vatanım, cennetin beşiği Mezopotamya'm! Dörtbin yılın hasreti ile koşuyoruz bağrına; sımsıcak toprağınla ısıtıyoruz köleliğin buza kestiği bedenlerimizi. Seninle can buluyor, sana can katıyoruz körpe canlarımızla. Yaşamın soluğunu duyuyoruz avuçladığımız her zerre toprağında. Seninle yeniden doğuyor, seninle erişiyoruz ölümsüzlüğe...

Ve... zaferi yakınlaştırıyoruz, bağrına düşen her bir canla. Yeni bir zafer yılı armağan ettik sana, halkıma; şehitler zincirinin yeni yeni halkalarıyla... Seninle doğduk, sende yaşayacağız özgür yarınlarda.

1989 yılı direniş şehitlerimizin anısı ölümsüzdür.

Behiye YASIT

Yazıları 7-13. sayfalarda

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

PKK'de gerçekleşen sosyalizm ve kesinleşen halk kimliğimiz

Devrime kalkan halklar ve ona önderlik eden öncüler için geçen her gün bir aşamadır, yeniye yol açmadır. Dolayısıyla geleneksel yıldönümü değerlendirmeleri fazla anlam ifade etmez. Ancak, kararlılığı bilme, geçmişin olumlu yanlarına daha fazla hükmetme ve olumsuzluklarından sıyrılmaya vesile teşkil etmesi açısından, bir durum değerlendirmesi olarak anlam kazandırılabilir. Dolayısıyla her günümüz, geçen günün yıl dönümü ve de gün dönümü değildir. Tam tersine her yeni gün bir öncekini daha da ilerleten ve aynı zamanda yeni olan bir karakterdedir. Yeni gün o kadar dolu ve ardına bakmaya fırsat vermeyecek kadar önemlidir ki, geçmişi uzun uzadıya anmaya, kutlamaya fırsat vermez. Çünkü, o an be an gerçekleştirmek zorunda olduğu görevleri, tamamen geçmişi de içermektedir.

PKK'nin: O dönem için alelacele bir gelişme dönemi olarak da ifade edebileceğimiz o günlerinin anısı tazedir. Ne olağanüstü bir önemi vardır, ne de kendini bilenler için gözardı edilecek bir gündür. Biz, gerek partileşmeye karar veriş dönemine, mücadeleye daha büyük kararlılıkla giriş yapma dönemine ilişkin, gerekse Kürdistan halkı adına, bir şeyler yapmanın şart olduğunu iyi biliyorduk. Eğer yaşama devam edeceksek, mutlaka eski günleri aşan; bir yandan bizim kendi kimliğimize diğer yandan çağa yakınlaştıran bir şeyler yapmamızın vazgeçilmez olduğunu, hele bunun da, insan olmamızla, bu sıfata layık olmamızla yakından bağlantılı olduğunu bilerek partileşme dönemine girdik. Biz, uğruna savaşılması gereken çok temel bir-iki saptamayı zamanında yaptığımız ve çabamızı buna sarfettiğimiz için bunu başardık. Çağa yaklaşmaya ve onu kavramaya çalışırken, kendi ulusal kimliğimizle bunu gerçekleştirmek, her halk için olduğu kadar, Kürdistan halkı için de gerekliydi. Tek bir kişi bile olsa; bunun farkına varanın, bunun gereklerini de mutlaka yapmak durumunda olduğu açıktır.

İşte bununla oluşan bilinç veya onun yol açtığı çabalarımız, bizi bugüne getirmenin esasını teşkil eder. Çağa oldukça bilimsel yaklaşmaya çalıştık. Ulaşmaya çalışırken de; çoğunun yaptığı gibi, bir aydın bireyciliği biçiminde yaklaşmadık. Kendini beğenmiş aydının; "bilinçlendim, hatta gelmiş olduğum geri toplumsal yapıyı da yıktım" biçiminde kendisini yansıtan bireysel kurtuluş yollarını seçmedik. Bu tipler, bireysel olarak bazı şeyler elde edince kendisini kuş kadar hafif sayar ve o eski geri günlerini hatırladıkça kendisini çok şanslı sanır. Oysa, bizim gerçeğimiz sözkonusu olduğunda bu; TC atmosferinde, her bakımdan düşmanın kendini örgüt-

Devamı 4.sayfada

F. ALMANYA PKK DAVASI'NDA DİRENİŞ

F. Almanya-PKK Davası, çeşitli sorunlar ortamında ve yer yer gergin bir havada devam ediyor. 24 Ekim'de açılan davada, tercüman sorunu gibi en temel sorunların halledilmemesi ve çeşitli anti-demokratik uygulamalarla hukuk kurallarının ayaklar altına alınması nedeniyle önemli gecikme ve aksaklıklar yaşanıyor.

F. Almanya emperyalizmi, başvurduğu hukuk ve insanlıkdışı yöntemlerle Türk faşizminden farklı bir yönü olmadığı gerçeğini her gün daha fazla gözler önüne sererken, bu mahkemenin gayri-meşru olduğu gerçeği de en geniş çevreler nezdinde giderek daha da belirginlik kazanıyor.

Aralık ayı içinde yapılan duruşmalar, bu durumun çarpıcı örneklerini sundu. İki yılı aşkın süredir bu davanın hazırlığı içinde olan ve iki aydan fazla bir zamandır mahkemeyi açmış bulunan F. Alman emperyalizmi, hala tercüman sorununu halledebilmiş değil. Cam kafesler ardına kapatılan devrimci Kürt politikacılarının savunma haklarını ihlal etme tutumları sürüyor. Bütün bunlara ek olarak, tıpkı Türk faşizmi gibi, F. Alman emperyalizmi de yoldaşlarımızın Kürtçe savunma yapmalarına engeller getirme, zorluk çıkarma tutumu içinde bulunuyor. Tutuklulardan **Selahattin Çelik**'in Kürtçe savunma yapma girişimi, F. Alman yetkililerince engellenmeye çalışıldı. Bu başarılamayınca da tercüme sorunları çözümsüz bırakılarak sonuç alınmaya çalışılmaktadır. Ancak, Kürtçe savunma yapan Kürt politikacılar, *"Kendi anadilimizle kendimizi savunmak istiyoruz"* diyerek, kararlı davranmaktadırlar.

Geçtiğimiz duruşmalarda yaşanan önemli bir gelişme de, tutuklu Kürt politikacılarının avukatları ve tutuklu yoldaşlarımızın, çağdışı cam kafesin kaldırılması için başlattıkları direniş oldu. Tutuklu avukatları, cam bölmenin hukuk kuralları ile bağdaşmadığını ve savunmayı engellediğini belirtip, *"Cam kafes kaldırılmalıdır"* yazılı bir pankartı duruşma salonuna astılar. Ve oturmayı reddederek mahkemeyi protesto ettiler. Bunun üzerine mahkeme heyeti duruşmayı erteleme yoluna gitti.

12 Aralık'ta bir basın açıklaması yapan avukatlar, mahkemedeki hukukdışılığı teşhir ederek, cam bölmenin kaldırılması ve hukuk devletine aykırı bu göstermelik mahkeme hakkında takipsizlik kararı verilmesi talebini bir kez daha dile getirdiler. Hatırlanacağı üzere, mahkemenin iptali için avukatlar daha önce yüksek mahkemeye bir dilekçe sunmuşlardı.

Avukatların başlattığı bu direnişle dayanışma amacıyla tutuklu yoldaşlarımız üç günlük açlık grevi yaptılar. Ayrıca dışarıda da çeşitli gösteriler ve açıklamalarla, Kürdistanlı kitleler tutuklularla dayanışmayı sürdürdüler. **Kürdistanlı Yurtsever Aydınlar Birliği** bir basın toplantısı yaparak, F. Almanya emperyalizmini ve mahkemeyi protesto ederken, tutuklular ve avukatlarının direnişiyle de dayanışmasını dile getirdi. **Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği-YJWK** de aynı amaçla bir yürüyüş ve miting düzenledi.

PKK Davası tutuklularının yazıları 18-19. sayfalarda

Gerilla savaşının güncel taktik sorunları

Yazısı 14. sayfada

1989 YILINI ZAFERLE KAPATTIK

Baştarafı 1. sayfada

1989 yılı hem düşman açısından, hem de Partimiz açısından oldukça önemli bir yıldı. Düşman bu yıl içinde devrimci savaşımızı geliştirdiği taktiklerle tamamen imha edemese de, en azından başlangıçta inisiyatifi ele alma, giderek imha sürecine sokma, yıl sonuna ulaşıldığında ise, iyice güçten düşürülmüş ve gelişimi köreltilmiş kurtuluş savaşına indirgemeyi amaçladı. Bu amaçla mücadelemizin geliştiği her alana yönelik kapsamlı uygulamalara yöneldi. Özel savaşın her çeşidine başvurarak, sonuç alma temelinde kurtuluş savaşımıza yüklendi. Askeri sahada özel savaş birliklerini daha da geliştirdi. Stratejik noktalara yeni ve modern karakollar inşa etti. Köy koruculuğunu askeri düzen içine almaya çalışarak, başlangıçta bu konuda önemli adımlar da attı. Yine operasyonlarda uçak ve helikopterleri yaygınca kullandı. Özellikle başlangıçta kurtuluş savaşımızı Botan'la sınırlandırmaya çalışarak, gerillanın ülke geneline yaygınlaşmamasının tedbirlerini geliştirdi. 2600 kilometrelik Irak ve Suriye sınırını elektrikli ve dikenli telle örmeye başladı. Bunun için Erzurum'da 1 milyar liraya dikenli tel üreten fabrika kurdu. Fabrikada yüzde 75 hisseye sahip olan Alman Friedrich Grapple firması üretim yapıyordu. Ve Nusaybin-Ceylanpınar arasındaki 27 kilometrelik bölüm bu tellerle örüldü. Fakat devrimci savaşımızdan çekinen Alman firması fabrikayı kapatmak durumunda kalınca bu proje tamamlanmadan sonuçlandı. Buna bağlı olarak sınırda daha farklı fiziki engeller de geliştirildi.

Bütün bu engellerin altında yatan neden, savaşımızı önce Botan'la sınırlamak ve giderek burda da küçük bölgelere ayırarak, tam imhayı gerçekleştiremese de buna yakın bir sonuca ulaşmaktır. Nitekim 1989 baharıyla birlikte TC, bu hedef doğrultusunda harekete geçti. Onbinlerce asker, özel tim, jandarma ve korucuyu sürekli operasyon durumunda tuttu. Özel savaşın psikolojik ve propaganda araçları haline getirdiği basın-yayın organları da savaşı bu yönlü işlediler. Kürdistan'ın diğer eyaletlerindeki gelişmeleri hemen hemen hiç işlemezlerken, Botan'daki Türk özel savaşının "başarısını" ele aldılar. Hatta burada eyaletin tümünü de değil, bazı bölgeleri ileri çıkarma tarzında yaklaştılar. Örneğin, uzun dönem Cudi Dağı'ndaki operasyonu işlediler. Sonra hazırlanan hayali bir senaryo ile *"ARGK gerillalarını Cudi'de temizledik. Törenle Türk bayrağını diktik"* vb. psikolojik propaganda geliştirdiler. Ardından İbrahimbey dağlarını benzer yöntemle basın sayfalarında günlerce işlediler. Bununla yapılmaya çalışılan, "gerillaların bir alana sıkıştırıldığı ve burada bitirileceği" propagandasına kamuoyunu inandırmak; psikolojik olarak halkımız üzerinde bu imajı egemen kılarak hayal kırıklığı yaratmak ve kurtuluş umudunu zayıflatmaktır.

Kurtuluş mücadelemizin Botan'da yoğunlaştığı, dolayısıyla ana savaş cephesi olarak buradaki savaşın daha geniş ve yaygınca gelişeceği açıktır. Kürdistan'ın diğer alanlarında da Botan düzeyinde olmasa da, gerilla savaşımımızın yıl süresine büyük bir atağa kalktığı bugün çok iyi bilinmektedir. TC ve basın-yayın organlarının savaşa yaklaşımları tamamen özel savaşın taktiklerine hayatiyet kazandırma arzu ve istemleri yönündedir.

Askeri olarak kurtuluş savaşımımızı 1989 sonlarına doğru imhaya yakın bir düzeye indirmeyi hedefleyen TC, kitleleri mücadelemizi desteklemeyecek bir konuma getirmeye çalıştı. Bunun için bol vaadlerde bulunmayı, ama operasyonlarda başvurduğu işkenceyle sindirmeyi esas aldı. Köyleri bazı merkezlerde toparlayarak, stratejik köyler oluşturmaya çalıştı. Zor ve tehditle göçettirmek istedi. Özellikle GAP projesinin tamamlanacağı ve Kürdistan'ın nasıl bir "cennete" dönüşeceğinin propagandasını yaygınca yaptı. Mücadelemizin "kalkınmaya" karşı olduğu düşüncesini yaymaya çalışarak, ekonomisini özel savaşa göre ele aldı. Kitleleri zor, tehdit ve bol para vaadiyle silahlandırmak istedi. Yine uluslararası alanda çeşitli güçleri karşımıza çıkarmak için taviz politikasını yürüttü. Bu uluslararası özel savaşın bir parçası olarak Almanya-PKK Davası açıldı. Bununla Partimiz dünyaya "terörist" olarak gösterilmek istendi. Bu temelde emperyalistler polis gücünü devreye sokarak Avrupa'daki Kürdistanlı yurtseverlere yönelik anti-demokratik saldırılara yöneldi. Sayısız operasyon ve sindirme uygulamasına başvuruldu. Yine Parti Önderliğimize ve Partimize yönelik çeşitli komplo ve provokasyonla içten parçalamayı gerçekleştirmek amacıyla Parti ortamına ajan-provokatörler sızdırıldı.

Ana hatlarıyla verilmeye çalışılan özel savaşın 1989 yılı sonunda vardığı düzey nedir? TC, özel savaş planını ne oranda yürüttü; hangi sonuca ulaştı? Bu sorulara verilecek cevaplardan özel savaşın geçen yılın başında sahip olduğu gücün çok çok gerisinde bir noktada bulunduğu, işlemez hale geldiği ve zaafa düştüğü hemen görülebilecektir. Çünkü, ulusal kurtuluş savaşının planı ezici düzeyde gerçeklik buldu. Pratik uygulamada bazı yetersizlikler yaşansa da, esasta istikrarlı gelişimiyle yılı lehine kapattı. Bu anlamda vücut bulan, önem kazanan devrimci savaşımımız oldu. Dolayısıyla, özelde 1989, genelde '80'li yıllar savaşımımızın zaferiyle kapandı. '90'lı yıllara mücadelemiz bu zaferin temelinde girmektedir.

"... Eğer aldığımız tedbirler yeterli olsaydı, PKK bugünkü safhaya gelmezdi. Adamlar ben orada iken (Kürdistan'da 1989'da özel savaşı yürütürken, bn.) ***bölük safhasını bitirmiş, tabur safhasına geçmişlerdi. Eğer biz başarılı olsa idik, üst seviyede bir devlet görevlisi bugün aracına bindiği gibi, Şırnak'a, Çukurca'ya ya da Beytüşşebap'a gidebilirdi.***

Hataların başında hastalığı iyi teşhis edemememiz ve hastalığa uygun tedbir alamamamız geliyor. Eğer gerillaya karşı muntazam ordu ile başarılı olunsaydı, ABD de Vietnam'dan başarısız olarak geri dönmezdi. Karşımızda söylendiği gibi; 'İki çapulcu olayı yok', bir gerilla faaliyeti var." *(Nokta, sayı 51)*

Türk generalinin de ifade ettiği gibi, özel savaş önüne koyduğu hedeflerinden hiçbirine ulaşamamıştır. Tam tersine gerileme içine girerek inisiyatifi gerillaya kaptırmıştır. Başta Botan olmak üzere yer yer özel savaş sınırlandırılmıştır. Doruktan inişe doğru geçmiştir. Bazı alanlara gece ve gündüz Türk ordusu girememekte ve genelde bu yönlü bir zorlanmayı yaşamaktadır. Bu anlamda, Türk özel savaş birliklerinin saldırıları büyük oranda zayıflatılmıştır. Türk İçişleri Bakanı'nın tabiriyle de, *"Saldıran tarafın yüzde 80'i gerillalardır."* Bu temelde Türk ordusunun otoritesi oldukça sarsılmıştır. Orduda açılan gedik her gün büyüyerek derinleşmektedir. Türk özel savaş birlikleri bu çöküşü kalkışa çevirmek amacıyla yıl sonunda son bir hamleyle İkiyaka (Setê) katliamını gerçekleştirdi. Bu katliamın özellikle Partimizin 11. kuruluş yıldönümüne denk getirilmesi anlamlıdır. TC, bu katliamı, Partimize mal etmeye çalışarak, içte ve dışta teşhiri geliştirmeye çalışıp, biraz da olsa çöküşünü durdurmayı amaçladı. Fakat bu caniyane katliamı Partimizce deşifre edilerek, TC'nin bu oyunu boşa çıkarıldı. Dolayısıyla çöküş süreci daha da hızlanmış oldu.

Açık ki, özel savaş planının etkisiz kılınması ve yer yer sınırlandırılması kurtuluş ordumuz ARGK'nin yarattığı gelişmelerle sağlandı. Ordumuz, kendisini örgütleme temelinde, daha da yetkin ve isabetli vuruşlarıyla özel savaşı çöküşe doğru götürdü. Gerillanın başta Botan olmak üzere, ülke genelinde oturtulmasında ileri mesafeler katetti. Ordumuz sayısal olarak binlerle ifade edilirken, halk savaşı sanatında uzmanlaşma, kurmay düzeyde savaşı sevk ve idarede önemli bir birikim yaratıldı. Böylece gerillanın özgür yaşam tarzı kitlelere daha güçlü yansıdı. Saygın bir otorite olarak ARGK, halkımız nezdinde yer edindi. Bu temelde katılımlarda da önemli bir artış ortaya çıktı.

Kurtuluş savaşımızın askeri sahada sağladığı bu gelişmeler, siyasal arenada sonuç vererek, psikoloji ve cesaret cephesinde önemli bir açılım sağladı. Kitleler korku psikolojisini yenmede önemli mesafe alarak bu yönlü cesaret ögesine sahip oldular. Kendilerini daha korkusuzca tanımlama, kimliğine sahip çıkma ve ifade etme gücüne ulaştılar. Daha önceleri "Kürdüm" demekten korkan bir halk gerçekliğinden, bugün kahvede, okulda, köyde, üniversitede, kısaca hayatın her alanında kendi gerçekliğini hararetle dile getirme ve cesaretle bu kimliğe sahip çıkma durumuna ulaşma sözkonusudur. Bu gerçeklik Türk parlamentosuna kadar yansımış; Kürtlüğü red temelinde mayalanmış bu faşist rejimin başı Turgut Özal bile, Kürtlerin varlığından bahsetmek ve "Kürtçe konuşulabilir" açıklamasını yapmak zorunda kalmıştır. Bu, özel savaş çıkmazının en açık itirafıdır. Yaşanan bu çıkmaz, halkımız ve mücadelemiz açısından ise büyük bir kazanımdır.

Halkımızda kendini ifade etmede oluşan cesaret, yer yer ölüm korkusunu da aşarak Türk sömürgeciliği ile çatışma düzeyine ulaştı. Nusaybin, Cizre, Silopi alanları bunun en açık pratiğini sergilediler. Binlerce Kürdistanlı taş ve sopalarla Türk özel savaş güçleriyle çatıştı. O anki istemlerini kabul ettirdiler. Bu, halkımızda cesaretle direnilirse zaferin kazanılacağı düşüncesinin oluşmaya başladığını gösterir. Bu, Kürdistan devriminin yeni ve daha ileri bir sürece girdiğini göstermesi açısından dikkat çekicidir. Yine bu, halkımızın önce ruhta, giderek pratikte bir isyan dönemine adımını attığı anlamındadır. Buradan devrimimizin silahlı mücadelesinin yanında, ona bağlı olarak kitlelerin siyasal şiddetinin de sürece giriş yaptığını belirtebiliriz. Bu önümüzdeki dönemde kurtuluş mücadelemizin yeni bir atağa kalkışını gösteriyor.

Kitlesel düzeydeki bu gelişmeler, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin etki sahasına girdiği, yönünü mücadeleden yana çevirdiği, henüz tümden örgütlenmese de TC'nin sömürgeci otoritesinde ciddi bir kopuşun yaşandığı noktalarında ortaya çıkıyor. Halk düzeyindeki bu gelişmeler, TC'yi siyasal bunalım içine sürükleyerek, rejimde ciddi çatlaklar yaşanmasına yolaçtı. Böylece TC; Kürdistan'da istediği her şeyi yapamaz duruma düştü. Bunun en bariz örneği, sömürgeci eğitim kurumlarının işlemezliğinde görülmektedir. Sadece Botan'da 2000'i aşkın okul "eğitim" yapamadığından kapatılmış durumda. Urfa'da 200, Dersim'de 40, Mardin'de (700 ilkokuldan) 400 okul kapalı durumdadır. Bu veriler de göstermektedir ki, sömürgeci kurumlar işlevsiz hale gelmiştir. Çünkü bu durum sadece eğitimde değil, bütün sömürgeci kurumlarda yaşanmaktadır.

Türk devleti Kürdistan'da çözülmektedir. Kürdistan'daki çözülme parlamentoya kadar yansıdı. Düzen içi partiler de bundan nasibini almaktadırlar. Bu, ana muhalefet partisi SHP'de daha ileri boyutta yaşandı. SHP'nin Kürdistan'daki örgütlerinin hemen hemen hepsi dağıldı. Rejim kendisini yaşatmak amacıyla içinde ayrışma ve çatışmaya girerken, yeni tedbirler de geliştirmek zorunda kaldı. Bu tedbirlerin başında da Türk parlamentosunun ANAP grubunun parlamentosu haline getirilmesi geliyor. 12 Eylül rejiminin devam ettirilmesi amacıyla, Özal Cumhurbaşkanı yapıldı. Böylece parlamento özel savaş parlamentosu hüviyetine kavuşturuldu.

Kurtuluş savaşımımızın 1989'da kendi planını esas yönüyle başarıyla sonuçlandırması, TC'yi özel savaşı yeni tedbirlerle 1992'ye göre ayarlamaya götürdü. Bu yeni planın bir parçası da, başarısız olan sömürgeci Vali'den özel savaş yetkilerinin önemlilerinin alınıp Genelkurmaylığa devredilmesidir. Zaten Özal'ın Cumhurbaşkanı olması bundandır. Çünkü, Özal 12 Eylül generallerinin en has uşağı durumundadır. Daha önceleri devrimci savaşımımız TC'nin önemli gündem maddelerinden biriyken, günümüzde ise artık birinci gündem maddesine oturmuş durumdadır. Bu nedenle devlet bir bütünüyle özel savaş devleti durumuna getirilmeye çalışılıyor. Ve özel savaşın bir ayağı da Türkiye'de kurumlaştırılmaya çalışılacaktır. Buna mücadelemizin etkisi ile Türkiye'de olası güçlü bir devrimci çıkışı bastırmak amacıyla başvuruluyor. Şimdiden bunun belirtilerini görmek mümkün.

1992'ye kadar oluşturulan özel savaş planının ana mantığını, devrimci savaşımımızı tam imhadan ziyade, sınırlandırmayı esas almak oluşturuyor. Özel savaş bu tarzda işletilecektir. Çünkü, TC artık ulusal kurtuluş mücadelemizi imha edemeyeceğini çok iyi görmektedir. Dolayısıyla, devrimci savaşı bazı alanlarda sınırlandırmaya çalışarak birlikte yaşamayı esas almak çabasındadır. Nitekim basında da, ***"İspanya ETA ile, İngiltere IRA ile yaşamaya alışmıştır. Biz de PKK ile yaşamaya alışmalıyız"*** konuları işlenmektedir. Fakat "Türkiye'nin PKK ile yaşayabilmesi" için gelişen, kapsamlı eylemler gerçekleştiren bir gerilla yerine, gelişimi köreltilmiş, zaman zaman bazı eylemler yapsa da "fazla zarar vermeyen türe indirgenmiş" bir gerilla gereklidir. TC'nin esas aldığı yön bu olmaktadır. Bütün çalışmalarını bu eksen etrafında geliştirecektir. Planını başarıya ulaştırabilirse, ileride, mevcut yönetimin yerini daha da yumuşatılmış bir yönetime bırakabilir.

Bu hedef çerçevesinde icazetli bir komünist partisine zaten izin vermiş durumda. Muhtemel bir "Kürt partisi" de devreye sokulabilir. Yine başta Suriye, Irak, ve İran olmak üzere diplomaside büyük tavizler vererek, dıştan da mücadelemizi sınırlandırmaya çalışacaktır. Bu temelde halkımızı da, büyük tavizler vererek kazanmaya çalışacaktır. Suyu olmayana su, yolu olmayana yol götürerek şirin gözükmeyi hedefleyecektir.

Açık ki, özel savaşın bu sinsi planına karşı, devrimci savaşımımız 1990'a büyük kazanımlarla giriyor. Parti, Cephe, Ordumuzun otoritesi Kürdistan'da pratik bir olgu haline gelerek kitleler bu otorite altında büyük bir potansiyel güce ulaşmışlardır. Eğer Partimizin savaş sanatı yetkin uygulanırsa, bu potansiyeli harekete geçirmek işten bile değildir. Savaşımımızda belirleyici olan, güncel pratik uygulamada hataya düşmeden doğru taktik hattı tutturmaktır. Bu konudaki kazanımlar son derece elverişlidir. Her sahada da mücadeleyi geliştirme olanakları mevcuttur. Sorun, başta Parti militanları ve askeri komutanlar olmak üzere, her yurtseverin görevlerine doğru sahip çıkmada üzerine düşeni zafere ulaşma inancıyla yerine getirmesidir. Bu konuda geçmiş pratik deneylerin de gösterdiği gibi, her insanımız üzerine düşeni daha büyük azim ve coşkuyla yapacaktır. Bu temelde zafer dolu bir yılı geride bırakırken, şimdiden 1990 zaferleri hepimize kutlu olsun. 1990 yılının da bizim için güçlü zaferler yılı olacağına inancımız büyüktür.

Ağır kış koşullarına rağmen savaşımız yükselişini sürdürüyor

23 Kasım günü, Şırnak'a bağlı Görmeç köyü yakınlarında ARGK gerilla birliği ile sömürgeci kolluk kuvvetleri arasında büyük bir çatışma meydana geldi. Alanda operasyon sürdüren kalabalık sayıdaki düşman gücüne öğle şıraları gerilla gücünün ateş açmasıyla çatışma başladı. Gerilların yoğun ateşiyle karşılaşan düşman paniğe kapılarak şaşkınlık ortamında savaş inisiyatifini baştan kaybetti. Fakat binlerce kişilik özel tim, jandarma komandosu ve köy korucusundan mütteşekkil düşmanla yer yer şiddetli çatışmalar oldu. Düşman, gerillanın isabetli vuruşları altında onlarca ölü ve yaralı vererek ağır kayba uğradı. Fakat TC, kaybını sadece "2 jandarma öldü" şeklinde yansıttı. Akşam saatlerine kadar aralıksız devam eden çatışmada 6 ARGK gerillası kahramanca savaşarak şehit düştü.

Yine aynı günlerde, sömürgeciler Şırnak ve Cizre ilçe merkezlerinde kapsamlı operasyonlar yaptılar. Operasyonların esas hedefi, kitleleri sındırmek ve pasifleştirmekti. Bu yüzden TC işkence ve katliam tehditlerinde bulundu. Ayrıca, ARGK'ye destek sundukları gerekçesiyle 11 yurtseveri gözaltına aldı.

Türk sömürgecileri 25 Kasım'da yeni bir katliam gerçekleştirdiler. Bu sefer seçtikleri hedef, İkiyaka (Setê) köyü idi. Bizzat kendi açıklamalarında yeraldığına göre 12'si çocuk ölmak üzere toplam 28 kişi katledildi. Fakat katliamın gerçek boyutları bunun çok üzerindedir.

Uludere-Hilal zomlarında kitle toplantısı

Katliamın gelişimi kısaca şöyledir. Hakkari-Yüksekova'ya bağlı İkiyaka (Setê) köyünü, TC özel savaşın karargahı haline getirme çalışması yürütmüş ve belli mesafe de katetmiştir. Köyde zor, tehdit ve para yoluyla 100'ü aşkın korucu derlemiştir. Ayrıca köyün yakınlarına modern askeri araçlarla donattığı yüzlerce özel tim elemanından oluşan bir karakol kurmuştur. Böylece, köyü özel savaşın üssü haline getirmiştir. Buraya dayanarak yöredeki halka baskı ve işkence yapılmaktadır. Köylüleri, ya silah alıp koruculaşmaya ya da göç etmeye zorlamaktadır. Başka bir alternatif bırakmamaktadır. Bu yöntemle, sınırı tamamen denetim altına almak ve manevra sahasını daraltmak istemektedir. Böylece düşman, bu alanı mücadelemize karşı tehlikeli bir üs haline getirmeye çalışmaktadır. Bu amaç doğrultusunda kurduğu karakol böylece mücadelemiz için en önemli hedeflerden birisi haline gelmiş bulunmaktadır.

İşte 23 Kasım günü, ARGK gerillaları düşmanın bu karakolunu imha etmek için baskın eylemi düzenler. Baskın eyleminden sonra da çatışmalar 3 gün, yani 25 Kasım'a kadar devam eder.Bu süreçte karakolda bulunan özel tim elemanları fazla bir varlık gösteremezler. Sadece karakol binalarının içinde kendilerini savunmaya çalışırlar, fakat gerillanın ağır ve isabetli vuruşları karşısında büyük kayıplar almaktan da kurtulamazlar. Onlarca ölü ve yaralı vermenin yanısıra ağır maddi kayıplara da uğrarlar. Bu darbe üzerine sömürgeciler çatışma alanına güç yığınağı yaparak operasyon başlatır ve savaş uçaklarıyla bombardımana girişirler. Bombardıman sonucu, aralarında kadın ve çocuklarında bulunduğu onlarca Kürt köylüsü katledilir.

Sömürgeciler ARGK gerillalarının alanda bulunan bir karakola karşı gerçekleştirdikleri baskında ve ardından meydana gelen çatışmalarda üç gün üst üste darbe yemelerinin intikamını zavallı savunmasız köylüleri savaş uçaklarının bombardımanında katlederek alma yoluna gittiler. Ancak katliamlarını gizleyerek kendi vahşetlerini çok sahtekarca, Partimiz PKK ve Ordumuz ARGK'ye mal etmeye çalıştılar. Sömürgeci basın yayın organları haftalarca bu konuyu işledi. Partimiz yoğun bir karşı bombardıman yağmuruna tutuldu. Kitleler üzerinde ve dünyada her geçen gün saygınlığı artan Partimiz, hem de 11. kuruluş yıldönümüne denk gelecek bir dönemde, teşhir edilmeye çalışıldı. Fakat, TC'nin içine girdiği bu sahtekarca tutuma karşı cevap gecikmedi. Partimizin, katliamı açığa çıkarıp deşifre ettikçe sömürgecilerin çirkef yüzü açığa çıktı. Başta halkımız olmak üzere, halkımızın dostları, TC'nin bu alçakça oyununu lanetlediler. ve Partimizin saygınlığı daha da arttı.

Türk sömürgeciliğinin İkiyaka katliamı açığa çıktıktan sonra, başta üniversite gençliği olmak üzere çeşitli ilerici çevreler de protesto eylemleri geliştirdiler. İstanbul'daki yüksek okullarda okuyan Kürdistanlı öğrenciler dağıttıkları bir bildiri ile katliamı nefretle kınarken, devrimci-demokrat kamuoyu sömürgeci özel savaşı teşhire çağrıldı. Yine, Diyarbakır-Dicle Üniversitesi'nde de aynı amaçla dağıtılan bildiride İkiyaka katliamı lanetlendi. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde yapılan foruma yüzlerce öğrenci katıldı. Söz alan konuşmacılar İkiyaka katliamını lanetleyerek, Kürdistan'da yürütülen özel savaşı teşhir ettiler. Ayrıca, Dicle Üniversitesi'nde gerçekleştirilen iki protesto gösterisine binlerce öğrenci katıldı. Bu gösterilerde özel savaş ve katliamlar protesto edildi.

2000'e Doğru Dergisi, İkiyaka katliamını kontraların yaptığını, Paris Kürdistan Komitesi'nin basın açıklamasına dayanarak yazması üzerine toplatıldı. Derginin toplatılması üzerine, dergi yetkilileri bir basın toplantısı yaptılar. Basın toplantısında, derginin toplatılmasının, İkiyaka katliamının kontralarca yapıldığı düşüncesini güçlendirdiği, TC'nin bazı şeyleri gizleme telaşı içinde olduğu ifade edildi. Bununla halkın gerçekleri öğrenme hakkına saldırıldığı gerçeği vurgulandı.

Sömürgeciler, operasyon ve saldırılarını salt İkiyaka köyü ve çevresinde geliştirmekle kalmadılar. Cudi dağlarından İbrahimbey dağlarına kadar uzanan geniş bir hat üzerinde havadan savaş uçaklarının bombardımanı eşliğinde operasyonlar geliştirdiler. Operasyonlarda meydana gelen şiddetli çatışmalarda düşman ağır kayıplar verdi. Karadan düşman birlikleri yürüyemez durumdadır, hareket edememektedirler. Gerillaların attığı pusularda ağır kayıplar vermektedirler. Ayrıca, bombalamaya katılmak için Van'dan kalkan bir helikopter gerillalar tarafından düşürüldü. İçinde bulunan 1 alay konutanı, 1 pilot binbaşı ve 2 özel tim öldü. Düşman, güçlerinin yaşadığı kayıpları ve bozgunu telafi etmek için, alana yeni askeri birlikler takviye etti. Özellikle operasyonlarda halka yoğun işkence yapıldı. Bombardımanlarla katliam tehdidi sürekli canlı tutulmaya çalışıldı.

30 Kasım'da ARGK gerillaları Şırnak ilçe merkezindeki polis binalarını roketatarlarla bir süre ateş altında tuttular. Saldırıda polis binaları büyük hasar gördü. Polislerden ölen ve yaralananların da olduğu bildirilmektedir.

Eylem sonrası, gerilla birliği Şınak kömür ocaklarındaki işçilerle bir toplantı yaptı. Toplantıda, kurtuluş savaşımızın vardığı düzey, düşmanın durumu ve yurtseverlik görevleri anlatıldı. Türk özel savaşının karakteri, işçilerin çalıştığı kömür ocakları örnek gösterilerek zenginliklerimizin nasıl talan edildiği ve hangi amaçla bu zenginliklerin kullanıldığı vurgulandı. Toplantı başarıyla sonuçlandırıldıktan sonra, kömür işletmelerine ait 3 araç yakılarak imha edildi.

2 Aralık günü, gerilların Uludere'nin taşdelen köyü yakınlarında yola yerleştikleri patlayıcıya basan iki korucudan 1'i öldü 1'i ise ağır yaralandı.

Yine aynı günlerde, gerillalar Uludere PTT binasını bastılar. Baskında, ajanlık yapan PTT teknisyeni ölümle cezalandırıldı.

7 Aralık'ta Cizre'ye bağlı Hisar ve Çağlayan köyleri yakınında Türk özel savaş birlikleriyle bir ARGK birliği arasında çatışma oldu. Çatışmaya binlerce düşman askeri katıldı ve saatlerce devam etti. Çatışma sürecinde düşman onlarca ölü ve yaralı verirken, ağır maddi kayıplara da uğradı. Çatışmada gerillalardan da şehit düşenlerin olduğu bildirilmektedir. Ancak kesin sonuçlar henüz ulaşmış değildir.

11 Aralık günü, Eruh'un Akdiken köyü civarında operasyon yapan düşman gücüne gerillalar pusu kurdu. Çapraz ateş altına alınan düşmana büyük zayiat verdirildi. Ancak düşman kayıplarını sadece; "1 asteğmen ile 1 erin öldüğü ve 1 erin de yaralandığı" tarzında açıkladı. Gerillalar kayıp vermeden düzenli bir şekilde geri çekildiler.

15 Aralık günü, Eruh'un Fındık bucağına bağlı Çevrim köyü yakınında büyük bir çatışma oldu. Çatışma, gerillaların köy yakınında olduğu ihbarını alan sömürgecilerin operasyona başlamalarıyla gelişti. Çatışma uzun süre devam etti ve sömürgeciler büyük kayıp verdiler. 2 gerilla da kahramanca savaşarak şehit düştü.

Yine, 16 Aralık'ta Eruh'un Sındık köyü yakınında operasyon yürüten düşmanla gerillalar çatıştı. Çatışmada düşman onlarca ölü ve yaralı verirken, ARGK gerillalarından da şehit düşenlerin olduğu bildirilmektedir.

Botan Eyaleti dışındaki Kürdistan eyaletlerinde de düşman saldırılar ve gerilla eylemliliği bu süreçte yoğunca yaşandı.

Kasım ayı sonlarında, sömürgeciler Mardin il merkezinde geniş çaplı bir operasyon yaptılar. Operasyona binlerce asker, polis ve özel tim elemanı katıldı. Önceden belirlenen evlere gece baskınları düzenlendi. Yüzlerce eve yapılan baskınlarda kitlelere hakaretler, işkenceler yapıldı ve tehdit edildiler. Operasyon sonrası 28 yurtsever "PKK'ye yardım ve yataklık" yaptıkları gerekçesiyle gözaltına alındı.

30 Kasım'da ARGK gerillaları Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Hedik köyü ve Seyrak mezrasındaki iki ajanın evine baskın düzenlediler. Hedik köyüne yapılan baskında, ajan Ahmet Dağ'ın evinde kimsenin olmaması üzerine, ajanın evi roketatarlarla yerle bir edildi. Daha sonra, iki oğluyla birlikte ajanlık yapan ve Seyrak mezrasında oturan muhtar Ahmet Akdemir'in evine baskın yapıldı. Muhtar'ın evde olmaması üzerine işbirlikçi iki oğlu mezranın dışına çıkarılarak kurşuna dizildiler.

Aynı gün Lice ilçe merkezindeki polis binlarına da roketatarlarla bir saldırı düzenlendi. Eylem sonuçu binalarda büyük hasar meydana geldi. Binalarda bulunan polislerin ölü ve yaralı sayısı hakkında bilgi edinilemedi.

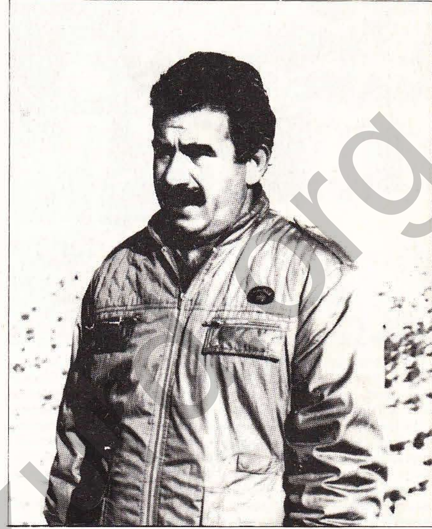
1 Aralık'ta ARGK gerillaları Mardin'in İdil ilçesine bağlı Belen köyü muhtarı Abdurrahman Nas'ın evine baskın düzenlediler. Bu unsur köyde işbirlikçilik yapmakta ve düşman faaliyeti sürdürmekte idi. Bu düşman çalışmalarından vazgeçmesi için çeşitli defalar uyarılmıştı. Fakat uyarılara aldırmadan karşı-devrimci faaliyetlerini yürütüyordu. Yapılan baskında gerillalar ajan muhtarı birlikte götürüp sorgulamasını yaptıktan sonra kurşuna dizerek ihanetini cezalandırdılar.

Mardin'den Akbağ köyüne minibüsle giden koruculara gerilllar pusu kurdu. 13 Aralık'ta gerçekleştirilen eylemde minibüs çapraz ateşe tutuldu. Tümden delik deşik olan minibüste bulunan 10 korucudan 6'sı öldü, 4'ü ağır yaralandı.

Mardın'in Gürağaç köyü yakınlarında 16 Aralık günü çatışma çıktı. Alanda operasyon sürdüren düşman gücüne ARGK gerillaları silahlı saldırı düzenlediler. Saldırı sonrası çıkan çatışma uzun süre devam etti ve düşman ağır kayıplar aldı. Fakat düşman sadece "4 askerin yaralandığını" açıkladı. Gerilla birliği ise hiç kayıp vermeden geri çekildi.

PKK'DE GERÇEKLEŞEN SOSYALİZM VE KESİNLEŞEN HALK KİMLİĞİMİZ

"...Hiçbir şey, soylu bir hareketin başlangıçtaki arılığını koruması kadar değerli ve önemli olamaz. Dolayısıyla, bizim yetmezliklerimize rağmen ve gerçekten çok az kişinin, hatta kişi özelliğinin doğru karar vermeye cesaret edebileceği, imkan sağlayabileceği, yürüme çabaları sergileyebileceği bir dönemde, atılgan adımları hiçbir zaman gözardı etmemek gerektiği kadar, bütün yürüyüşümüz ilk günün o sadeliğini, tazeliğini sürekli gözönüne getirerek güne ve göreve başlamak anlamında olmalıdır. Ve her yeni güne çok ciddi bir göreve yürümek için kalkan bu taze ve sade girişimimizi esas alarak, bundaki yüksek başarıyı tutturabilmelidir..."

Baştarafı 1. sayfada

lendirdiği, kendisi için soluk almaya fırsat verdiği bir atmosferdir. Aslında bu, eski karanlık dünyadan daha karanlık bir dünyaya dalıştır ama, o yine buna, "Çağa giriş, aydınlanmaya giriş" der. Ve aslında onun da TC gerçekliğiyle fazla ilişkisi yoktur. Onun kontrolü dışında olması zorunlu olan biraz bu bilimdir, tekniktir, egemenlerin iradesi dışında ortaya çıkan maddi-manevi gelişmelerdir. Bunu ters algılamayla, çoğu aydınımızın içine girdiği bir kendini aldatma süreci başlar. İşte biz bu konuda da böyle giriş yapmayacağımız, bize her ne kadar ileri gibi gelse de; çok ileri düzeyde bir eleştiriyle karşılık verilmesi gereken yanları bulunduğunu eğer kabul edeceksek, eskiden kopuş ve yeniye ulaşmanın daha değişik olması gerektiği bilinciyle hareket ettik. Bu, kendini tanımayla başlayan bir süreçtir. Ve bildiğimiz gibi; düzenin bize sunduğu imkanları şüpheyle karşılamaya, giderek bilimsel eleştiri geliştirmeye, bu temelde de kendimize yönelmeye başladık. Kendini yeni gibi dayatan ama bir yandan da gerçekten her şeyi almak isteyen bir uygarlık olayına karşı, onun TC'ye dayatmalarına karşı bile, ne yapmamız gerekir sorusu bir an bile zihnimizi bırakmaksızın meşgul etmeye başlıyor ve yaşamımızı bir anlamda çok kıt olanaklarla sürdürmeye zorluyordu. Kıt olanaklarla kendini eğitme imkanları elde etme, bunun yol açtığı entellektüel gelişme ve zihin oranında olup bitenlere bilinçle yaklaşmaya çalıştık.

Böylesi bir yaşam tarzı, '70'ler Türkiye'sinin çalkantılı durumunun bizi daha da tahrik ederek sosyal sorunlara ve giderek ulusal soruna yöneltmesiyle birleştiğinde başlangıçta hiç de o kadar hazırlıklı olmadığımız halde, biraz da objektif koşulların zorlamasıyla, biz artık yeteneklerimiz ve kişilikteki gelişme oranında çok önemli kararlar verme durumuyla karşı karşıya geliyorduk. Burada anlaşılması gereken ve özellikle partileşme davasında iddialı olanların çıkarmaları gereken en önemli sonuç; böylesi süreçler hepimiz için sözkonusudur. Her ne kadar Partimizin kararlılığından, hepinizin kararlılığı da belli ölçüde gelişmişse de yine de öz katılımı tekrar geçmişe uzanarak sağlamamızda yarar vardır. Rastgele, kendiliğinden bir katılışın bilinçlilik yanı zayıf kalır ve pratikte de fazla verimli sonuçlara yol açmaz. Dolayısıyla işin gerçeği neyse, kendi katılımınızı onun tarzıyla, gerçeğin emrettiği tarzla sağlamanız bizim açımızdan önemlidir. İşte, geçirdiğimiz ve yaşamamıza hükmeden kararlılık dönemleri vardır. O dönemdeki, Kürdistanlı veya Türkiyeli olsun, uyanan sosyalist bilinçli birçok kişilik çok değişik etkenler altında kararlılıklarını tam geliştirememe, onu doğru yönlendirememe ve tabii ki, tarihin daha sonraki ilerlemelerine yol açabilecek adımları da atamama durumuyla karşı karşıya geldiler. Başlangıçta bazı yönler güçlü de olsa, kısa bir süre sonra, ya sağa ya da sola savrulup tıkanarak tasfiyeye uğramaktan kurtulamadılar.

Biz tümüyle değişik yaklaştık. Her şeyden önce, basit yaklaşmamak gerekiyordu. Yaşamın değerlendirilmesine mevcut toplum geleneksel yargıları ışığında ama görünüşte onu aşma biçiminde yaklaşan, ama birçok özellikleriyle düzenle kaynaşanlar vardır. Düzenin yeni diye tabir edip sunduklarını bazıları olduğu gibi alır, -ki bu düzene teslimiyettir; bazıları da bunu hiç kavrayamaz- bu da bilinçsizce bir durumu ifade eder ve savrulmaktan öteye varacağı bir yer yoktur. Geleneklere körü körüne bağlılık da çok kötü bir durumla karşı karşıya bıraktı ve bunlar da çok yaygındır. Görülüyor ki; o dönemin toplumsal koşullarında böyle etkilenenler çok yaygındırlar. Süreçleri çok az sorgular; dolayısıyla, ciddi kararlara ulaşamazlar. Ve buna ek olarak bir de düzenin bilinçli müdahaleleri ile, yine geleneklerin ağır etkilerinin sürekli eğitimle ve de maddi çıkarla teşvik edilerek mükafatlandırılması veya cezalandırılmanın sürekli bir silah olarak kullanılması; uyanan bazı ileri umutların çok kısa bir süre içinde boşaltılması ve o koşulların egemenliğinin sağlanması zor değildir. Devrimci kişilikler; işte böylesi dönemlerde kolay boyun eğmeyen; ne cazalandırılmayı ve ne de mükafatlandırılmayı kendileri için bağlayıcı, koşullandırıcı bir etken olarak görmeyen kişiliklerdir. Bunlar, yeniye olan tutkularıyla çok az bir donanımla da olsa ileri atılmaktan kendilerini alıkoyamazlarsa, bu konuda gittikçe dayanacakları zemini iyi seçer, harcayacakları çabayı iyi ayarlarlarsa, ileri süreçlerin önderleri olmaya adaydırlar. Gittikçe dayanacakları zemini iyi seçer, harcayacakları çabayı iyi ayarlarlarsa ileri süreçlerin önderleri olmaya adaydırlar. Gittikçe eski, yeni veya bütünüyle düzen dediğimiz olayı aşmalarıyla birlikte, dev gibi sorunlar karşılarına dikilir. Bunlar, devrim sorunları; onun her düzeydeki sorunlarıdır. Onlar da bütünüyle kişiliklerini buna katarak yol almaya çalışırlar. Hemen hemen her devrimci olmak isteyenin geçmesi gereken bir süreçtir bu. Her şeyde ezbercilik, taklitçilik, kendiliğinden katılmayla belli yerlere varılabilir belki ama, ciddi devrim süreçlerine böyle katılınamaz ve sonuç alınamaz. Bu, her koşul altında tamamen geçerliliğini sürdüren bir durumdur; bir devrimci gelişme ilkesidir.

'70'ler Kürdistan'ı hakkında çağı da gözönüne getirerek karar vermek, bugün size rahat geldiği gibi kolay değildir. Bir halkın mensuplarının, kendi gerçeklerinin adını kendilerine takmaktan bile, ya korkarak, ya utanarak veya hem korkarak hem de utanarak ve de bireysel çıkarlarına uygun bulmayarak kaçınmalarını bütünüyle kabul etmemek, bildiğiniz kadar kolay değildir. Bu anlamda, çağın en geri, en lanetli konumuna bu kadar geçerlilik kazandıran düşmanın yaşamda bile kendini tümüyle benimsetmekten başka yol almaya imkan vermediği hiçbir zaman unutulmaksızın dikkate alınırsa; bu yılların yolunu açmak, bu yolun yolculuğunda büyük karar geliştirmek çok önemlidir. Maalesef, savunmak kabilinden bazı katılanlar vardır. Bunların çoğu da eskidir. Dolayısıyla da kendini devrimcileştiremeyenlerdir. Bunlara her zaman öfkemizi dile getirmek isteriz. Evet, on yıl-onbeş yıl da geçse o hareketimize katılmamıştır. Ve gerçekten o, bir savunma olayıdır. Bunları da çok önemli bir ders olarak söyleyeceğiz. Bunların yolculuklarının, bizim yoldaşlık çözümlemelerinde dile getirilen yoldaş yolculuğu olmadığını ısrarla belirteceğiz ve bunların, yürüyen saflarımızın bel bağlanmaması gereken, geçici de demeyeceğiz, aptal yol arkadaşları olduğunu söyleyeceğiz. Yolculuk bilinçli olmak zorundadır. Tamı tamına gerçeğe nasıl yaklaşılmış, hangi sonuçta yol dediğimiz, çizgimiz dediğimiz doğrultuda geliştirilmişse, bilincimizin ve kararlılığımızın o temelde olması ve ona en yüksek payeyi sürekli biçmemiz, kendimize saygımızın, devrimci kişiliğimize bağlılığımızın vazgeçilmez bir gereğidir.

Hiçbir şey, soylu bir hareketin başlangıçtaki arılığını koruması kadar değerli ve önemli olamaz. Dolayısıyla, bizim yetmezliklerimize rağmen ve gerçekten çok az kişinin, hatta kişi özelliğinin doğru karar vermeye cesaret edebileceği, imkan sağlayabileceği, yürüme çabaları sergileyebileceği bir dönemde, atılgan adımları hiçbir zaman gözardı etmemek gerektiği kadar, bütün yürüyüşümüz ilk günün o sadeliğini, tazeliğini sürekli gözönüne getirerek güne ve göreve başlamak anlamında olmalıdır. Ve her yeni güne çok ciddi bir göreve yürümek için kalkan bu taze ve sade girişimimizi esas alarak, bundaki yüksek başarıyı tutturarak yürüyebilmelidir.

Bugünün Kürdistan'ında, soruna bulaşmayan, ancak değişik çıkarları örtbas etmek için de olsa, gerek çağın her halk için onayladığı kavramı esas alma ve gerekse bunun ışığında kendi kimliğine bakma konusunda ileri adım atanlar çoktur. Düşmanın Genelkurmay'ında bile sorunun tartışması yapılabildiğine göre, bugünün ucuz kahramanlıkları bizi fazla şaşırtmaz. Halkımız üzerinde en etkili olan düşmanın Milli Güvenlik Kurulu bile, Kürt meselesinin varlığını kabul ederse ve hatta kendine göre bir çözüm, bir politika oluşturma gerçeğini kabul ettirirse, elbette ki meseleyle dolaylı veya doğrudan ilişkisi olanlar, çeşitli biçimlerde yaklaşacaklardır ve sorunun varlığını kabul edeceklerdir. Aynı zamanda kendilerine göre çıkış yollarını da düşüneceklerdir. Fakat, bu bugün için böyledir.

'70'lerde, bir Kürt kelimesinden bahsetmek, cezalandırılmak için yeterliydi. Bugün PKK'li olmak, ulusal kurtuluşçu olmak, Türkiye'nin burjuva basınında bile ifade edilebilecek bir aşamaya getirilmiştir. Dolayısıyla bir kişinin devrimciliğini saptamak için, bu fazla yeterli olamaz. Bugünün çokça söylenenleri ile yapılanlarını bugünkü durumun özelliklerini gözönüne getirmeden değerlendirirsek, çok büyük ve önemli bir yön-

tem hatasına düşmüş oluruz. Her şey zamanına göre değerlendirilmeli, denilir. Bizzat kendinizi bile, bugünün ortaya çıkan kolay kabul edilebilir gerçeklerine göre değil, dünün zor gerçeklerine göre kıyaslama yaparak değerlendirmek zorundasınız. İşte, daha sonraki gücümüzü, birçok gelişmeye yol açacak döneme girişimizi biz böyle yaptık. Zor da olsa, tek de olsa, kendini çok sınırlı veren kişiliklerle de olsa, içine girmekte tereddüt etmediğimiz yeni dönem, sadece tehlikeler ve büyük zorlukları içermekle kalmıyor; özellikle ne tür sorunlarla karşılaşılacağı ve bunların ne kadar ustaca karşılanabileceği konusunda da tam bir bilinmezliği içeriyordu. "Vay başımıza gelecek olanlar" endişesi olsa da; bizi insanlıkla namuslu ve onurluca birleştirecek başka tutum kalmadığına emin olduğumuz için, başımıza ne gelirse gelsin, başka çaremiz olmadığı için, bu yola girme kararlılığımızı gittikçe keskinleştirmekten vazgeçmedik. Kendi olanaklarımızla ve öğrendiklerimizle orantılı olarak daha azimli yürümeden çekinmedik. Her adım için bir emek sarfedilmiştir, düşünülmüştür. Size, bunca hazır ortam sunulmasına rağmen, ne kadar zor düşündüğünüz ve attığınız çoğu adımın -ister bizzat sizin karar vermeniz, ister başkalarının karar vermeleri sonucu olsun- ne kadar düşüncesiz olduğu gözönündedir. Oysa işlerimiz konusunda düşüncemiz gelişkindir; dolayısıyla doğru karar vermek eskisi kadar zor değildir. Ama buna rağmen, bu kadar düşüncesizce bazı kararlara ya varıyor veya alet oluyorsunuz. Ve bazen doğru kararlarla hiç de orantılı olmayan öylesi çabalara giriyorsunuz ki, insanın hayıflanmaması mümkün değildir. Gerçekten zayıfsınız. Ama biz, böyle yapmadık. Büyük farkı burada ortaya koyuyoruz. Bütün yaşamı yoğun düşünme ve en uygun adımla onu politikleştirme gerçekleştirilmiştir. Bizde

"...Eskiden kopuş ve yeniye ulaşmanın daha değişik olması gerektiği bilinciyle hareket ettik. Bu, kendini tanımayla başlayan bir süreçtir. Ve bildiğimiz gibi; düzenin bize sunduğu imkanları şüpheyle karşılamaya, giderek bilimsel eleştiri geliştirmeye, bu temelde de kendimize yönelmeye başladık. Kendini yeni gibi dayatan ama bir yandan da gerçekten her şeyi almak isteyen bir uygarlık olayına karşı, onun TC'ye dayatmalarına karşı bile, ne yapmamız gerekir sorusu bir an bile zihnimizi bırakmaksızın meşgul etmeye başlıyor ve yaşamımızı bir anlamda çok kıt olanaklarla sürdürmeye zorluyordu. Kıt olanaklarla kendini eğitme imkanları elde etme, bunun yol açtığı entellektüel gelişme ve zihin oranında olup bitenlere bilinçle yaklaşmaya çalıştık..."

her şey böyle olmuş ve PKK çizgisinde bu durum böyle gelişmiştir. Bu çizginin oluşumunda ve yürütülmesinde bundan daha başka bir çıkışın, bir gelişimin, bir politikleşmenin mümkün olacağını sanmıyoruz.

Fakat PKK çizgisi temelinde, PKK'li olma, ona katılma durumunda olanların düşünce ve pratiklerine veya teori ve pratik ilişkilerine baktığımızda hayıflanmamak mümkün değildir. Hayır; PKK çizgisinin doğduğu zeminin daha başlangıçta ele alınmasında olsun, ona müdahalede ilk pratik adımların atılmasında olsun, kendine has özellikleri olan ve hep böyle değerlendirilmesi gereken bir durumu vardır. Bu anlamda; "Filan ülkede şöyle parti kurulmuş, şöyle ulusal kurtuluş düzenlenmiş, şöyle sosyalist inşa geliştirilmiş" biçimindeki yaklaşımlarla, onun bilinci içinde olmak ve gerçekten PKK çizgisinin adamı olmak mümkün değildir. Ve hatta önemli yanılgılara götürüyor.

Bu ülke, dünyanın en çok unutulan ülkesi ve halkı da en lanetli bir halkıdır. Her ne kadar kitaplarda, lanetli bazı halklardan bahsediliyorsa da, ama bizim kadar lanetli bir halk yoktur. Birincil planda biz varız. Kendine karşı en çok suçlu, kendine en çok ihanet eden halk, bizim kendi halkımızdır; Kürdistan halkıdır. Halen sık sık düşünürüz: İnsan kimdir? Sadece var olanı ve çeşitli halklara mensup, çeşitli süreçlerden geçmiş insanları, insanlığı, halkları ve ulusları kastetmiyoruz. Bir birey olarak bile olsa, insan nedir? "Ben kimim, nereye gidiyorum" sorusunu sık sık sorarız. Evren ve insan ilişkisi nedir? Birey ve toplum ilişkisi nedir? Şiddet ve insan ilişkisi nedir? Tarih ve ben ne anlama gelir? Bütün bu soruları sorar ve kendi kendimize de cevaplarını bulmaya çalışırız. Ve bu zordur. Bırakalım bu soruları kendimize sormayı, insan olmanın ilk adımlarını bile atamaz ve onun cesaretini bile gösteremezsek, bence, insandan başka iki ayaklı her şeye benzeriz. Ve durum gerçekten de böyledir. Dolayısıyla bizde, insan olmanın ilk adımı olarak, bir Hareket yaratalım dememiz çok önemlidir. Bu konuda mevcut olana isyan edişimiz çok önemlidir. Biz, o günkü koşullarda, yediğimiz, içtiğimiz ve de bize öğretilen her şeye karşı şüphe, tereddüt ve isyan durumu içindeydik. Bildiğimiz sıradan tepkiler değildi, sizin de girdiğiniz o sıradan tepkiler biçiminde değildi bunlar. Yalnız maddi planda değil, manevi planda da öyleydik. Aile kültürüne karşı önce şikayet, giderek isyan ve eleştiriyi geliştirmek, bizde oldukça gelişkindir. Yine içine girdiğimiz okul ailesine karşı aynı durumlar sözkonusudur. Sosyalizm ailesinin içine girmeye çalıştık, onun içinde de durumumuz budur. Ve bütünüyle insanı sorguladık, insanı insan yapan tüm değerleri sorguladık ki, biz neyiz sorusuna cevap verelim. Bu konularda çoğunuzun endişeleri yoksa, belli sorgulama yeteneği yoksa bu durumunuzun onur kazanma veya kendi kimliğini ifade etme anlamında çok zavallıca olduğunu gösterir.

Sizlere dayatılan bazı dayatmalar vardır. Baskı olur, sömürü olur, veya bazı haksızlıklar olur; isyan da edebilirsiniz, eleştirirsiniz de. Fakat bunlar çok yüzeyseldir; çoğunlukla da çok sınırlı ve fazla kapsamlı olmayan şikayetlerdir. Kesinlikle sizi çözüme götürmez, sonuca götürmez. Biz böyle yapmadık. Bizde birçokları kendilerine "adam" der. Bizim en büyük isyanımız başta buna karşıdır. Bu kendine adam diyen ve bazı haklar peşinde koşan kişi kimdir, bu konuda ne kadar tutarlıdır? Tüm bunları bu süreçte sorguladık. Bizi PKK'ye götüren veya böylesi hareketlere götüren nedenler çoktur. Gerçekten yürüttüğümüz sorgulamalar, eleştiriler sınırsızdır. Eğer sizler iddialıysanız yapabilirsiniz. Bu, günümüzde daha değişik yürütülüyor. Ama yine de buna açıklık getirmek için bazı gerçeklikleri belirtiyoruz. Temel, toplumu bağlayan gerek geleneksel, gerekse düzensel tutumlara karşı, büyüklüğü kabul etmeme olduğu gibi; bu konuda bireyde de her zaman eksik taraflar vardır. Bunu, olduğu gibi kabul etmenin yenilir-yutulur bir yanı yoktur. Aslında hemen her şeye ilgi duyduk, birçok şeye de ilgi duyarız. Dinden tutalım birçok konuya kadar, ilgi duymak bizde bir özellik halindedir. Fakat zorla taptığımız bir değer de olsa, ondaki kusuru bulma gafletinde olan bir insan değiliz. Ve ona boyun eğecek biri durumunda da değiliz. Tabii bu da bir karakter sorunudur.

En çok değer verebileceğimiz, olayın kusurunu bulma ve önemli bir araştırma özelliğimizdir.

İlk dinsel değer yargılarına baktığımızda, kulların tapınma kültürü vardır ve çok gelişkindir. Toplumda, fiziği veya maneviyatıyla her gün boyun eğme, hepinizin yaşadığı bir süreçtir. Bizim, başlangıçta yaşadığımız durum da böyledir. Daha sonra, nasıldır, kimdir, nerden gelmiştir, nereye gidiyor, biçiminde muazzam soru işaretleri ile yaklaştık. Sizlerin çoğunun bu süreçleri ne kadar yaşadığınızı bilmiyoruz ama, biz yaşadık. Gerçekten öyle bir dönem geldi ki -hem de uzun bir süre sonra- oldukça etkilenme, oldukça zorlanma -din olgusuna karşı halen çözüme ulaşmaya çalıştığımızı, derslerde size ifade ettik ve önemlidir- durumunu yaşadık. Çoğunuzun halen dinsel dogmaların etkisi altında bir kul olma niteliğini aşmadığınızı gözönüne getirirsek; bizim dinsel dogmalara veya din gerçeğine, insan gerçekliğine bağlılık temelinde doğru bir yaklaşım ve çözüm gücü bulmamızın, öyle basit bir gelişme olmadığını anlamanız gerekiyor.

Sadece tanrıyı kaba inkar etmek, dinsel anlamda kendinizi çözdüğünüz sonucuna götürmez. Söyleyelim; tanrısal kavram, toplumsal kavramdır ve tanrı biçiminde yüceltilmiş değer yargıları içinde, oldukça zayıf insanın ayakta tutulmasına yol açan değerler gizlendiği gibi, baskıyı ve sömürüyü gizleyen değer yargıları da gizlidir. Tanrı ve din kavramını iyi çözemeyenler, adalet, eşitlik, baskı, sömürü gibi temel kavramlarda da çözümlemeye ulaşmazlar. Bunu olduğu gibi kabul etmek kadar, inkar etmek de bizdeki gelişmemenin nedenlerinden biridir. Bizde bir taraf tutucu, bir taraf sözümona çok inkarcıdır veya baştan çıkmış ve toplumu için diğerlerinden daha az tehlikeli olmayan konumdadır. Ve sizin durumunuzun bu biçimde yaşanması yaygındır. Bu konu da bizi PKK olayına götüren, önemli bir gelişmedir. Yıllarca azabını çok yaşadık. Tanrı diye başınıza dikeceğimiz büyük kudreti gözardı etmek ne kadar gerçekçi bir tutum değilse, ona gerçekten her şeyi sorgulamaksızın boyun eğmek de o kadar tehlikelidir. Peygamberler bile bu durumu yaşamamışlardır. Onlar bile bu gerçeği sorgulamışlardır, yüzyıllar boyunca yeni anlamlar yüklemişlerdir.

Düşünüyoruz da, bizdeki insan niye bu kadar kötürümdür? Kürt insanının durumunu kavramaya çalıştık. Kürt insanı dindar bir insan olduğu için, onun din gerçeğini oldukça kavramaya çalıştık. Din ve Kürt; Kürt ne kadar dindardır, din Kürdü ne yapmıştır? Ezeni ile, ezilenleri ile, işbirlikçisi ile, köylüsü ile ilişkisini araştırmaya çalıştık. Ve sadece bir araştırmacı değil, bir de katılımcıydık. Hepsinden daha fazla dine katılmaya çalıştık; hem de ilk yaşlarda ve öyle kolayca bırakmadık. Lise son sınıflarına kadar, bu

"...Bizde, insan olmanın ilk adımı olarak, bir Hareket yaratalım dememiz çok önemlidir. Bu konuda mevcut olana isyan edişimiz çok önemlidir. Biz, o günkü koşullarda, yediğimiz, içtiğimiz ve de bize öğretilen her şeye karşı şüphe, tereddüt ve isyan durumu içindeydik. Bildiğimiz sıradan tepkiler değildi bunlar. Yalnız maddi planda değil, manevi planda da öyleydik. Ve bütünüyle insanı sorguladık, insanı insan yapan tüm değerleri sorguladık ki, biz neyiz sorusuna cevap verelim..."

konuda gerçeği yaşamaya, giderek sorgulamaya ve ona doğru anlam vermeye özen gösterdik. Sizde büyük bir ahlak zaafını da bu noktada görmek gerekiyor. Sizin gelmiş olduğunuz toplum, genellikle dinsel ideolojik yapılanmalı bir toplumdur. Ve oradaki dinsel görüntü eğer doğru çözüme götürülmezse, bir sapık olmanız içten bile değildir. Temel ideoloji, görüntüdür. Oldukça sınıfsal, ulusal ve hatta kişisel zaafların, güçlü yanların büründüğü ve herkesin kendine göre yorumladığı bir gerçeğin ifadesidir. Bundan kurtulmak istiyorsunuz; bir anlamda kendinizden kurtulmak istiyorsunuz. Baskıdan sömürüden kurtulmak istiyorsunuz, zaaflıktan kurtulmak istiyorsunuz. Bu nasıl olur? Bunların uğruna gerçekten yıllarca mücadele edilerek insan kurtulur. Din görüntüsünden, dinin ideolojik görüntüsünden bile kurtulurken, bu mücadelesiz olmaz.

Bizim o dönemin solcuları, çok rahatlıkla tanrı inkarcılığına, din inkarcılığına yönelirlerdi ve bu, onlardan toplumdışı ve yenilgiye mahkum, özellikle kapitalist düzen karşısında yenilgiye mahkum solculuk türlerini ortaya çıkarttı. Ahlaki düşkünlük ve çok kaba bir materyalist yaşam tarzı, bunların hayat felsefesiydi. Dinsel görüntüden kolay vazgeçiş o andaki muazzam tarihsel birikimi görmeme ve onun çözümünü kendi sınıf ve ulus gerçeği temelinde halledememe, o kaba materyalist solcu tipini ortaya çıkarıyor. Bugün Türkiye koşullarında baskı, sömürü gelişmişse, bu solculuk önemli bir nedenidir. Onu, biz tesbit ettik. Dolayısıyla biz, aynı tarzda yaklaşmadık ve doğru da değildi. Batı'ya bağımlı, uyduruk, çarpıtıcı Türkiye kapitalizminin bir türevi olduğu kadar, geleneklerle hesaplaşmadan, geleneklerin ne ifade ettiği sorusuna en ufacık bir karşılık bile vermeden ona çok katı bir inkarla, hiç çaba harcamadan, sadece inkarla karşılık vermesi; bugün bu tipi Türkiye'de en rezil, faşizme en nefes veren bir konumda tutuyor. Dolayısıyla, geleneklerden kopmuş ve Batı taklitçiliğine çok kötü yatırılmıştır. Ve sonuç, faşizmin dayanabileceği en tehlikeli tipi ortaya çıkarmıştır. Toplum yapısını; işte yalnızca birisini biz size izah etmeye çalıştık.

Biz, dinsel gerçeğe, onun toplum-ulus kavramlarıyla veya gerçeğiyle ilişkisini araştırmaya yöneldiğimizde, yıllarca amansız bir manevi çelişkiyle ızdırap içinde olduk. Çözüme yaklaşım; bazı sonuçlara ulaşıncaya kadar, belli bir dönem devam etti. Tabii daha sonraki süreçleri bilirsiniz. Mesela, Türklük hepimizin yaşadığı bir gerçektir. Türk dili, Türk kültürü, Türk yaşam tarzı, giyim, kuşam, tarih, ilişki, politika vb. hepinizin yoğunca etkisini yaşadığınız bir olaydır. Daha ilkokuldan itibaren, biz de bu etkinin altına girdik. İlkokula başlarken; a, b, c,'yi sökmek her şey gelir insana ama, bu hangi ulusun çıkarına, hangi sınıfın çıkarına götürmektedir? Gerçi o yıllarda bunu hemen insan saptayamaz ama, giderek bu gerçeği bütün yönleriyle görmeye çalışır. Elini kaptırmışsın, fakat gövdeni kaptırmamak için, bu sefer, gerisin geriye bir çaba içine girersin. Bu öyle bir durumdur. İşte o zaman Türklük, aşırı milliyetçilik ve sosyal şovenizm vardı. Bir de cezalandırma ve mükafatlandırma vardı. İdeolojik ve maddi cephe de dahil olmak üzere, dört taraftan kuşatılmışsın, bir yandan kalıntı halinde bazı Kürtlük emareleri, diğer yandan her şeye hakim Türklük değeri; yap tercihini bakalım! Çoğunuzun her ne kadar PKK, Kürdistan, Kürdistan halkı adına bazı tercihleriniz varsa da, bizce bu daha çok, ucuz yapılmıştır. Fazla büyük bir mücadelenin ürünü olarak tercih yapılmamıştır. Sizin yıllarca yaşadığınız, Türkleştirme ve onun değer yargılarıdır. Bunu şu anlamda söylüyoruz: Türkleştirme eşittir, kapitalistleştirmedir. Kapitalistleşmenin de en çarpık, Batı emperyalizmin hizmetinde olanını alma ve tepeden tırnağa kendini böyle değiştirmedir. Bu da sizin, bir kez daha çözümsüz tükeniş yoluna yürümeniz anlamına geliyor.

Biz, Türklüğün bu biçimini erkenden sorgulamaya başladık. Bu Türklük pek hayra alamet birşey değildir. Evet, Kürtlüğün de o biçimiyle; o kalıntısal durumuyla, pek dişe dokunur, bize yüceltici bir değer kazandırıcı özelliği olmasa da, Türklüğün de sunulduğu gibi olmaması gerekiyordu. Gerçekten din gerçeğinde olduğu gibi, sorgulama başından itibarendir ve hakim gerçektir. Başta o gerçeği görmekle mükellefsiniz. Hatta, ona dayanarak bir mesafe almak durumundasınız. Ama yine de, eleştirisel olacaksınız. Çoğunuzun tutumunda başlangıçta bu yoktu. Balıklamasına, bu gerçeğin üzerine yatma vardı. Bizim önemli bir diğer özelliğimiz de bu olguya ilişkindir. Bunu olduğu gibi almama ne kadar baskıcı veya seni yükselticidir? Türkiye koşullarında yükselmeyi -yücelme demiyoruz- gözönüne getirin; devlet kademelerinde yer kapma hevesi, bir anlamda toplum katlarına dayanarak yol alma vardır.

Bu çok açık kendisini gösteriyorduysa da itirazlarımız gelişmeye başladı. Tabii ki bu itiraz bizi Kürtlük gerçeğiyle de daha ciddi ilgilenmeye zorladı. Yani iki arada bir derede kalma durumu vardı. Bir yandan geleneksel; hiç de seni coşturan, umutlandıran bir durumda olmayan; her bakımdan yenilmiş, ezilmiş, bastırılmış, inkar edilmiş ve sadece ilgilendiğin zaman seni cezalandıran ve seni mükafattan alıkoyan bir durumu ifade eden Kürtlük; diğer yandan onu bastırdığın zaman seni yükseğe çıkaran, merdiven basamakları gibi TC'nin okul sistemi, toplumsal etki kazanma, değer kazanma sistemi. Evet, böyle bir ikilemle kendi kendinizi karşı karşıya vurursanız, durumların ne kadar vahim olduğunu bir kez daha görürsünüz. Günümüzde ulusal gerçeklik çok tartışılır. Düşman bile, bazı şeylerin verilmesi gerektiğinden bahseder. Şimdi ayrı bir durumdur ama, başlangıç böyledir. Dolayısıyla, bu geldiğimiz ulusal gerçeklik ne kadar ekmek vermez, yedirmez, içirmez, coşturmaz, umut vermez, hatta düşündürmez ve hep iteklerse iteklesin ve Türklük ne kadar "beni ne kadar özümsersen, o kadar ilerlersin" derse desin ikisine de bir eleştiri tufanı geliştirmek gerekiyordu. Öyle Kürtlükten kim, hangi tarihte, nasıl sorumludur? Böyle bir Türklük nedir, nereden geldi, nerede böyle başımıza bindi, gücünü nerden alır? İşte bildiğiniz gibi, birisi bizi Türk gerçeğini araştırmayı iterken; diğeri Kürt gerçeğini araştırmaya itti. Ve her ikisi üzerinde yıllarca süren, bitmez tükenmez araştırma, tartışma ve kararlaştırma süreci bizi Türk sömürgeciliğine ve ona karşı koyma kararlılığına, kavram ve pratik düzeyine götürürken, teorik ve pratik düzeye götürürken; Kürt gerçeğine yönelik yanımız ve buna yönelik eleştirilerimiz de bizi, sömürge Kürdistan, Kürt halkı ve onun içindeki işbirlikçiler kavramına götürdü. Ve bildiğiniz gibi; bu iki kavram, PKK hareketinin köşe taşlarıdır. Anlaşılıyor ki, biz daha ilk adımlarımızı attığımızda, bu iki kavramın etkisi ve bu iki kavramı görmek için de bu yönlü bir çabanın içinde bulunuyoruz. Demek ki, PKK'lileşme, "27 Kasım'a geldik, karar verdik" biçiminde ortaya çıkan bir olay değildir. Hatta ondan öncesi de değildir. Kendimizi tanır tanımaz, çok acımasız çelişkiler yumağında bulunduğumuzda, etkilerini her an bu zavallı yüreğimizde, beynimizde duyduğumuzda temeli atılmıştı, başlamıştı. Zaten bugün çoğunun katılması da, sizlerin de benzer çelişkilerin kurbanı olmanızdan ötürüdür. Şimdi bu süreçler gerçek süreçlerdir. Bazı kavramlar size çok kolay geliyorsa da, bu kavramların nasıl doğduğuna, PKK'nin önderliksel gelişmesinde nasıl hayat bulduğuna anlam kazandırmanız önem taşır.

Başka önemli olgulardan da bahsedilebilir. Sosyalizm yolu '70'ler dünyasının oldukça popüler kavramıdır; uğruna savaşların verildiği ve Türkiye'de de uğruna ayağa kalkılan gerçeğidir. Nasıl ki başlangıçta, "işte iyi bir dindar olursan, dünyayı da ahireti de kazanırsın" beklentileriyle, bir tutumun içindeysek, sosyalizme girdiğimizde de çoğumuzun durumu böyleydi. "Sosyalist olduk" dediğimizde de, "dünyamızı da ahiretimizi de kurtardık" beklentisi içinde ve dolayısıyla kendini aldatması içinde olma tehlikesini her an yaşadık. Gerçi sosyalizm bilimsellik iddiasındadır ama, bizim oluşturduğumuz toplum, bize hakim değer yargıları, mevcut çağ akımlarını bilinçli olarak yakalamaya değil, dinsel kabul ediş tarzında ele almaya zorluyor. Dolayısıyla sosyalizme yaklaşım, o dönemin sosyalistinde olduğu gibi, bize de öyle yansıyacaktı. Dolayısıyla, tehlikesi de vardı. Bir dogmadan veya dogma haline getirilmiş bir gerçekten kopayım derken, diğer bilimsel gerçeği dogma biçiminde alma tehlikesi ortaya çıkmaktadır. "Sosyalist olduk" veya dönemin moda tabiriyle, "ben de marksistim" deyimi aslında çoğularının "islamım" demesine benzer. Türküm-Kürdüm gibi, olgulara benzer. Bu doğrulanmamıştır. Neyin ürünü olduğu, nasıl elde edildiği, uğruna nelerin yapılması gerektiği, o kadar bilinçlice kararlaştırılmış değildir. Fakat günün,

> ***"...PKK'lileşme, '27 Kasım'a geldik, karar verdik' biçiminde ortaya çıkan bir olay değildir. Hatta ondan öncesi de değildir. Kendimizi tanır tanımaz, çok acımasız çelişkiler yumağında bulunduğumuzda, etkilerini her an bu zavallı yüreğimizde, beynimizde duyduğumuzda temeli atılmıştır, başlamıştır. Zaten bugün çoğunun katılması da, sizlerin de benzer çelişkilerin kurbanı olmanızdan ötürüdür. Şimdi bu süreçler gerçek süreçlerdir. Bazı kavramlar size çok kolay geliyorsa da, bu kavramların nasıl doğduğuna, PKK'nin önderliksel gelişmesinde nasıl hayat bulduğuna, anlam kazandırmanız önem taşır..."***

uğrunda savaşılması gereken en yüce kavramıdır. İlgilendik. Bu sefer her şeyi sosyalizm gözüyle değerlendirmeye, onun yönetimine, dünyaya bakış açısına dönüştürmeye, bu yaklaşım içinde düzenlemeye özen göstererek, yeniden bir süreç başlattık. Kaldı ki, bu kavramları kullanmayla, gerçekten Türkiye kapitalizminin eleştirisine, Kürdistan'daki feodaliteyi anlamaya, ulusal sorunu ve sınıfsal olayları bir kez daha gözden geçirmeye, sosyalist ve emperyalist sistemi değerlendirmeye yöneldik. Biraz daha bilimseldi, ama bilimsel olabilmek için de daha fazla araştırma incelemeye ihtiyaç vardı. Ve onlara da yıllarını vereceksin. Bir de dediğimiz gibi, tehlike vardır. Dogma gibi yaklaşırsan, "yol alayım" derken, kötü bir çakılmayla tutucu olmak; giderek bu söylediğimiz sosyalizmin modasına kapılmış zavallılar olmak; ve bir de işin içine şiddet girdi mi, gizli örgüt girdi mi, boğulmayla karşılaşmak içten bile değildir.

İşte '70'lerde bir de bunu yaşamaya başladık. Ve düşünün; en tartışmalı bir sosyalist dönemdi. O dönemde sosyalizmin kırk çeşit biçimi ortaya çıkmıştı. Sosyalizmin birçok ülkelerde ortaya çıktığını görmekteyiz. Bu ülkeler arasında farklılıklar; akımlar ve mezhepler halinde ortalığı kırıp geçiriyor. Hangisini tercih edeceğiz; sosyalizm bir tanedir, ama görüntüsü kırk tanedir! Tıpkı islamiyetin, hem de vuruşarak mutlak mezheplere bürünmesi gibi, sosyalizmin de kırk çeşidi ortaya çıkmıştır. O zaman, tek olan özünde birleş, onun doğruluğunu esas al ve fazla mezhepleşmeye uğratma. Bu çok büyük bir çaba ister. Bir de bunun adına Hareket olduğumuzu söyleyelim, işler daha da zorlaşır. Dolayısıyla, burada daha sonraki gelişmeleri etkileyebilecek durumlara yol açmamak için, dikkatini, duyarlılığını had safhaya çıkaracaksın. Hareket olmaya çalışıyorsun, insanlarla artık ölüm-kalım mücadelesi sözkonusudur. Bu daha da önemlidir. Hele hele o dönemlerde, işin içine şiddet unsuru eklenmiştir. Şiddet yeni bir kavramdır, silahların patlaması dehşetle karşıladığımız bir olaydır. İnsanlar birbirini vuruyor; evet, sınıf mücadelesidir, ulus mücadelesidir denilir ama, yine de öyle parlak olmayan bir şeydir. Dünya savaşları verilmiştir, tarihler bunu izah etmeye çalışır. Tarihte savaşlar var ama, biz pratikte ilk defa temas ediyoruz. Şiddet o zaman bir sorundu; daha şiddetin hangisi zorunlu, hangisi haksız, hangisi gerekli, hangisi gereksiz; bu netleşmiş değildi ve baştan itibaren bir de bıçak altında bir gerçekliğimiz olduğunu gözönüne getirin, bunu bir de PKK'ye taşırmak, işleri daha da zorlaştırır. Böyle bir şiddeti PKK'nin elinde çelişkileri çözmede bir araç olarak geliştirmek, düşünüldüğü gibi kolay olmamıştır. Şiddet, iki tarafı keskin bıçaklar gibidir; doğru kullanmazsan seni keser.

Dolayısıyla, o bildiğimiz halk savaşı teorisi üzerinde yoğunlaştık. Bütün bunlar neredeyse aynı tarih süreci içinde oluyor. '70'lerin ortalarına geldiğimizde, bütün kavramlara açıklık kazandırma ve de tercih yapma ile yüzyüzeydik. Çünkü, sadece teoriyle uğraşma, insanları lafazanlığa götürür. Pratiğe indirgemedin mi bütün çabaların boşa gider. Onun için, bütün yaşamı yeniden gözden geçirirken, bazı temel olgulara anlam biçerken, bazı temel tercihleri yaparken ve kararı verirken, çok yönlü olma ve kavramlar arasındaki ilişki ve çelişkileri doğru kavrama gereği vardır. Atılan bütün adımları doğru değerlendirmeye çalışmak zorunluydu. Sık sık değerlendirmeye tabi tutmak, sık sık çok yönlü taraflara çeken çeşitli kuvvetlerin etkisini tek doğru bileşkede tutturmaya özen göstermek gerekmekteydi. Bütün bunlar, PKK olayının, giderek bir hareket haline gelmesi; ideolojik kurumlar ve bunlardaki çelişkilerin, ilişkilerin pratiğe yansıması; pratikte birçok yöne çeken çabaların, tek doğru çabaya dönüştürülmesini dayatmaktaydı. Buna grubumuzun çabası deriz, daha sonra Partimizin çizgisinin kendisi deriz. Bu temelde kendimizi yoğunlaştırmaya çalıştık ve zaten kendi çabalarımız bizi giderek doğru bir sonuca götürüyordu. Ve öyle bir gün geldi ki; başta ideolojik yanı ağır basan ve daha sonra topluma uygulanan, hareket haline getirmeye özen gösterdiğimiz, adına eylem sahası, eylem dönemi dediğimiz sürece girmekle birlikte, artık kendimize bir isim de takmak gerekiyordu. Bir çocuk bile doğduktan birkaç gün sonra bir isim alıyor; ama bizim Hareket birkaç yıldır vardı, fakat adı yoktu. Bize uygun ad ne olabilir? Kendimize yalnız gençlik hareketi desek yeterli midir? Bu aklımıza gelmedi değil, geldi. Gençlik hareketi bir anlamda aşılmıştır dedik. Yalnız bir işçi sınıfı sosyalizmini araştırma grubu desek doğru mudur? Daha sonra baktık ki, bu da aşılmıştır. Kendimize parti desek, parti ciddi bir siyasal kuruluştur. Ne kadro itibarıyla, ne silah-perspektif itibarıyla bu konuma henüz ulaşamadığımız bir gerçektir. O halde, en doğrusu ne olmalıdır? Sorunu bu dönemde sıkça sorduk. Ve artık o dönemde yaptığımız tercih şudur: Ortada bu kadar çaba vardır; yeni tahlillere ulaşılmıştır; tahliller her bakımdan Kürdistan gerçeğinde ısrarlı olmamızı, Türk sömürgeciliğini kesinlikle gözardı etmememizi ve aynı zamanda sosyalizme yaklaşımımızın bilimsel olduğunu, dolayısıyla bunun devrim anlayışının bize indirgenmesininde hayati olduğunu ve bunun kendi toplumsal koşullarımızla kaynaştırılmasının bir devrimci akım yaratmaktan geri kalmayacağını, bizim de yaptığımız işin bu olduğu gerçeğini bize dayatmaktadır. Mevcut bir pratik de vardır. Hareketlilik de sağlanmıştır. Bu da bizi daha cesaretlendirdi.

'78'lere doğru geldiğimizde, grubun kendini dayatması daha da artmış durumdaydı. İşte biz, böylesi bir dönemde parti olarak kendimizi değerlendirmeye; yani, parti olmaya cesaret etmeliydik. Yani öyle parti olduk değil de; parti olmaya cesaret etmeliyiz, bir ad gerekiyorsa o adı da

> ***"...Sadece tanrıyı kaba inkar etmek, dinsel anlamda kendinizi çözdüğünüz sonucuna götürmez. Söyleyelim; tanrısal kavram, toplumsal kavramdır ve tanrı biçiminde yüceltilmiş değer yargıları içinde, oldukça zayıf insanın ayakta tutulmasına yol açan değerler gizlendiği gibi, baskıyı ve sömürüyü gizleyen değer yargıları da gizlidir. Tanrı ve din kavramını iyi çözemeyenler, adalet, eşitlik, baskı, sömürü gibi temel kavramlarda da çözümlemeye ulaşmazlar. Bunu olduğu gibi kabul etmek kadar, inkar etmek de bizdeki gelişmemenin nedenlerinden biridir. Bizde bir taraf tutucu, bir taraf sözümona çok inkarcıdır veya baştan çıkmış ve toplumu için diğerlerinden daha az tehlikeli olmayan konumdadır. Ve sizin durumunuzun bu biçimde yaşanması yaygındır. Bu konu da bizi PKK olayına götüren, önemli bir gelişmedir..."***

vereceğiz. Bu, "karker" adı olur, başka bir ad olur önemli değildir; önemli olan, bundan sonra kendimizi parti olarak değerlendireceğiz. O ad konusundaki belirsizlik aşılacaktır, dedik. İsim de ortamımıza uygun olmalıydı; daha çok, Kürtlük geçekliğimizin bir emekçiler gerçeği olduğu, egemenlerin, işbirlikçilerin Kürtlük gerçekliğiyle fazla ilişkisinin kalmadığı, esas itibarıyla Kürtlük adına savunulacak değerlerin emekçiler adına savunulması gerektiği, bunun da sosyalizmle mümkün olacağı; dolayısıyla; Partimizin böylesi bir özle ve buna uygun biçimlenmesi gerektiği anlaşılmalıydı ve adımız da, bu gerçeğin bir ifadesi olmalıydı. İşte bildiğiniz gibi, PKK'nin çıkışına yol açan gelişmeler bir anlamıyla da böyledir. Daha önceki PKK'nin ilk ortaya çıkışına ilişkin değerlendirmelerde de, Türkiye'nin o zamanki durumunu; Kürdistan'ın durumunu, ortaya çıkan devrimci hareketlerin durumunu, sosyalizmin durumunu çözümleyerek, PKK'nin konumunu belirlemeye çalıştık. Şimdi daha çok bir kişiyi PKK'ye götüren, yaşam ve mücadeleyle geçen yılların nasıl şekillendiği sorusuna sınırlı bazı olguları çözümleyerek, cevap vermeye çalıştık.

Daha sonraki yıllar, hareket yıllarıdır. Ok yaydan fırlamıştır, hedefe doğru hızla giden yıllardır ve gerçekten artık parti biçiminde politik tutumumuzu keskinleştirdikten sonra, bizim ok da yaydan çıkmıştır. Hedef, Türk sömürgeciliği ve arkasındaki yerli işbirlikçilerdir. Sözlerin mermi gibi kusar, bir ufak silah buldun mu, onu da sıkacaksın. Ayağa kalkış veya fırlama bu tarzda olur. Biz bu konularda ne yapabilirdik? Uyarı yapalirdik; "aman dikkat edin, yeni bir döneme girilmiştir." diyebilirdik. Partileşme sürecine girmişiz. Her bakımdan kişideki yeteneklerin ayaklandırılmasını isteriz. Söze ne kadar itibar edilir? Zaten gözenekleri zift gibi tıkanmış toplum; ne kadar eylemle, propagandayla dövmek istesek de, çok sınırlı bir ses veriyor. TC'yi biz ne kadar geriletebiliriz? O da çok körce bir şiddet olgusu olarak toplumun başına çöreklenmiş, tek sözcümüzü bile imhayla cezalandıracak kadar çağdışıdır. Dolayısıyla, artık hedefe doğru isabet etmek, yerinde, zamanında ifade etmek, bu konuda çok çeşitli ezici, darbeleyici kuvvetlerin etkisi altında yere düşmemek için, ne kadar maharetin varsa sergileyeceksin; ne kadar çaba varsa, yoğunlaştırıp sarfedeceksin.

Bu yılları nasıl anlamasınız! Bu sizin için daha çok önemlidir. Evet, çoğunuz gelmişsiniz buralara, böyle PKK'li çoktur. Ortaya çıkışı anlattık ki; kendinizi de bulabileceğiniz toplumsal koşullar içinde daha gözlerinizi açar-açmaz; PKK'nin oluşumuna nasıl yönelebileceğinizi kavrayasınız. Eğer bunu sağlam yapabilirseniz, bir de bunun hareket yılları vardır, aynı zamanda büyüme yıllarıdır; ona nasıl yaklaşmalısınız? Denilebilir ki PKK, Kürdistan gerçekliğiyle bütünleşmiş ve hedef olarak Türk sömürgeciliğini almış, sosyalizmle barutlanmış ve belli bir politik tutumla tetiği çekilmiş bir mermidir. Ve böylece halen yoldayız. Bazılarınızın ağır aksak yürüyüşünü gözler önüne getirelim; mermiye ne kadar benziyor? Hele yuvarladığınız sözlere bakalım; bırak bir mermi gibi hareket etmek, en leziz bir lokma bile olsa yenilemeyecek kadar şaşkınsınız. Fakat PKK, böyle sürat kazanan bir mermi durumundadır. Toplumsal, ulusal gerçeği gözönüne getirdiğimizde onun devrimsel rolü böyle değerlendirilebilir. Yoğunlaşma ve planlama, kendini doğrultuya göre eğitme, hedefe 12'den değmesek de çok yakınına düşmek gereklidir. Evet, hareket dönemimiz böyle bir dönemdir. Biraz daha değişik bir yaklaşımla, bir maraton koşusudur. Uzun bir koşuyu henüz koşuyor. Hedefe ulaşmaktan çok uzağız. Sizinki maraton koşusu mudur, paytak ördek koşusu mudur; adımlarınıza bakarak kararlaştırın. Fakat, herhangi bir yürüyüşle değil, maraton koşusuyla yürüyen bir Harekettir. Halen de yürüyüş tarzı böyledir.

Devam edecek

Impressum	**Yazışma adresi**	**Hesap numarası**	**Avusturya 22.50 s.**	**Hollanda 3.75 hlf.**
V.I.S.d.P.:	**SERXWEBÛN**	**Stadtsparkasse - Köln**	**Belçika 75.00 bfr.**	**İngiltere 0.90 £.**
A. Sarı	**Postfach 10 16 83**	**A. Sarı**	**Danimarka 10.00 dkr.**	**İsveç 7.50 skr.**
Vogelsangerstr. 286	**5000 Köln 1**	**Konto Nr.: 1 74 21 96**	**Fransa 7.50 ff.**	**İsviçre 3.00 sfr.**
5000 Köln 30		**BLZ: 370 501 98**		**Norveç 10.00 nkr.**

1989 YILI ZAFERİMİZE KAN VEREN ŞEHİTLERİMİZ YAŞIYOR

Çiyayê Xirbezinê muharebesi Nusaybin halkıyla bütünleşip intifadaya dönüştü

Mehmet Salih YİĞİT (Battal) yoldaş, 1963 yılında Mardin'in Nusaybin ilçesinin Derzendik köyünde yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesi bölgenin ileri gelenlerinden Hüseyinê Ağa namıyla tanınır. Binarali aşiretinden olan ailesinin tümü ulusal kurtuluş mücadelesi taraftarıdır. Yörede zengin olmalarına rağmen yurtseverliğin başını çeken bir ailedir. Battal yoldaş böylesi bir ortamda doğup büyüdü. İlkokul, ortaokul ve liseyi Nusaybin'de okudu. Öğrencilik yıllarında yurtseverliği nedeniyle erkenden Kürdistan sorunuyla ilgilenmeye başladı. Siyasetle ilk tanışması KAWA ile ilişkisi sonucu oldu. Parti hareketimizle ilişkiye geçtiği döneme kadar, reformist, ilkel-milliyetçi örgütlerle ilişkide oldu; bu hareketlere maddi-manevi destekte bulundu. 1983-84 yıllarında silahlı mücadelemizin Mardin-Cizre alanını etkisi altına almasıyla birlikte ilişkiye geçen ilk yurtseverlerden biri oldu. Yüksek okul imtihanlarını kazanmasına rağmen okulu terkederek mücadeleye aktif düzeyde katılım gösterdi.

Mardin Eyaleti 1. Bölge ERNK Komitesi'nde birinci derecede sorumluluk üstlendi. Şehir ve kırsal alana yönelik yoğun bir faaliyet yürüttü. '84 yılından '88 yılına kadar aynı görevini faal düzeyde yürüttü. Cephe faaliyetlerinin yanında, askeri alanda da çalışmalar yaptı. Alanda gerçekleştirilen birçok eyleme dolaylı-dolaysız katılım gösterdi. Üstlendiği görevleri layıkıyla yerine getiren bir yapısı vardı. 1987 yılında sömürgeciler tarafında tutuklandı. Bir hainin çözülmesi üzerine deşifre oldu. Evine yapılan bir baskın sonucu tutuklandı. Mardin 2. şube siyasi bölümde 23 gün işkence ve özel uygulamalara maruz kaldı. Buna rağmen sonuna kadar direndi ve düşmana tek bir kelime bile söylemedi. İşkence altındaki direnişi alanda güçlü yankı yaptı. Düşmanın vahşeti altında direnmekle yetinmeyerek, zayıf unsurları da kazanmaya, direnişe çekmeye ve onlara moral vermeye çalıştı. Serbest bırakıldıktan sonra geçmiştekinden daha kararlı ve daha üstün bir moralle mücadeleye devam etti. Düşmanın hiçbir tehditi O'nu sindirerek geri adım attırmaya yetmedi. Alandaki yurtseverler üzerinde büyük bir saygınlık ve güven yaratmış olduğundan, onun bu direnişi geneli de etkiledi. kitlelerin kararlılık ve mücadele azmine güç kattı.

Battal yoldaş, Mardin-Nusaybin alanlarında birçok savaşçıyı mücadeleye kazandırdı. Birçoğunun da katılımında bizzat rol oynadı. Bagok direnişinden sonra Cephe Komitesi'nden ayrılarak direkt silahlı birlik içinde yer aldı ve dağlardaki silahlı mücadeleye katıldı. Bu dönemde birçok eylemde yer alarak alanda tanıdığı ve ele geçirdiği birçok ajanı bizzat ölümle cezalandırdı. Bu yönlü birçok eylemin başında yer aldı.

Battal yoldaş, 1989 yılının ilk aylarında Partinin çağrısı üzerine Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Akademi'de yaklaşık 6 ay gibi bir süre kaldı. Akademi yönetiminde yer aldı. Kısa sürede kendisini teorik ve politik olarak bilinçle donattı, kişiliğini alabildiğine geliştirdi. Akademi ortamında oldukça gelişti ve kendisini ülke pratiğine çok yönlü bir biçimde hazırladı. O'nun, günü gününe gösterdiği gelişme arkadaş yapısı tarafından çokça anlatılarak örnek alındı.

Battal yoldaş, 1989'un 7. ayında bir grup yoldaşla birlikte ülke pratiğine yöneldi. Grup sorumlusu olarak, giderek Mardin Eyaleti I. Bölge Komitesi'nde yer aldı. Siyasi, örgütsel ve askeri faaliyetlere aktif katılım gösterdi. Ağırlıklı olarak askeri faaliyetlerin içinde yer alarak komutanlık yaptı. Birçok eylemin planlanması ve gerçekleştirilmesinde birincil derecede rol üstlendi. Bu görevinde 3 ay çalıştı. Çalışmalarında son derece başarılıydı. Çiyayê Buzgure de gerçekleştirdikleri bir eylem sonrasında, düşman alanda genel operasyon başlattı.

9 Ekim 1989'da Çiyayê Xirbezinê'de düşmanla bir karşılaşma sonucu çatışma çıktı. Altı kişilik grubumuzun akşam saat 18.00'de başlayan çatışması sabah 09.00'a kadar devam etti. Çatışmanın uzun sürmesi sonucu grubun mermileri biter. Düşman korkunç bir güçle grubun üzerine gider. 7 bombardıman uçağı, üzerlerinde durmadan uçuş yapar. **Battal** yoldaşın komutasındaki grup düşmana ağır kayıplar verdirir.

Onlarca düşman askerini imha eden yoldaşlarımızdan 2'si bu çatışmadan kurtulur, 4'ü şehit düşer. En son kalan **Battal** yoldaşın mermileri bittiğinden çatışamaz. Düşmanın eline sağ geçmemek için yanındaki son el bombasıyla kendisini imha eder.

Yoldaşlarımızın bu direnişi, alanda büyük yankılar yaptı. Yüzlerce insan Nusaybin merkezinde ayaklanır, TC'nin kurumlarına yönelik yürüyüş yapar. TC'ye karşı sloganlar atılarak şehitlere sahip çıkılır.

Battal yoldaş evli ve iki çocuk babasıydı. Oldukça yurtsever, kararlı ve fedakardı. Düşmana karşı korkunç bir kini vardı. Kişiliği son derece olgun ve saygılıydı. Eylemlerde ataklığı, soğukkanlılığı ve intikamcı ruhuyla tanınan bir yoldaştı. Varlıklı bir aileden gelmesine rağmen, eski alışkanlıkları mücadele ortamında sürdürmeyen ve son derece mütevazi, devrimci yaşama erkenden adapte olmasını bilen biriydi.

Mücadeleye istenilen katılımı göstermede hiçbir zorluğu kendisi açısından engel olarak görmez, görevlerinin üzerine devrimci bilinç ve ruhla yürürdü. Tüm bu güçlü özelliklerinden dolayı ağır sorumluluklar üstlenir, bunları da layıkıyla yerine getirmeye çalışırdı. En son şehit düştüğü anda Mardin Eyaleti Bölge Komutanıydı. Parti ölçülerine ulaşan değerli ve özellikle bu dönemde önemli bir kayıp olan yoldaşımızdı.

Battal yoldaşın ailesi cenazesini düşmandan alarak kendi köyünde defneder. Ailesi, cenazesinin üzerinde direniş sloganları atarak **Battal** yoldaşa bağlılık gösteririr.

Battal yoldaş, ulusal kurtuluş mücadelemizin büyük gelişmeler kaydettiği bir yılda şehit düştü. Mücadelemizin değerli bir savaşçısı olarak daha önemli katkılarda bulunabilecek dönemde kaybettik. O'nun kararlıca yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelemizi daha da şiddetlendirerek anısını yaşatacağız.

Reşo yoldaş, sömürgeciliğe kin duyan, boyun eğmecilikten nefret eden ve halka saygılı olan bir ARGK savaşçısıydı. Fedakar ve yoldaşlık ilişkilerine önem veren **Reşo** yoldaş, intikamcı bir ruha sahipti. Sorun çıkarmaktan özenle kaçınan, sorunlara çözüm için yoğunlaşan bir yoldaşımızdı. Partinin ölçülerine ulaşmayı hep hedefleyen **Reşo** yoldaş, şehit **Adnan (Hasan ER)** yoldaş aracılığıyla Partiyle tanışmıştı ve bir süre sonra Türk sömürgeciliğine karşı daha hazırlıklı ve bilinçlice savaşmak için Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitmişti. Akademi ortamından oldukça etkilenen ve eğitim olanaklarını verimli şekilde değerlendiren **Reşo** yoldaş, kişiliğinde önemli değişiklikler yaratmıştı.

Reşo yoldaş, Akademi'de askeri ve siyasi eğitimini tamamladıktan sonra ülkeye yöneldi. Partinin kendisini ülkeye gönderme kararını öğrendiğinde büyük bir sevinç ve coşkuyu yaşadı. *"Saldırı ve intikam ruhuyla düşmanın üstüne yürüyeceğim"* diyordu.

Reşo yoldaş, ülkeye girdikten bir süre sonra, 9 Ekim 1989 günü Nusaybin'de Çiyayê Xirbezinê'de çıkan çatışmada güçlü bir direniş sergileyerek şehit düştü.

Reşo yoldaşın şehit düşmesi, bölge halkı üzerinde büyük etki yarattı.

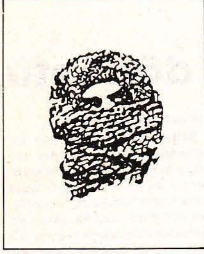

Faxri KİRİBAN (Çiya-Şahin) yoldaş, 1966 yılında Nusaybin'in Cibiltin (Yolhindi) köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesi, Partiye bağlı ve mücadelenin hizmetinde olan yurtsever bir ailedir. **Faxri** yoldaş, 1987 yılından itibaren ERNK'nin köy komitesinde görev yürütmekteydi. Cephenin aktif bir milisi olarak tüm olanak ve imkanlarını mücadelenin hizmetine sunuyordu. 1989 yılının Ocak ayında, Partinin çağrısı üzerine Mahsum Korkmaz Akademisi'ne giderek 5 ay kaldı. burada askeri ve siyasi eğitimini tamamlayarak bu süreçte epey gelişme kaydetti ve ciddi, ilkeli bir yapı kazandı. Genel olarak da ciddi, disiplinli ve tutarlı bir kişiliğin sahibiydi.

Akademi'de eğitimini tamamladıktan sonra bir grup yoldaşıyla birlikte pratiğe yöneldi. Askeri alanda epey gelişkindi. Silahlı mücadeleye yeteneklerini katma coşkusundaydı. Son derece kararlı ve Partiye bağlıydı. Askeri bir kişiliğe sahip olan **Faxri** yoldaş, 5 aylık ülke pratiği içerisinde gerçekleştirilen birçok eylemde yer aldı. Fedakar, girişken ve cesaretliydi. 9 Ekim'de Çiyayê Xırbezinê'de **Battal** yoldaşla birlikte, düşmanla giriştiği çatışmada, O da tüm yoldaşları gibi sonuna kadar direnerek şehit düştü. Son nefesine kadar **"Direnmek Yaşamaktır"** sloganına bağlı kaldı.

Faxri yoldaş, askeri alanda çok gelişkin bir yoldaştı. Akademi ortamındayken spor faaliyetlerini yönlendirdi ve her zaman zinde ve dinç yapısıyla yoldaşlarına örnek oldu. Eğitimi hiçbir zaman aksatmadı, yoldaşları arasında temiz, titiz bir yoldaş olarak tanınırdı.

Gabar'da komutan Agit'in kanıyla birleşen kanınız Kürdistan'ı daha da kızıllaştırıyor

Adil ARSLAN (Baran) yoldaş, 1965 yılında, Cizre'nin Sırsırık köyünde orta halli yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailenin büyük bir kısmı mücadeleyi aktif olarak desteklemektedir.

Baran yoldaş, 12 Eylül sonrası devrimci mücadeleyle ilişki kurmak için belli bir arayış içine girer. Bu dönemde Cizre'de liseyi de bitirir. 1984'te Botan'daki gelişmelerle birlikte Partiyle ilişki kurmaya çalışır. Dağda çobanlık yaptığı sıralarda 3 yoldaşımızın yakalanmasına tanık olur. Ve bu durum, **Baran** yoldaşın üzerinde büyük bir etki yaratır. Bunun üzerine ulusal kurtuluş mücadelemize ilişkin düşüncelerini yoğunlaştırır. 15 Ağustos Atılımından sonra mücadeleyle tanışır ve Cizre şehir faaliyetlerini üstlenir. Cizre şehir merkezinde faaliyet yürüttüğü sıralarda, polise karşı güçlü eylemler geliştirir. Aranma durumu ortaya çıkınca dağdaki birliğe katılır. Ailesi de mücadeleye büyük bir destek verir.

Baran yoldaş; Cizre, Cudi, Silopi ve Gabar alanlarında yüzlerce eyleme katılır. Türk sömürgeciliğine ve yerli çeteciliğe büyük darbe vurur. **Baran** yoldaşı eylemlerinden caydırmak için çeteler, 1988 yılında aktif milislik yapan kardeşi ve amcasının oğlunu alçakça katlederler. Amaç, **Baran** yoldaşı eylemlerden vazgeçirmektir.

Baran yoldaş, güçlü komutan özelliklerine sahipti.

Örnek bir militan kişiliği şahsında temsil eden **Baran** yoldaş, yurtseverlik bilinciyle dolu; cesur, fedakar ve halk tarafından sevilen, sayılan biriydi. **Baran** yoldaş önce takım komutanlığı yapar, daha sonra Şırnak-Cudi alanlarında yerel yönetim komitesinde görev üstlenir. '88'in sonlarında Şırnak bölgesinin askeri komutanlığına getirilir ve Botan Eyaleti Komitesi'nde yer alır. Son olarak bölük siyasi komiserliğine getirilir. Şehit düşmeden önce ülkede yapılan Parti Konferansı'nda İç Merkeze seçilir.

ARGK'nin güçlü komutanlarından olan **Baran** yoldaş, Cudi, Cizre, Silopi ve Gabar alanlarında yüzlerce eyleme katılarak düşmana büyük darbe vurur. Cudi Dağı muharebesinde düşmanın iki helikopterini düşürür. Helikopter içinde bulunan özel tim elemanlarını tümden imha eder. Bağlarbaşı köyünde birçok çeteyi silahsızlandırır ve yöre çetelerine büyük korku salar. Cizre'nin Dirsek köyünde girdiği büyük muharebede 2 tank ve sayısız düşman askerini imha eder.

Son olarak 15.10.1989 tarihinde Gabar'da üç gün süren çatışmada şehitler kervanına katılır. Aramızdan erken ayrılışı, mücadelemiz açısından büyük bir kayıptır.

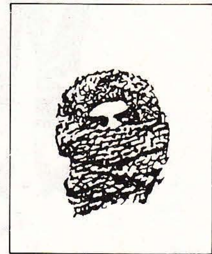
Mehmed ... (Mervan) yoldaş, 1958 yılında Güney Kürdistan'da doğdu. Ailesinin yoksulluğu nedeniyle okula gitme olanağına sahip olamadı. Bir süre Filistin halkıyla dayanışma amacıyla İsrail siyonizmine karşı savaştı. Daha sonra onlardan ayrılarak demircilik yapmaya başladı.

Ailesinin yurtseverlik özelliklerini alan **Mervan** yoldaş, Kürdistan'ın kurtuluşuna duyduğu özlem sonucu ilkel milliyetçilerle ilişkiye girdi. Bir süre bu ilişkisi devam etti. Ancak bu süre içerisinde aradığı gerçek kurtuluş yolunu bulamadı; ilkel milliyetçi görüşler, O'nu tatmin etmedi. Bir süre sonra Partimizle tanışınca ilkel milliyetçilerle olan ilişkisini kesti. Böylece Partimize sempati duymaya başlayan **Mervan** yoldaş, ulusal kurtuluş mücadelemizin çizgisini öğrenmeye çalışarak halk içerisinde propaganda yapmaya başladı. Halkın mücadeleye katılımı ve desteği için coşkulu faaliyet yürütürken, bir yandan da Partiden profesyonelce çalışmalara katılma talebinde bulunuyordu. Parti, bu isteğini olumlu karşılayınca 1987 Newroz'unda Mahsum Korkmaz Akademisi'ne alındı. Buradaki eğitim olanaklarını güçlü şekilde değerlendiren **Mervan** yoldaş, kendisini daha da bilinçlendirerek geliştirdi.

Partiye verdiği bir raporunda şunları belirtiyordu: *"Biz körlerin içerisinde parçalanmıştık. Daha önce otonomi için yola çıkanlar, üzerimizde etkili olmuşlardı. Bunlar politikalarıyla ulusal kurtuluş mücadelesi yerine düşman politikalarına hizmet ediyorlardı. Şimdi Partimizin önderliğinde bize kurtuluş yolu gösterilmiştir. Biz bu doğru yolda yürümek için hazırlanıyoruz."*

Mervan yoldaş, gün geçtikçe mücadeleye daha fazla bağlanıyor; mücadele kararlılığı ve azmi daha da arttıyordu. Çok değer verdiği devrimci yaşama ilişkin görüşlerini bir raporunda şöyle açıklıyordu: *"Bu yaşam ne kadar güzeldir. Halkımızın bağımsızlığı için devrimci yaşam birinci derecede önemlidir. İnsan devrimci yaşamı öğrendikçe, sömürgeci yaşamın ne kadar anlamsız olduğunu daha iyi anlıyor."*

Mervan yoldaş, ülke topraklarında mücadele etme arzusundaydı. Bu istemini Partiye bildirerek, sürekli raporlarında dile getiriyordu. *"Ben her fedakarlığa hazırım. Kanımın son damlasına kadar ülkemin bağımsızlığı için savaşacağıma inancım sonsuzdur. Ben her zaman Partinin kararlarını yerine getirmeye hazırım"* sözleriyle mücadele azmini açıklayan **Mervan** yoldaş, 15 Ekim 1989 günü Gabar'da çıkan bir çatışmada ulusal kurtuluş mücadelemizin şehitler kervanına katıldı.

Haki yoldaş, Cizre'de 1973 yılında dünyaya gelir. Fakir ve çok çilekeş bir yaşam içinde büyür. 1989'da Cizre alanında ARGK'nin Askerlik Yasası gereğince mücadele saflarına katılır. Yurtsever ve cesur bir savaşçıydı. Yaşadığı toplum ve çevrede süren ezilmiş ve çok yoksul bir yaşam sürdürmüştü. ARGK yasalarına çok kısa sürede uyum sağlayan ve katılımını içten benimseyen **Haki** yoldaş, sekiz aya yakın **Baran** yoldaşın birliğinde yer alır. Birçok eyleme katılır ve düşmana karşı olan büyük kin ve öfkesiyle savaşır. **Baran** yoldaşla birlikte 15 Ekim 1989'da Gabar Dağı'nda şehitler kervanına katılır.

Şahadetiniz Kürdistan kadınına emrediyor: Özgürlüğe yürü!

Ayno Suphi Miho Atu (Dicle) yoldaş, 1970'te Güney-Batı Kürdistan'da yoksul bir ailenin kızı olarak doğdu. Çok zor koşullarda yaşamını sürdüren ailesine katkı amacıyla küçük yaşlardan itibaren pamuk toplama vb. işlerde çalışmaya başladı. Yaşamı, bu maddi zorlukların yanısıra, her Kürt kadını gibi, toplumsal ve ailesel baskılar ortamından geçti.

1980'lerde yurtdışına çıkış hareketiyle birlikte mücadelemizin etkilediği çevrelerden biri de **Dicle** yoldaşın ailesi ve çevresi oldu. Yurtseverlik görevlerine sahip çıkan bu çevre içinde, O da ulusal kurtuluşçu bilinçle erkenden tanıştı, mücadelemize sempati duydu ve aktif görevler üstlenmek için derin istek duymaya başladı. Ancak, Kürdistan toplumunda egemen olan, kadına evin dışında rol tanımama, onu kölelik cenderesine hapsetme anlayışı, **Dicle** yoldaşın da önüne en büyük engel olarak çıktı. Bu gerici anlayış sahipleri **Dicle** yoldaşı mücadeleden koparmak için türlü baskılara başvurdular. Ancak **Dicle** yoldaş, direngendi, kararlıydı ve her ne pahasına olursa olsun Kürdistan'ın ve kendisinin zincirlerini kırmaya azimliydi. İşte bu nedenledir ki, gencecik yaşına rağmen büyük engelleri aşıp mücadeleye ulaşmayı başardı ve 1987'de Mahsum Korkmaz Akademisi öğrencileri arasına katıldı.

Dicle yoldaş, Akademide gördüğü askeri ve siyasi eğitim sonucu, kişiliğinde önemli gelişmeler yarattı. Partiye ve ulusal kurtuluşa olan inancı daha da sağlamlaştı. Partiye verdiği bir raporunda şunları belirtiyordu: *"Ülkem Kürdistan ve halkım için her türlü fedakarlığa hazırım. Benim yoldaşlarım her yerde kan döktüler. Ben onların mücadelesini devam ettireceğim... Gerillanın gücü halkta toplanıyor. Halkımız, Partimiz için büyük bir kuvvettir."*

Dicle yoldaş, askeri ve siyasi eğitimini tamamlayarak bir grup yoldaşıyla birlikte Türk sömürgeciliğine karşı direniş savaşımında yer almak üzere Kuzey-Batı Kürdistan'a gitti.

Botan Eyaleti'nde ulusal kurtuluş mücadelesinde yer alan **Dicle** yoldaş, 15 Ekim 1989 günü Gabar'da çıkan bir çatışmada, kararlı bir direnişle ulusal kurtuluşun şehitlik mertebesine ulaştı.

Halide HESEN (Ruken) yoldaş, 1965'te Güney-Batı Kürdistan'da dünyaya geldi. Öğrenimini doğduğu alanda sürdürdü. Terzicilik işinde çalışarak ailesinin geçimine katkıda bulunuyordu. Bu işinde çalışırken Partimizle tanışarak, ulusal kurtuluş mücadelesine sempati duydu. Bu sempatisi giderek derinleşti ve mücadeleye profesyonelce katılma istemine dönüştü. Bir süre maddi destekte bulunmanın yanısıra, çevresinde mücadelenin propagandasını da yaptı. Bununla yetinmeyen **Ruken** yoldaş, terziciliği bırakmaya ve tümden devrimci mücadeleye katılmaya karar verdi. Bu isteğini Partiye bildirmesi sonucu; çeşitli sorumluluklar üstlendi.

Ruken yoldaş, devrimci mücadeleye katılımını bir raporunda şöyle açıklıyordu. *"Ben, ulusal kurtuluş hareketleri üzerine bazı kitaplar okudum. Bunun sonucu ülkemizin ve halkımızın durumunu daha açık gördüm. Bir karşılaştırma yaptım; ülke ve halk gerçekliğimizin çok geride olduğu sonucuna ulaştım. Araştırmalarımı derinleştirdim; halkımızın oldukça bireysel yaşam peşine düştüğünü ve kendimin de aynı durumda olduğunu gördüm. Baktım bu, düşmanın bize dayattığı bir yaşamdır. Şerefli ve namuslu bir yaşam gerekir diye düşündüm; böyle bir yaşam için, düşmana karşı savaşma isteğim doğdu. Düşmandan halkımıza ve ülkemize yaptıklarından dolayı intikam almak istiyordum. Fakat, bunun yolunu bulamıyordum. Daha sonra Partili arkadaşlarla tanıştım. Onların aracılığıyla Partinin ulusal kurtuluşa ilişkin düşünceleri üzerimde büyük etki yarattı. Çünkü, ben küçük yaşlardan beri aradığımı bulmuştum. Bundan sonra daha iyi öğrendim ki, insanın bağımsız ve özgür ülkesi olmadan soylu yaşama ulaşması mümkün değil bu nedenle, devrimci mücadeleye profesyonelce katılmaya karar verdim. Dünyada bundan daha iyi yaşam yoktur.... Benim devrimci yaşamım,* **Mazlum DOĞAN** *yoldaş şehit düşünce başladı."*

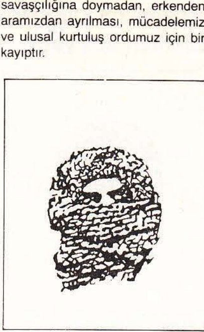
Devrimci mücadeleye katılımını böyle dile getiren **Ruken** yoldaşın Partimizle ilişkisi 1982'de başladı. Her yıl bu ilişkisini daha da sağlamlaştırdı. 1984'lerden itibaren, mücadelenin bir neferi olarak profesyonelce çalışmalara katıldı.

Ruken yoldaş, son olarak Mahsum Korkmaz Akademisi'nde askeri ve siyasi eğitimini tamamlayarak ülke mücadelesine hazır konuma ulaştı. Son bir raporunda kararlılığını şu sözlerle dile getiriyordu: *"Her türlü küçük-burjuva ve geri özelliklerden arınacağıma; Partiyi her koşulda temsil etmek için savaşacağıma, her türlü fedakarlıkta bulunacağıma; ve ülkemin kurtuluşu için kanımın son damlasına kadar direneceğime söz veriyorum."*

Ruken yoldaş, güçlü bir hazırlıkla Kürdistan'daki sıcak savaşıma katıldı. Ulusal kurtuluş eylemlerinde yer alarak başarılı bir pratik sergiledi. En son olarak 15 Ekim 1989 günü Gabar'da çıkan bir çatışmada şehit düşerek ölümsüzleşti.

Kasım BİLDİK (Eşref) yoldaş, 1964 yılında Cizre'nin Misiye köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesi, alandaki feodallerin yanında yarıcı olarak çalışan ve geçimini bu temelde sağlayan yurtsever bir aileydi. Mücadelemizin Mardin ve Cizre alanında gelişmesiyle birlikte, özellikle de '84-85'te, mücadeleye aktif destek sunmaya başladılar. Ailenin tümü Parti mücadelemizi desteklemektedir. **Eşref** yoldaş, böylesine yurtsever, yoksul ve mücadeleye aktif destek sunan bir aile ortamında büyür. Yoksulluktan dolayı okula gitme olanağı bulamaz. O da ailesinin tüm fertleri gibi yöre zenginlerinin, ağalarının yanında çalışır; sömürü ve zulümden nasibini alır. Sömürü olayını daha çocuk yaşlardan başlayarak tanır. Bu, O'nda düşmana karşı derin bir kin ve öfke geliştirir. **Eşref** yoldaş, bu duygularla büyür. Diğer yandan çobanlık yaparak ailesinin de geçimine katkıda bulunur. **Eşref** yoldaş, sömürgecilerin ucuz emek gücünü alabildiğine sömürdükleri metropol alanlarında belli bir süre çalıştıktan sonra tekrar Cizre'ye, ailesinin yanına döner. Alandaki mücadelenin genel etkisi, yurtseverliği ve düşmana karşı duyduğu derin ve soylu kini O'nu ikircıksız bir şekilde mücadele saflarında yerini almaya götürür. 1989'un Nisan ayında ailesinden aldığı silahıyla birlikte alandaki gerilla birliğine katılır. Bu tarihten itibaren Gabar Dağı ve çevre alanlardaki tüm çatışma ve eylemlere katılır. Mücadele yaşamı kısa olmasına rağmen; keşif, gözcülük, kuryelik, birlik içi koordine vb. gibi birçok görevde çalışır. Pratikte hemen hemen tüm işlerin içinde bulunur. 15 Ekim'de Gabar Dağı'nda sömürgeci ordu birlikleriyle girdikleri bir çatışmada 7 arkadaşıyla birlikte şehit düşer.

Eşref yoldaş, bilinçte Partiyi fazla tanımamasına rağmen Partiye, mücadeleye ve halka ölümüne bağlı olan, bu uğurda herşeyi göze alan bir yoldaştı. Kişiliğinde Kürtlük özünün en olumlu özelliklerini taşıyan, bunları kısa süreli mücadele yaşamında sergileyen biriydi. Partiye bağlı, kararlı, fedakar, cesaretli ve son derece özlü bir yoldaştı. Hizmette sınır tanımaz; düşmana karşı savaşımda pasif kalmayı, gevşek davranmayı, cesaretsiz davranmayı kesinlikle kabul etmez; bunu ARGK savaşçılığı açısından bir leke olarak görürdü. Bu özlü özelliklerinden dolayı çok kısa sürede Partiye, yoldaşlarına gereken güveni veren, bunun için de en güvenilir bir savaşçı olarak, önemli ve ciddi görevlere gönderilen, bu görevlerini de başarıyla yerine getiren bir yoldaştı. Girdiği sayısız çatışmada en ön saflarda çatışır, düşmanın üzerine büyük bir kin ve öfkeyle yürürdü. **Eşref** yoldaş, ARGK saflarında savaşan sıradan bir savaşçı değil, tüm özellikleri ve kişiliğiyle dönemin mücadelesine adapte olan, dönemin gerektirdiği bir savaşçı olmasını bilen bir yoldaştı. Çok kısa süreli bir devrimci yaşama rağmen, manga komutan adayı düzeyine yükselmişti. **Eşref** yoldaşın ulusal kurtuluş savaşçılığına doymadan, erkenden aramızdan ayrılması, mücadelemiz ve ulusal kurtuluş ordumuz için bir kayıptır.

Nazif... (Nizar) yoldaş, Cizre'nin Bağmur köyünde 1965 yılında dünyaya gelir. Çok yoksul ve yurtsever bir aileden gelmedir. 1987'de mücadeleyle tanışır ve şehir faaliyetlerinde milislik görevini üstlenir. Cizre şehir merkezinde düşmana yönelik birçok eylem geliştirir. Aranma durumu çıkınca dağdaki birliğe katılır. 1988'de Cudi'de çıkan büyük çatışmada düşmana büyük kayıp verdirir ve bu çatışmada en son mermileri bittikten sonra, düşmanın eline sağ geçmemek için büyük bir kayadan kendisini aşağı atar ve ayağı kırılarak yaralanır. Bu durumuyla Ortadoğu'ya gider ve tedavi olur. Yarasının tedavisinden sonra Mahsum Korkmaz Akademisi'ne giderek eğitimini tamamlar. 1989'un ilk baharında tekrar ülkeye giriş yapar. Cudi alanında manga komutanlığını üstlenir. Dört ay manga komutanlığı görevini yaptıktan sonra Cizre şehir faaliyetlerinin sorumluluğunu üstlenir. Düşmana şehirde büyük darbe vurduktan sonra, Gabar alanına çekilir. Ve **Baran** yoldaşın birliğinde yer alır.

Cesur ve yurtsever duyguları güçlü olan bir militandı. Komutan özellikleri güçlü olan ve gelişmeye büyük aday olan **Nizar** yoldaş, **Baran** yoldaşla birlikte 15 Ekim 1989 günü meydana gelen muharebede görkemli bir direnişle şehit düşer. Evli ve üç çocuk babasıydı.

Gabar Dağı şehitlerimizden **Karker** yoldaş, Silopi'nin Bişere köyünde doğar. Yoksul ve yurtsever bir aile çevresinden gelen **Karker** yoldaş, ilkokuldan mezun olduktan sonra köyde çalışma ortamı olmadığından dolayı metropol şehirlerine gider. Çeşitli işlerde çalışarak ailenin geçimi için katkıda bulunmaya çalışır. Çok sevdiği köyünden ve çevresinden uzak yaşam O'na hep özlem dolu günler yaşatır. Köyüne dönmek ve sevdikleriyle bir arada yaşama hasretiyle uzun süre metropol şehirlerinde kalır. Bu özlem ve hasretine yeni duygular da karışınca artık Kürdistan'a dönmeye karar verir. Botan sıcak savaş halini yaşar ve gerillalar her gün eylem haberiyle çağrılarını yinelerken O'nu artık hiçbir güç ve neden, uzak ellerde tutamazdı. Köyüne döner ve gerilla birliklerine katılmanın bekleyişi içine girer. Nitekim, Askerlik Yasası'nı açıklamak ve uygulamak amacıyla köylerde toplantılar düzenleyen gerilla birlikleri, **Karker** yoldaşın köyüne de gelirler. **Karker** yoldaş, Askerlik Yasası çerçevesinde, ancak gönüllü olarak saflara katılır.

'89 yaz aylarında Cudi'de faaliyet yürüten birliklere katılan **Karker** yoldaş, buradaki yaşamı içinde metropol şehirlerindeki yaşamın vermiş olduğu alışkanlık ve özellikleri üzerinden atar; gerilla yaşamına adapte olur. Güçlü özelliklere sahip olan **Karker** yoldaş, çalışkanlık ve girişkenliğiyle erken gelişen bir savaşçı olarak görevlerini layıkıyla yerine getirir. Sürekli eylemlilik durumunu yaşayan birliklerin içinde savaşçılığını gösterir. Gabar Dağı'nın eteklerinde iki düşman cemsesini pusuya düşürerek imha eden birliği, geri çekilirken ikinci gün düşman geniş bir operasyona geçer. **Karker** yoldaşın da içinde yer aldığı birlik, dört gün boyu düşman güçleriyle savaşır ve Gabar, bir muharebe alanına dönüşür. Bu çatışmada büyük kahramanlık sergileyen **Karker** yoldaş, yedi yoldaşıyla birlikte şehitler ordusuna katılır.

Eyleminizle güçlenen özgürlük yürüyüşü şahadetinizle daha da anlamlılaştı

Yoksul ve yurtsever bir aileden gelen **Saniye ÜRÜN (Zozan)** yoldaş, 1965 yılında Baykan'da doğdu. Ailesinin, yoksul oluşundan dolayı daha O, ufak yaştayken Manisa'nın Turgutlu ilçesine göç eder. Burada işçi olarak çalışan babasının ölmesi nedeniyle, ailesinin sorumluluğunu üstlenerek hem okula gidiyor, hem de pazarda çalışarak ailesine yardımcı oluyordu. Liseyi bitirdikten sonra üniversite eğitimini gördü ve Fen Fakültesi'nden mezun oldu. Okulu bitirince kısa süre de çalışan **Zozan** yoldaş, bireysel kurtuluşun yetmediğini ve düzenin toplum üzerinde yarattığı ilişki, yaşam tarzı, kişilik ve kadının toplumdaki konumunu görerek duyduğu tepki sonucu 1988'de Parti saflarına katıldı. Böylece siyasi hayatı ilk olarak Partimizle başladı. Daha sonra 1989'un Ocak ayında Yunanistan alanına geçti. Yunanistan'a ilk geldiğinde Partiyi ve mücadeleyi görünce hemen büyük bir azim ve coşkuyla Parti ideolojisini öğrenmeye, araştırma ve incelemeye başladı.

Arkadaşları ile paylaşma, yardım etme ve devrimci ölçülere ulaşmada büyük bir azim içindeydi. Parti yaşamına kısa bir sürede uyum sağladı. Bir süre sonra Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Akademi'de aldığı eğitimden sonra Kasım 1989'da ülkeye yönelirken, 29.11.1989 günü sınır hattında çıkan çatışmada şehit düştü. Görev talebinde bulunurken raporuna şunları yazıyordu: *"Partiye doğru katılım, Partinin ideolojik öğütsel, siyasal formasyonunu hedeflerken bunu da ancak Parti gerçekliğini iyi özümsemekle hayata geçireceğime inanıyorum. İkili halk iktidarına giderken; dönemin atfettiği görevlere layık olacağıma, ülkenin hangi alanı olursa olsun, Partimizin verdiği görev ve sorumlulukları üstlenmede bir ikircikliğe düşmeyeceğime güveniyorum. Ancak bu temelde Parti değerlerine sahip çıkabilirim."*

Yine bir raporunda: *"Siyasal açıdan Partimizin devlet düzeyine gelmesi; Kürdistan halkının, direnen gücü, planlı, programlı ve güçlü ideolojisi etrafında gün be gün politik arenada içte ve dışta mevzi ve itibar kazanması, Parti önderliğimizin ve şehitlerimizin şahsında zirveye ulaşmıştır. Bizlerin de bunlardan güç, güven ve inanç alarak gelişebileceğimizi söyleyebilirim... Halkımızın irade gücü konuşmakta, tarihsel ihanetler, faşist rejimler, gerici-ihanetçi yapılar cezalandırılmaktadır. Bu şansa, Kürdistan tarihinde sahip olduğum için çok mutluyum ve buna layık olmak hedefim olacaktır. Diyebilirim ki bu ortama gelmeseydim yüzyıl yaşasaydım bu gerçekleri öğrenemez; insanlık ve halkım için de görev bilincine ulaşamazdım..."* şeklinde mücadeleye ilişkin görüşlerini belirtiyordu.

Behiye YASIT (Hacer) yoldaş, 1965 yılında Siirt'in Kurtalan ilçesinde doğdu. Yezidi kökenli olduğu için çevredeki baskılardan dolayı ilkokula kadar okuyabildi. 1985'te ailesiyle birlikte Avrupa'ya gitti. Burada Partiyi tanıyan **Hacer** yoldaş, 1986'ya kadar yurtsever düzeyde faaliyet yürüttü. Avrupa merkezi eğitimine katıldıktan sonra profesyonel düzeyde faaliyet yürütmek istedi. Ailesinin ve akraba çevresinin dayatmaları sonucu Partiye katılarak çok sevdiği ülke topraklarında mücadele etmek istedi. Avrupa'da kaldığı sürece kadınların örgütlenmesinde yer aldı ve Hunerkom'da faaliyet yürüttü.

1988 yılında Yunanistan alanına giden **Hacer** yoldaş, uzun süre bu alanda ağır başlılığı ve olgunluğuyla Yunan halkına kültürümüzü tanıtmada önemli başarıları oldu. Gelişen mücadelemizi gördükçe bir an önce ülke topraklarına gitmek istiyordu. Sürekli istemleri sonucunda 1989'da Akademi alanına gitti. Akademi'de bir süre kaldıktan sonra Güney Kürdistan'da kitle içerisinde faaliyet yürüttü.

Ülkeye giden bir arkadaşı gördüğünde veya duyduğunda, hemen içini bir sevinç, onlarla birlikte olmadığı için de hüzün kaplardı. Bir raporunda ülkeye gitme özlemini belirtirken; *"Yeni döneme ilişkin, 'halk demokrasisinin inşası'na gidilmesi ve Partimizin gelmiş olduğu bu aşamada ikili iktidara gidilmesi nedeniyle kendimi bu görevlere karşı yetkinleştireceğime inanıyorum, kendime güveniyorum. Yaşadığım güçlü platfomlar, Parti Önderliğinin Çözümlemeleri benim Parti çizgisi doğrultusunda hareket edeceğime güvenimi arttırıyor. Politik darlık çekilse de kısa sürede kendimi geliştirip, Partinin militan ölçülerine ulaşabilirim. Ve ülke mücadelesinde, Garzan, Kurtalan, Beşiri alanlarını tanımam, sosyal yapılarına yabancı olmamam nedeniyle başarılı olacağıma inanıyorum."*

29 Kasım 1989'da bir grup yoldaşla birlikte büyük savaşma isteğiyle sınırı geçerken çıkan çatışmada şehit düşen **Hacer** yoldaş, bir kadın için, en özgür bir yaşamın, onurun, yüceliğin simgesi olan Partimizde, şehitler arasında yerini aldı.

Garzan Eyaleti'nde ulusal kurtuluş mücadelemizi daha da yükseltme hedef ve görevi ile ülkeye yönelen ve sınır boyunda çıkan çatışmada şehit düşen **Zozan** ve **Hacer** yoldaşların yanısıra, aynı çatışmada **Muhyeddin (Cahit)**, **Zinar (Reşit)** ve **Ali Hasan** isimli yoldaşlarımız da şehit düştü. Anıları önderimizdir.

Kahramanca direnişiniz Kayalar'ı düşmana mezar edecektir

İsmail ÖZKAN (Azad) yoldaş 1970 yılında Çukurca'nın Narlı köyünde doğdu.

Oldukça yurtsever bir aileden gelmektedir. Mücadele saflarına çocuk yaşta iken babasıyla birlikte katılan, savaşın içinde büyüyüp olgunlaşan, ulusal kurtuluş savaşının şekillendirdiği değerli bir yoldaştır. Ailesi çok yurtsever bir aile olduğundan dolayı, uzun yıllar ilkel-milliyetçiliğe hizmet etmiş; ulusal kurtuluş hareketimizin Çukurca alanına girmesiyle birlikte Parti mücadelesinin etkisine girmiştir. 15 Ağustos eylemliliği döneminde Narlı köyünü Partiye açan ailelerin başında, **Azad** yoldaşın ailesi gelmektedir. Babası Hasan Çavuş, geçmişten beri düşmana karşı direnen ve Kürtlük ruhunu çevresine aşılayan değerli bir yurtseverdir. '84 yılında aktif düzeyde kurtuluş savaşına katılmıştır. **Azad** yoldaş da o dönemde küçük yaşta olmasına rağmen, direnişçi bir aile ortamında büyüdüğünden ve babasından etkilendiğinden dolayı, mücadeleye katılır. Yaşının üstünde bir olgunlukla mücadelenin ağır sorumluluğu altına girer. Savaş ortamında büyümesi O'na askeri bir kişilik kazandırır. **Azad** yoldaş salt bir savaşçı olarak kalmakla yetinmeyen, kendisini sürekli geliştiren, Partinin ideolojisini-politikasını öğrenmek için sürekli çabalayan bir yapıya sahipti. O'nun kişiliğinde, ataklık, azimlilik, canlılık, hareketlilik belirgin olarak göze çarpan özelliklerdi. Pasif durmak, kendisini geride tutmak, **Azad** yoldaşın doğasına aykırıydı. Şemdinli, Çukurca, Yüksekova alanlarında yoğun bir pratik içinde yıllarca savaştı. '85 Ağustosunda Oramar mıntıkasında düşmanla giriştikleri bir çatışmada yaralanan **Azad** yoldaş, kısa sürede sağlığına kavuştuktan sonra, tekrar pratik mücadelenin içine atıldı. O'nu sıcak savaş alanlarından uzun süre uzak tutmak mümkün olamazdı. **Azad** yoldaş, faaliyet yürüttüğü alanlarda gerçekleştirilen tüm eylemlere aktif düzeyde katılmıştır.

Azad yoldaş, pratik savaş ortamında yaşanan hatalara karşı eleştirilen yaklaşımlarıyla tanınan bir yoldaştı. Hatalara karşı sessiz kalmak, içine sindirmek O'nun tabiatına aykırı bir olaydı. Hareketli, çevik, zinde bir yapıya sahip olduğundan en tehlikeli görevlerden en dikkat ve duyarlılık isteyen görevlere kadar **Azad** yoldaş akla gelirdi. Duyarlı, yaratıcı ve sürekli çalışmayı prensip edinen bir kişilik yapılanması vardı. '84 yılından '89 yılına kadar; yani şehit düştüğü ana kadarki zorlu mücadele dönemlerini yaşamış; kar-kış, engel tanımaksızın hareketli birliklerle dolaşan, dayanıklı, kararlı ve son derece inançla dolu olan bir yoldaşımızdı. **Azad** yoldaş, yaş olarak küçük olmasına rağmen, yıllanmış bir savaşçının deney ve tecrübelerine sahipti. Çünkü O, savaş ortamında kendisini tanıyan, savaşla birlikte büyüyen biriydi. Savaşın erkenden büyüttüğü, olgunlaştırdığı bu küçük yoldaşımız yılların deney ve tecrübesiyle en son olarak üstlendiği manga komutanlığında görevliyken, faaliyet amacıyla gittikleri Kayalar köyünde, Ekim ayı ortalarında 3 yoldaşıyla birlikte şehit düştü. Bugüne kadar yüzlerce ölüm çemberini yaran ve Botan'ı neredeyse didik didik tanıyan, dolaşan bu yoldaşımızın şahadeti, mücadelemiz ve halkımız açısından önemli bir kayıptır.

Delil yoldaş, 1968 yılında Şırnak'ta yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Yurtsever olan ailesinin yoksul oluşundan dolayı öğrenimini ancak ortaokula kadar devam eder. Öğrenimini bıraktıktan sonra ailesinin geçimine katkıda bulunmak için, yakınlarının arabaları üzerinde ücretli şoförlük yapar. **Delil** yoldaş, Türk sömürgeci asimilasyon kurumlarının yabancılaştırma ve yozlaştırma uygulamalarının akıntısına düşmez. Olgun yapısıyla ailesinin geçiminde yer alırken, bir yandan kurtuluş arayışları içinde olur. Ulusal kurtuluş mücadelemizin kırsal alanda gelişmesiyle birlikte Parti hareketimize sempatisi gelişir. Özellikle hareketimizin feodallere karşı geliştirdiği mücadeleden etkilenir. Bu dönemde, mücadelesiz kurtuluşun mümkün olmayacağını kavrar. Bundan sonra hareketle çok sınırlı bir ilişkisiyle şehirde çevresinde mücadelenin propagandasını yapar. Gençlik arasında yürüttüğü çalışmalarla, başarılı adımlar atar. 1988 başlarında, kırsal alanda savaşan birimle sağlam ilişki kanalı açar. Bu sağlam ilişkinin ardından, şehirde örgütlediği 13 gençle birlikte ARGK saflarına katılır.

Delil yoldaş, başta anabirliğe bir savaşçı olarak katılır. Büyük bir çabayla komutanlaşmaya ve Parti militan özelliklerine ulaşmaya yönelir. Tutarlı ve olgun özelliklerinin yanısıra, fedakar ve güçlü bir inanca sahipti. Bu konumuyla kısa sürede kendisini yenileyip geliştirerek, güçlü bir cesarete ve yönetme özelliğine ulaşır. Yoldaşlık ilişkilerinde ölçülü ve resmiyeti temsil eden bir yoldaşımızdı. Sonuç alıcı pratiğiyle içinde yer aldığı birlikte saygınlık uyandırmıştı.

Delil yoldaş, bir süre Eruh bölgesinde faaliyetlere katılır. Birçok eylem içinde fiili olarak yer alır. Eylemlerden günboyu süren Gabar çatışmasında yaralanır. Kısa bir süre sonra **Delil** yoldaşın yarası iyileşir. Bu yaralanma olayı, **Delil** yoldaşın kinini daha da arttırarak iradesini keskinleştirir.

Delil yoldaş, manga komutanlığını yürüterek, pratik tecrübe kazanır. Daha büyük sorumluluklar üstlenmek için çabasını yoğunlaştırır. 1989 yazında takım komutanlığını üstlenerek mücadele yürütür. **Delil** yoldaş, mücadeleyi geliştirmenin büyük çabasındayken Ekim 1989'ta Hakkari-Kayalar'da çıkan bir çatışmada 3 yoldaşıyla birlikte şehit düştü.

Selahattin yoldaş, ARGK'nin inşasındaki engin çabanız karşılığını bulacaktır

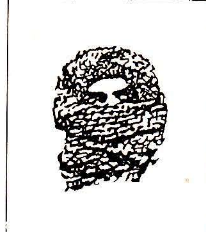

Eruh'un Nihkê köyünde doğan **Selahattin** yoldaş, oldukça yoksul ve yurtsever bir ailedendir. Çok az bir dönüm toprakta ektikleri tütünle geçimlerini sağlamaktadırlar. Denilebilir ki, köyün en yoksul ailesidir. Akraba çevreleri varlıklı olmasına rağmen kendileri aile olarak yoksuldurlar. **Selahattin** yoldaş, feodalizmin ağır etkisinin yaşandığı bir ortamda büyümüştür. Ailesi 15 Ağustos eylemliliğinin ardından ulusal kurtuluş mücadelesinin hizmetine girer. '85 yılında düşmanın baskıları ve alanda inisiyatifi ele geçirmesiyle birlikte, bir süre geri planda kalsalar da mücadelenin Botan genelinde yoğunlaşmasıyla birlikte tekrar eski konuma gelip mücadeleye destek sunarlar. Mücadelenin alan genelinde gelişmesiyle birlikte, etkisi altına giren **Selahattin** yoldaş yurtsever olmasına rağmen, ancak '88 yılında saflara katılır. Çünkü, ailesinin geçimine birinci derecede katkıda bulunmak sorumluluğu altındadır. Askerlik Yasası'nın uygulanmasıyla birlikte saflara gönüllü olarak katılır.

Selahattin yoldaş, mücadele saflarına geldikten sonra Şırnak ve Eruh alanlarında yerel birliğin içinde savaşır. Bu alanlarda gerçekleştirilen birçok eyleme katılır. Alanı tanıdığından dolayı; keşif, istihbarat, gözcülük gibi görevler üstlenir. Savaşa erkenden adapte olan, çatışmada üstün kabiliyet gösteren, kararlı, cesaretli, fedakar bir yapıya sahip olduğundan dolayı kısa sürede manga komutanlığına getirilir. **Selahattin** yoldaş görevinin bilinciyle savaşır ve üzerine düşen görevleri eksiksiz yerine getirmek için gösterdiği çaba ve azimle yoldaşları arasında örnek bir konum sergiler. Parti politikası ve ideolojisine hakim olmamasına, hatta çok az bir politik bilince sahip olmasına rağmen, Partiye bağlı ve yurtseverliğin gereklerini layıkıyla yerine getiren bir savaşçı olmasını bilir. Sahip olduğu olgun, ağır başlı ve gelişmeye açık özellikleriyle komutanlarının ve yoldaşlarının takdirini toplar.

Selahattin yoldaş, Botan kişiliğinin sadeliğini ve özlülüğünü taşıyan bir savaşçımızdı. Gerici aile çevresinin O'nu etkileme ve mücadeleden alı koyma çabalarına karşı direnen ve mücadeleye kopmaz bağlarla bağlı olan bir yoldaştı. Düşmanla giriştiği bir çatışmada şehit düştüğü ana kadar da manga komutanlığı görevinde bulunuyordu. O, Kürdistan köylü gençliğinin savaşçılığının ve yiğitliğinin bir örneği olarak mücadelemizde anlamlı bir yer edinmiştir.

Halkımızın elindeki PKK-ERNK-ARGK silahları sizi yaşatacaktır

Kemal... (Süphan) yoldaş, Kars'ın Iğdır ilçesindendir, yoksul bir aileden gelmektedir. Ailesi çobanlık yaparak geçimini zar-zor sağlayan, oldukça yoksul bir ailedir. Ortaokul mezunu olan **Süphan** yoldaş, daha çocuk yaşlardan itibaren ailesinin geçimine katkıda bulunmak amacıyla en ağır işlerde çalışır. Yedi yıl gibi uzun bir süre metropolde işçilik yapmıştır. Mücadelemizin Kars alanına girmesiyle birlikte, aydın özelliğinden dolayı hareketimizin fikirlerini benimser. Uzun süreli bir sempatizanlık dönemi yaşar. Kendi köyünü Parti mücadelesine açmanın yoğun uğraşını verir. Bu yüzden alandaki gericiliğin ve düşmanın boy hedefi haline gelir. En ufak bir durumda tutuklanarak işkencelerden geçirilir. Ama, yine de kararsızlığa, pasifizme düşmeden sonuna kadar direnir. Kars'ta mücadelemizin yoğunlaşmasıyla birlikte, aranma durumuna düşen **Süphan** yoldaş, 1988 yılında nişanlısıyla birlikte mücadele saflarına katılır. **Süphan** yoldaş olgun, bilinçli, sakin ve kararlı özellikleriyle dikkatleri çeken biriydi. Kısa bir hazırlık sürecinden sonra gittiği ülke pratiğinde ne kadar güçlü bir iradeye ve güçlü bir kararlılığa sahip olduğunu kanıtlar. Metrelerce karın içinde 15 günlük bir yolculuk olayında, yanındaki arkadaşlarının çoğu sakat olurken, O'nun sağlam ve çelik gibi bünyesiyle kara karşı savaşarak yoldaşlarını kurtarmak amacıyla ölümü göze alması, örnek bir olay olarak yaşanır. Daha sonra gittiği Çukurca alanında kısa süreli bir mücadeleden sonra şehit düşer. **Süphan** yoldaş, şehit düştüğü zaman manga komutanıydı.

Ferhan... (Azad) yoldaş, Hakkari'nin Uludere ilçesine bağlı Rıpan Köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Maddi sıkıntılar içinde ilkokulu bitiren **Ferhan** yoldaş, yaşıtları gibi çocukluğunu yaşayamadı. Ailenin geçim sorunu daha küçük yaşlarda O'nun da omuzuna yüklendi. Çobanlık yaparak ailenin geçimine katkı sunmaya çalıştı. Ailesinin 1982'lerden beri Partiyle olan ilişkisi, O'nu daha küçük yaşlarda gerillalarla tanıştırdı. Çobanlık yaparken aklı fikri hep gerillada olan **Ferhan** yoldaş, savaşa katılma istemini sık sık dile getirerek dayatır. Yaşı küçük olduğu için bu talebi geç kabul edilir. Ancak **Ferhan** yoldaş, 1988 yılında küçük bir gerilla olarak saflara katılır. Birliğin bu sevimli, zeki, atılgan küçük gerillası büyüklerle yarışırcasına görevlerine sarılır. Artık O, birliğin moral kaynağı ve küçük komutanı olarak tanınır ve sevilir. Aynı biçimde halkı etkileyen ve saflara çeken bir çekim merkezi olur. En zor koşullarda arkadaşlarına moral veren, atik ve görevlerini büyük bir sorumluluk anlayışıyla yerine getiren özellikleriyle gelecek vaadeden bir gerillaydı. Eylemlerde düşmanın üzerine cesaretle yürüyen **Ferhan** yoldaş, bir grup yoldaşıyla birlikte Çukurca'nın yaylalık kesiminde düşman güçlerine kurdukları bir pusuda çıkan silahlı çatışmada 4 arkadaşıyla birlikte şehitler kervanına katılır.

Reşit SULEYMAN (Şahin) yoldaş, ortahalli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. **Şahin** yoldaş, öğrenim gördüğü yıllarda fırsat bulduğunda kendi ailesinin geçimine katkıda bulunuyordu. 1987'de üniversite biyoloji bölümünü bitirdi. Ailesinin yurtsever konumundan ötürü ulusal kurtuluş mücadelesinden etkilenerek Partimizle tanıştı. Daha önceleri ilkel-milliyetçi güçlere sempati duyuyordu. Bu sempati 1985'e kadar devam etti. Partiyle tanışması sonucu aradığı gerçek kurtuluş yolunu buldu ve ilkel milliyetçiliğe olan ilgisini kesti.

Şahin yoldaş, çok hareketli ve cesaretliydi. Devrimci düşünceyi öğrendikçe halk arasında yaymaya çalışıyordu. Üniversiteyi bitirdikten sonra, halkımızın sömürü ve baskı altında olduğunu düşünerek, sürekli devrimci faaliyeti profesyonelce yürütmek istiyordu. Bu isteği üzerine 1987 sonlarında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti.

Şahin yoldaş, bir raporunda şunu belirtiyordu: *"Devrimci mücadelenin içinde yer almamın amacı, profesyonel devrimci faaliyet yürütmektir ve dönemin gereklerini yerine getirmektir. Bir parça özgür vatan toprağını yaratmaktır. Diğer isteğim ülkemizin bağımsızlığını gerçekleştirmektir. Beni yücelten, güçlendiren; halkımızın elindeki üç silah olan PKK-ARGK-ERNK'dir..."* Ulusal kurtuluş mücadelesinin öncü güçlerine inancını dile getiren **Şahin** yoldaş, başka bir raporunda şunları belirtiyordu:

"Ben Partinin bana vereceği her türlü görevi nerede olursa olsun, yerine getirmeye hazırım; tek beklentim ülke pratiğine katılmaktır. Düşman her yönüyle üzerimize yürüyor ve özel savaş yöntemlerini bize karşı kullanıyor. Buna halkımızın öncüsü PKK'nin devrimci çizgisiyle cevap vereceğiz."

Şahin yoldaş, kitle faaliyetinde kendi proleter ahlakı ve etkin faaliyeti ile birçok dürüst insanı mücadeleye çekebiliyordu.

Şahin yoldaş, ülke mücadelesine katıldıktan bir süre sonra, Temmuz 1989'da Çukurca çevresinde meydana gelen, günboyu süren ve 30 Türk askerinin öldüğü çatışmada kahramanca direnerek şehit düştü.

Agit ve Delil yoldaşlar özleminiz olan zafer emin ellerdedir

Agit... (Edip) yoldaş, 1968 yılında Pervari'nin Omyanus köyünde dünyaya geldi.

Agit yoldaşın doğup büyüdüğü köy genelde yoksul ve yurtseverdir. Aynı zamanda da yörede aşiret ve feodallerin baskıları yoğundur.

Agit yoldaş, babasıyla birlikte aile geçimini sağlamak amacıyla zaman zaman göçer aşiretlere çobanlık yaptı ve zaman zaman da bazı zengin ailelerin sürülerini besledi.

Ailesinin yoksulluğu nedeniyle, yaşamı köyün kapalı yapısı içinde şekillendi.

Yöredeki feodallerin baskısına maruz kalmasını bir haksızlık olarak değerlendiriyor, ancak çözüm gücünü bulamıyordu.

Bu haksızlıklar ve yoksulluk ortamında **Agit** yoldaş, küçük yaşta babasıyla aile geçiminde yer aldı. Bir süre babasıyla birlikte çobanlık yaptıktan sonra, babasından artık çekilmesini ister ve çobanlığı tek başına yürüteceğini söyler. Bu şekilde, zamanla kendisinde olgun ve bağımsız bir kişilik oluşur. **Agit** yoldaşın ilişkileri ilk olarak Şırnak bölgesinde faaliyetlerimizin gelişmesiyle başlar. 1984 Temmuz'unda 6 arkadaşıyla kararlaştırarak devrimci mücadele saflarına katılır. Bir süre sonra eğitim kampına alınır. Burada askeri ve siyasi eğitimini tamamlayarak, savaş pratiğine girer. **Agit** yoldaşın bu örnek pratiği, mücadeleye katılımın önünü de açar. **Agit** yoldaşın ve arkadaşlarının bu şekilde saflara katılımı düşmanın ve feodallerin tepkisini çeker. Düşman bu yoldaşları, mücadeleden koparmak için ailelerine yönelik baskı uygulamalarına başvurur. Düşmanın tüm uygulamalarına rağmen **Agit** yoldaş, kararının ve özlemlerinin yüceliğini bildiğinden bedeline de razı olur. Yine beraber katıldığı ve birbirlerine söz verdikleri yoldaşlarından kısa bir pratikten sonra şehit düşen **Xwinrej** ve **Edip** adındaki yoldaşlarına bağlılığın gereği olarak mücadele azmini daha da keskinleştirir ve bir yoldaşının ismini **(Edip)** alır.

Agit yoldaş, mücadele pratiğini bu duygularla sürdürür. Sürekli Partinin ve şehitlerin istemiş olduğu ölçülere ulaşma temelinde bir pratik sergileme çabasına girer.

Partiyi ve önderlik gerçeğini kavradıkça pratikte sergilemek, **Agit** yoldaşın en belirgin özelliğiydi. Komutanlık ölçülerine sürekli ulaşma çabası içinde olarak yoldaşlarına bağlı, fedakar ve düşmana karşı saldırı ruhuyla doluydu. Halka saygı ve sevgi göstererek, kitleler tarafından saygı gören ve halk önderliği özelliklerine önemli oranda ulaşan bir yoldaşımızdı.

Agit yoldaş, Çatak'ta 1985'te sıcak savaş alanında pratiğe savaşçı olarak katılmıştı. 1985 yaz ortalarından itibaren **Mahsum KORKMAZ** yoldaşın birliğinde yer alır. Çatak'ta gerçekleştirilen baskın eylemlerinde yer alır. Çetelere karşı Şıvmıcal eylemine katılarak, eylemin başarısında rol oynar. 1986'da Şırnak bölgesine geçerek oradaki faaliyetlere katılır. 1987'den itibaren de Uludere bölgesindeki faaliyetlerin içinde yer alır. Bu alanda faaliyetlerinde manga komutanlığı yapar. 1988 ortalarında ise takım komutanlığı düzeyine ulaşır. **Agit** yoldaş, mücadele yıllarında Çatak, Şırnak, Uludere eylemlerinin çoğuna fiili olarak katıldı. Güçlü savaşçı özellikleriyle çıkan birçok çatışmada, düşmana darbeler vurdu.

Agit yoldaş, engin çabalarla ulusal kurtuluş mücadelesi içinde yer aldı ve kendisine ihtiyaç duyulduğu bir dönemde, Temmuz 1989'da Kasuvari mıntıkasında bir kaza kurşunuyla şehitler kervanına katıldı.

Ulusal kurtuluş mücadelesi şehitlerimizden **Ömer ÖNCÜ (Delil)** yoldaş, Uludere'nin Böcüh köyünde 1965 yılında orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Guyi aşiretine mensuptur. Yurtsever bir aile ortamı ve çevrede büyümüştür. İlkokulu kendi köyü olan Böcüh'te okumuştur. Daha sonraları, ailesinin geçimine katkıda bulunmak amacıyla, sınır alanlarında kaçakçılık vb. işlerde çalışmıştır. Ailesi '82 yılından itibaren Partimizin mücadelesine destek sunmaya başlamıştır. **Delil** yoldaş, **Halit** ismindeki ağabeyinin etkisiyle, 1988 yılında mücadeleye aktif olarak katılır. Uludere alanında yerel birliğin içinde yer alarak savaşmaya başlar.

Bölgede yurtseverliğiyle tanınan ve belli bir saygınlık ve otoritesi olan bir aile ortamında yetişen **Delil** yoldaş, ateşli bir yurtsever, güçlü bir savaşçı ve muazzam bir azimle donanmış bir yoldaştı. Kürt yiğitliği, mertliği gibi özellikleri şahsında somutlaştırmış olan bu yoldaşımız, Parti saflarına katılmadan önce de, dürüst ve adaletli kişiliğiyle çevresinde saygınlık yaratmış; belli bir otorite sahibi olan bir yoldaştı. Mücadeleye katıldıktan sonra bu özelliklerini daha da geliştirerek bilinçli bir yapıya kavuşturur. Çocukluğundan beri silahla haşir-neşir olma gibi bir özelliği vardı. Askeri konularda pratik bir zekaya sahip olduğu gibi, kişilik olarak da tam bir asker ve komutandı. Ondaki cesaret, fedakarlık, atılganlık ve düşmanın üzerine kinle saldırma azmi, yoldaşlar arasında da örnek alınan ve saygı uyandıran özelliklerdi. Şehit düştüğü ana kadar Uludere alanı ve çevresinde gerçekleşen birçok eyleme katıldı. O'nun mücadeleye ve savaşa katılımı sıradan bir katılım değil, istenilen düzeyde bir katılımdı. Kısa sürede takım komutanlığına yükselen ve üstlendiği görevi kendine güvenle, cesaret ve kararlılıkla yerine getiren **Delil** yoldaş, şehit düştüğü ana kadar da takım komutanıydı.

Delil yoldaş, askeri alanda çok güçlüydü. Düşmanın içine büyük korku salmıştı. Hiçbir zaman düşmana boyun eğmeyi kabullenmeyen direngen ve asi bir yapısı vardı. Bunu Parti ortamında bilinçle bütünleştirmesi güçlü bir kişilik kazandırmıştı O'na. Girdiği her çatışmadan başarıyla çıkar, her seferinde tecrübelerine yenilerini ekleyerek kendisini daha da güçlendirirdi. **Delil** yoldaş düşmana karşı taşıdığı kin ve öfkeyle tanınırdı.

Delil yoldaş, takım komutanı olarak görev yaptığı dönemde vahim bir kaza sonucu şehit düşer. O'nun şahadeti, birlikte yaşadığı arkadaşlarını derinden etkiler. Çünkü hiçbir yoldaş O'na ölümü yakıştıramamaktadır. Kişiliği, üslubu, yoldaşlarına ve Parti değerlerine yaklaşımıyla kendisini kabul ettirmişti. O'nun mücadeleye katılımından etkilenen birçok insan mücadeleye katılmıştır. O'nun mücadele saflarında oluşu bir bölgeyi etkileyen bir olay olmuştur. **Delil** arkadaş, mücadele içerisinde sıradan bir rol oynamamıştır. O, çok değerli bir yoldaşımızdı. Düşmanın üzerine Parti ruhuna yaraşır bir ruh ve azimle yürüyen, intikam duygularıyla dolup taşan bir yoldaşımızdı. Parti politikasına tam hakim olmamasına rağmen, çizgiyi savunan, onun hayata geçirilmesinde üzerine düşen rolü oynayan bir yoldaştı. Uludere alanında mücadelemizin gelişmesinde önemli bir rol oynamıştır. **Delil** yoldaş, tüm ailesiyle birlikte mücadelenin çıkarlarının hizmetine koşan bir yoldaşımızdı. Ağabeyi **Halit ÖNCÜ** de kendisi gibi mücadelemizin şehitler kervanına katılmıştı. O, ağabeyinin de saflarında yeraldığı şehitler ordusunun devrettiği bayrağı yaşamı boyunca onurla taşıdıktan sonra, onların saflarına katılarak mücadelemizde onurlu bir yer edinmiştir. Anısı mücadelemizde yaşıyor.

Botan mücadelesindeki engin çaban devam ediyor

Xalit KAYA (Haki) yoldaş, yoksul bir ailenin çocuğu olarak 1976 yılında Şırnak'ın Ömer köyünde dünyaya geldi. İlk öğrenimini kendi köyünde bitirdi. Ailesinin maddi durumu kötü olduğundan ve geçim kaynağı ihtiyaçlarına karşılık vermeyince **Haki** yoldaş, daha küçük yaşlardan itibaren kömür ocaklarında çalışmaya başlar. Ailesi ve yakın çevresi tarafından sevilen birisiydi. Çünkü **Haki** yoldaş, atak, cesur, fedakar ve dürüst bir insandı.

Haki yoldaş, 15 Mayıs 1989'da Askerlik Kanunu ile mücadele saflarına katıldı. Mücadele saflarına katılmakla beraber düşmana karşı olan kini, öfkesi gün geçtikçe daha da artarak, bunu düşmana kusmak için girilen bazı çatışmalarda üstün başarı ile savaştı. Yoldaşlarına karşı olan bağlılığı, emir ve talimatları yerine getirmedeki fedakarlığı, cesareti, ataklığı yoldaşlarında saygı uyandırıyordu. Adeta yoldaşları arasında moral kaynağıydı. **Haki** yoldaşta bulunan yurtseverlik, kendisini mücadele saflarında da gösterdi. **Haki** yoldaş, mücadeleyi öğrenmek ve kavramakta istekli ve sürekli bu yönlü yoğun bir çaba içindeydi. Bu amacına en erkenden ulaşmak istiyordu.

3.7.89 tarihinde Grehemeşi Garıza mıntıkasında düşmanla girilen bir çatışmada üstün moral gücü ile savaşan ve son nefesine kadar direnen **Haki** yoldaş, başından aldığı bir kurşun sonucu şehit düştü.

Ömer yoldaşın şahadeti Viranşehir'i kızıllaştırıyor

Urfa Viranşehirli olan **Ömer** yoldaşın mücadeleye katılmadan önceki mesleği şoförlüktür. Yurtseverlik duygularıyla dolu olan bir arkadaştı. Urfa'daki genel mücadelenin etkisiyle Partiye katılım sağlayan yoldaşlardan biriydi. Bağımsızlık çizgisine sonuna kadar inanç doluydu. Kişiliğini tanıyan ve kendisini Parti ortamında yenileme çabasına giren bir yoldaştı. Mahsum Korkmaz Akademisi'nde iki devreyi yaşamış, askeri ve siyasi olarak oldukça gelişmiş bir yoldaşımızdı. 1989 Temmuz'unda ülke pratiğine girmeye hak kazanarak ülkeye yöneldi. Mardin Eyaleti I. Bölgesine giderek burada manga komutan yardımcısı olarak savaşa katıldı. Midyat'ta Eylül ayında sömürgecilerle girdiği bir çatışmada son nefesine kadar direnerek savaşıp şehitlik mertebesine ulaştı.

Ömer yoldaş, son derece selim, olgun, ciddi özellikleriyle tanınırdı. Kararlı ve fedakardı. Yaşamında olduğu gibi, şahadetinde de halkın değerli bir evladı olduğunu kanıtlayan bir yoldaşımızdı.

Konya'dan başlattığın kaynağa dönüş yürüyüşü mutlaka zafere ulaşacaktır

Cemil Sait BARLAS (Ömer) yoldaş, 1967 Konya-Kulu'nun Tavşançalı köyünde doğdu.

Ailesi, Abdulhamit dönemi sürgünlerinden olan **Ömer** yoldaş, onlarca yıl sonra vatan topraklarını görmek, havasını koklamak amacıyla, Partimizin önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında yer alıp yüzyılların kinini düşmana kustuğu bir dönemde şehitler kervanına katıldı.

Ömer yoldaş, şehitliğin ayrı bir özelliğini bağrında taşıyor. Çünkü en yoğun baskı, işkence ve katliamın yapıldığı Kürdistan topraklarından çok uzaklarda bulunmasına rağmen, yine de ülke topraklarına, kaynağa dönüşü gerçekleştiriyor ve bu soylu mertebeye ulaşıyor. **Ömer** yoldaş, köyde hem okuyor hem de yoksul durumlarından dolayı tarlada ve inşaat işlerinde çalışarak ailesinin geçimine katkıda bulunuyordu. Ekonomik zorluklardan dolayı ortaokulu bitirdikten sonra, okula devam edemedi.

Daha sonra ekonomik nedenlerden Avrupa alanına gitti. Norveç alanında inşaatlarda çalışarak hem ailesinin ve hem de kendi ekonomik sorununa çözüm buluyordu. Norveç alanındayken Peşeng'i tanımasına rağmen onların örgütsel yapısına girmiyordu. Bu sıralarda Ağustos 1986'da Parti hareketimizle

tanıştı. Avrupa'da kaldığı süre boyunca kitle faaliyetlerinde, afiş pullama, yürüyüş gibi eylemlerde yer aldı. Nisan 1987'de Mahsum Korkmaz Akademisi'ne giden **Ömer** yoldaş, uzun bir süre kaldığı Akademide; canlı, atak ve disiplinli yönleriyle ilgi çeken bir yoldaştı.

En son 9 Mart 1989'da ülkeye yönelirken yazdığı raporunda şunları dile getiriyordu:

"Dolayısıyla Partinin önümüze koyduğu; ülkede gerçek bir Parti pratiği sergileme görevi burada zorunlu olmaktadır... Bundan dolayı Parti çözümlemelerinden, yayınlarından yola çıkarak, gelecekte ülke mücadelesinde güçlü bir pratik sergilemek için en büyük çabayı sarfedeceğim..."

Arkadaşları arasında Uzun **Ömer** olarak tanınan bu yoldaşımız, böyle bir inanç ve kararlılıkla, özlemini çok çektiği ve kurtuluşuna kendisini adadığı vatan topraklarına ulaştı. Yoldaşlarıyla birlikte, sömürgeci Türk ordu birlikleriyle girdiği çatışmada kahramanca bir direnişle şehitler kervanına katıldı.

Çırav direnişçimiz Çetin yoldaş yaşıyor

Hacı BAYRAM (Çetin) yoldaş, 1968 yılında Şırnak'a bağlı Balveren (Gundikê Melle) köyünde dünyaya geldi. Çok yoksul bir ailenin çocuğu olarak ızdıraplı bir yaşam sürdürür. Küçük yaşta annesini kaybederek yetim kalır. **Çetin** yoldaş, kömür ocaklarında, köy ve köy çevresinde bazı ailelerin işlerinde çalışarak ailesinin geçimini sağlar. Bu yoksul yaşamlarından dolayı, okula devam edemez ve ilkokulu dahi bitiremez. Sömürgecilerin cehenneme çevirmek istedikleri Kürdistan'da, Kürdistan insanının içinde bulunduğu zorlu yaşamın en acımasız bir örneğini yaşar.

Bu duruma tepki duyan **Çetin** yoldaş, sürekli özgür yaşama özlem duyar, ama ailenin geçim sorunu kendisini bağlar. Düşmanın halka ve kendisine baskılarını en açık bir şekilde yaşar. Bu durum, kendisinde düşmana karşı bir kin birikimine yol açar. Yine feodallerin tüm halk üzerindeki ve kömür ocaklarındaki baskı ve sömürüleri, bu işbirlikçi kesime kinini biler.

Askerlik çağına geldiğinde, Partiyle ilişki kanallarını bilmemesi ve bazı feodallerin kendisini tehdit etmesi sonucu TC askerliğine gider.

Türk sömürgecilerinin hareketimize karşı özel savaş yürüttüğü, özel savaşı askeri anlamda özel vurucu timlerle sürdürdükleri ve tüm askeri eğitim karargahlarını bu birliklerin devşirilmesi için kullandıkları bir dönemde **Çetin** yoldaşın askere gitmesi sömürgeci subayların dikkatini çeker. **Çetin** yoldaşın Botanlı, özelde de Şırnaklı oluşu, yoksul bir aileden gelmesi ve tüm bunlara karşılık, hem de gençliğin ARGK saflarına akın ettiği bir dönemde TC askerliğine gelmesi sömürgecilerde, O'nun yurtsever duygularının öldüğü ve kendilerine hizmet edebileceği umudunu doğurur.

Bu durumları değerlendiren sömürgeci subaylar, **Çetin** yoldaşa, özel time kayıt yaptırması teklifinde bulunurlar. **Çetin** yoldaş, bunu kabullenmez ve ardından yoğun bir baskıya maruz kalır. Ancak, **Çetin** yoldaş direnir ve sömürgeci devlete karşı ARGK saflarına katılarak savaşacağına dair and içer. Askerden kaçmak istemekte ancak gerekli maddi olanakları bulamamaktadır. Böylece askerliğini bitirerek memleketine döner.

Çetin yoldaş, '88 başlarında ARGK saflarına katılır. Saflara ilk geldiği günde düşmanla aralarında büyük bir gündüz çatışması çıkar. **Çetin** yoldaş, çatışmada büyük soğukkanlılık, cesaret ve fedakarlık örneği sergiler. Daha sonraki mücadele yaşamında da birçok çatışma yaşar, eylemlere katılır. Gücü, cesareti, fedakarlığı ve yoldaşlık ilişkileri konusundaki duyarlılığı ile yoldaşlarının derin saygısını kazanır. Komutanlık ölçülerine ulaşmaya çalışır ve bu yolda önemli mesafe alır. Faaliyetlere Şırnak bölgesinde savaşçı olarak katılır, birlik bünyesinde lojistik görevini üstlenir. Daha sonra Cudi mıntıkasına geçerek burada '88 ve '89 yılı eyleminliği içinde yer alır. Bir çatışmada manga komutanı görevini üstlenir. Aynı görevi '89 yılı ortalarında gittiği Eruh alanında da devam eder.

Çetin yoldaş düşmana daha ağır darbeler vurma azmi ve çabası içerisinde iken, sömürgeci ordu güçleriyle Çırav Dağı'nda çıkan bir çatışmada, düşmana çok büyük darbeler vurduktan sonra 8 yoldaşıyla birlikte şehit düşer.

Bestler şehidimiz Süphan yoldaşı anıyoruz

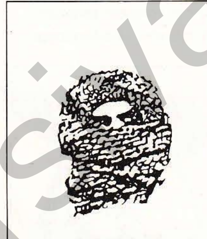

Cemal POSAT (Süphan) yoldaş, 1954 yılında Şırnak'ın Spindarok köyünde doğdu. Yaşamı yoksulluk içinde geçen yurtsever ve direngen bir Kürt köylüsü olan **Cemal** yoldaş, evli ve 10 çocuk babasıydı. Uzun süre çobanlık yaparak geçimini sağlamaya çalıştı. Hain işbirlikçi Alixan Tatar'ın köylüler üzerindeki sömürü ve baskısına karşı kin ve öfkeyle doluydu. Bu kin ve öfkesini diğer köylüler gibi fazla gizleyemeyerek yer yer karşı tavır geliştirdi. Köylülere baskı ve zulmü reva gören Alixan Tatar'ın bir yakınının vurulması olayı, **Cemal** yoldaşın üzerine atılır ve böylece aranır duruma düşer. Düşmana teslim olmadan iki yıl dağlarda mahkum hayatı yaşar. Bir süre sonra yakalanır, ancak olayı üstlenmez. Belli bir süre cezaevinde kalsa da delil yetersizliğinden serbest bırakılır. Bu süre içinde Şırnak kömür ocaklarında işçi olarak çalışır. Ancak Alixan Tatar'ın uşaklarıyla olan çelişkileri devam eder. Sürekli baskı altında tutulur. Partimizin alandaki etkinliğinin gelişmeye başlamasıyla birlikte **Cemal** yoldaş yıllardır içinde tuttuğu ve yer yer dışa vurduğu kin ve öfkesini daha çok konuşturmaya başlar. 1982'de Partiyle ilişkiye geçer. Alixan Tatar ve uşaklarına karşı daha bilinçli bir savaşım içine girer.

1984 Ağustos Atılımıyla »birlikte düşmanın baskı ve yönelimlerine maruz kalan çevrelerin arasında **Cemal** yoldaşın aile çevresi de vardır. Baskı ve uygulamalarla herkesin çeteçiliğe zorlandığı 1985'te **Cemal** arkadaşa da zorla silah verilir. İlişkisizlik ve düşmanın baskı ve işkencesi sonucu silah almak zorunda kalan **Cemal** yoldaş, hiçbir zaman düşmanın beklentilerine cevap vermez. Gizlice Partiyle ilişki içinde olur. Ve sürekli saflara katılma istemini iletir. Bu istemine, 1989 yaz aylarında olumlu cevap alır. Güçlü savaşçı özellikleriyle eylemlerde ön saflarda yerini alır. Yıllardır içinde taşıdığı ve yeterince konuşturamadığı kin ve öfkesini düşman askerleri üzerine kusar.

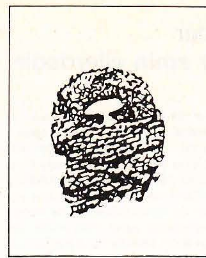
Eylül 1989'da Şırnak çevresinde çıkan bir çatışma ardından 5 yoldaşıyla birlikte, içinde yer aldığı birlikten ayrı düşer ve izini kaybeder. Beş gün sonra diğer yoldaşlarıyla birlikte başka bir sömürgeci operasyon birliğiyle karşılaşır. Bestler-Elmatepe mevkiinde 6 Kasım 1989'da çıkan çatışmada kahramanca direnerek, 2 yoldaşıyla birlikte şehitler kervanına katılır.

Çiyayê Ömeriyê direnişçileri kahramanca ölümsüzleştiler

Mardin'in Nusaybin ilçesine bağlı Pınarbaşı köyünde doğan **Güriste YILDIRIM (İsa)** yoldaş, Ömeri aşiretindendir. Aşiretin ileri gelen ailelerinden birine mensuptur. Oldukça yurtsever olan ailesi, mücadelede bugüne kadar dört şehit vermiştir. Aydın özellikleri olan bir arkadaştı, ilk ve ortaokulu Nusaybin'de okumuştu. Yetiştiği aile ortamı, aileden şehit vermeleri gibi etkiler O'nu küçük yaşlardan beri Parti sempatizanı yapmıştı. '84 yılından itibaren sempatizanlık düzeyinde mücadeleye katılmıştır. 1989 yılının Ocak ayında mücadeleye aktif olarak katılmış; bir ARGK birliği içinde yer almıştır. Mardin-Nusaybin alanlarındaki çalışmalara katılmıştır. Gelişmeye aday yapısı nedeniyle kısa sürede manga komutanlığına yükselmiştir. Askeri bir kişiliği vardı. Eylem alanında güçlüydü. Düşmana karşı son derece acımasızdı. Alanı ve coğrafyayı çok iyi tanıyordu. Eylemlerde belirgin bir rol oynuyordu. Çiyayê Ömeriye-Habise'de Ekim ayı başlarında düşmanla girdiği bir çatışmada dört yoldaşıyla birlikte şehit düştü. Bu çatışmada üstün bir direniş sergiledi. Düşmanın sayısız askerini imha etmede büyük bir rol aynadı. Mermileri bittiğinden ve iki bacağından yara aldığından dolayı, düşmanın eline sağ olarak geçmemek için kendi kendisini imha etti.

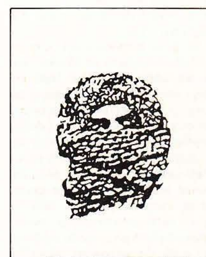
İsa yoldaş bekardı. Güçlü kişilik özelliklerine sahipti. Kendisini her yönüyle mücadeleye katan bir yoldaştı. Alandaki mücadelenin gelişmesinde yaşamını ortaya koyarak rol oynamıştı. Kararlılık, fedakarlık, Partiye ilkesel bağlılık gibi, güçlü özellikleri vardı. Alanda dürüst ve tutarlı kişiliği ile tanınıyordu. Şehit düşmesi, alan kitlesinin Parti ve ulusal kurtuluş mücadelesine daha çok bağlanmasında ve aktif katılmaların hızlanmasında büyük etki yaratmıştır.

Selim ÇEVİK (Şevket) yoldaş, 1968 yılında Şırnak'ın Avyan köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Küçük yaştan başlayarak ailesinin geçimini sağlamak amacıyla çobanlık yapan **Şevket** yoldaş, 1987 yılında askerlik yasası ile ARGK saflarına katıldı.

Sömürgeciliğin asimilasyon kurumlarından geçmeyen **Şevket** yoldaş, katılımından kısa bir süre sonra uyumluluğu ve fedakarlığıyla dikkati çekti: Katılımın ardından, düşmanın ailesine yönelik saldırıları karşısında, ikircikli yaşaması sözkonusu olmadığı gibi, çıkan çatışmalarda yüzyılların kiniyle savaşıyordu.

Komutan özelliklerini taşıyan **Şevket** yoldaş, bu nedenle manga komutanlığına atandı. 1989 güz atılımında, Bestler bölgesinde düşmanla girilen çatışmada, kahramanca direniş göstererek şehitler mertebesine yükseldi.

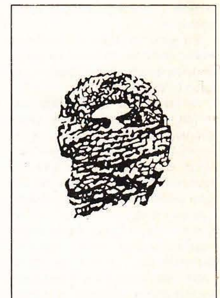

Muhittin... (Serdar) yoldaş, Nusaybin'in Kuşkaya (Gurik) köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Ailesi yurtseverdir. Yakın akrabalarının birçoğu mücadele saflarındadır. Ailesi, yurtsever bir aile olmasından dolayı sürekli düşmanın baskısına maruz kalmaktadır. **Serdar** yoldaş, ilk, orta ve lise öğrenimini Nusaybin'de görmüştür. '84 yılından beri alanda bir sempatizan olarak çalışmış; propagandacılık, kuryelik gibi görevler üstlenmiştir. 1989'un başlarında silahlı mücadelenin içinde fiilen yer almış; Mardin Eyaleti'ndeki bir birliğimizin saflarında savaşmıştır. Güçlü bir savaşçı düzeyinde katılım göstermiştir. Gelişmeye aday bir yoldaştı. Düşmana karşı soylu bir kinle doluydu. Mücadelenin yaşandığı bir alanda ve yurtsever bir aile ortamında büyüdüğünden, Partiye son derece bağlı biriydi. Kendisini mücadeleye tüm yönleriyle adayan, bu uğurda hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan bir yoldaştı. **Serdar** yoldaş, Ekim ayı başında Çiyayê Ömeriyê-Habisê'de İsa yoldaşın da içinde bulunduğu dört yoldaşıyla birlikte son mermisine kadar direnerek şehit düştü. Gün boyu süren çatışmada yoldaşlarının hayatını kurtarmak için birçok kez öne fırladı. Bu çaba ve çatışma içindeyken ölümsüzleşti.

Serdar yoldaş, ateşli bir yurtseverliğe sahipti. Düşman mevzilerinin üzerine üzerine yürüyecek kadar köklü ve derin bir cesareti vardı. Coşkulu, azimli ve üstün bir moralle savaşırdı. İnandığı ve canını feda ettiği bu dava uğrunda genç yaşta şahadete ulaşması ve sergilediği direnişle, kitleler üzerinde büyük bir etki yarattı.

Serdar yoldaş, 1988 yılında sömürgeciler tarafından tutuklanmış; altı aylık tutukluluk sürecinde tüm baskı ve işkencelere rağmen direnmiş ve düşmana tek bir sır vermemişti. O, bu direngenliği ve soylu mücadelesiyle halkımızın elinde bir meşaleye dönüşmesini bilmiştir.

Cabbar yoldaşın direniş bayrağı yere düşmeyecek

Ömer...(Cabbar) yoldaş, 1974 yılında Şırnak'ın Avyan köyünde dünyaya geldi. **Cabbar** yoldaşın doğduğu köy mücadelemize olan yaklaşımıyla örnek alanlardan birini oluşturmaktadır. Avyan, yurtsever özelliği nedeniyle sömürgeci ordunun çapul birlikleri tarafından yoğunca baskı ve işkence uygulamalarına maruz kalmaktadır. Bu faşist uygulamalar, köylülerin tüm kesimleri üzerinde gerçekleşmektedir. Çocukluğunu böyle bir ortamda geçiren **Cabbar** yoldaş, her türlü insanlık değerinden uzaklaşmış barbarlar sürüsü sömürgeci birliklere karşı küçük yaşlardan beri kin ve savaşma duygularıyla dopdoluydu.

Yoksul bir aileden gelen **Cabbar** yoldaş, köyündeki diğer çocuklar gibi küçük yaşlarda çobanlığa başladı. Küçük olmasına karşın, özverili bir kişiliğe sahip olmasından dolayı, yörede faaliyet yürüten ARGK birliğinin, bir çok gereksinimini karşılamada çekinmeden yardımcı oldu.

Zorunlu askerlik yasası ile mücadele saflarına katılım yaptığında, üstlendiği görevlere yaklaşımı ve yoldaşlık ilişkisine verdiği değer ile örnek bir kişilik sergiledi. Kısa sürede girmiş olduğu bir çok çatışmada kahramanca savaşması, O'nun bağımsız bir Kürdistan'a duyduğu özlemin, inancın ve kararlılığın bir göstergesiydi.

Cabbar yoldaş 1989 Eylül'ün de Uludere-Kaşuri bölgesinde düşman güçleriyle girdiği bir çatışmada, çok sayıda sömürgeci askeri savaş dışı bırakarak 3 yoldaşıyla birlikte bağımsızlık şehitleri sayfasında adını onurluca yazdırdı.

Silopi şehitleri halkımızın bağrında yaşıyorlar

Silopi-Derebaşı köyü şehitlerimizden **Sekvan** yoldaş, yine aynı köyde doğmuştur. Yoksul bir aile çocuğu olarak dünyaya gelen **Sekvan** yoldaş, daha küçük yaşlarda iken, ailenin geçimine katkıda bulunmak için çobanlık yapar. Direnişçi bir aile çevresine mensup olan **Sekvan** yoldaş, Eski Miri Botan aşiretinin direnişçi özelliklerine uygun bir tarzda yetişir. Türk sömürgeciliğine karşı kin ve öfke taşıyarak büyür. Direnişçi özelliğe sahip olan aile çevresi, sürekli baskı ve zulüm altında tutulmasına rağmen boyun eğmez. Partimiz önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize sempati ve ilgi **Sekvan** yoldaşın aile çevresini de erkenden mücadele saflarına çeker. **Sekvan** yoldaşın, milislik yapmakla başlayan katılımı, '89 yılında gerilla birlikleri içinde yer alma düzeyine ulaşır. Ancak, **Sekvan** yoldaşın gerilla yaşamı erkenden şahadetle sonuçlanır. 10 günlük kısa süreli gerilla yaşamı, O'nun en mutlu ve coşkulu anları olarak geçer. Derebaşı köyü yakınlarında düşman pususuna düşen **Sekvan** yoldaş, 17 Eylül 1989'da çıkan çatışmada iki yoldaşıyla birlikte şehit düşer.

Derebaşı köyü şehitlerimizden **Cuma** yoldaş, orta halli bir ailenin çocuğu olarak, Silopi'nin Xinis köyünde dünyaya gelir. Yurtsever bir aile ortamı içinde yetişen **Cuma** yoldaş, yurtseverlik duygularıyla büyür. Köyde ilkokulu bitirir. Yaşamı köy ortamında şoförlük yapmakla geçer. Toprak sahibi ailesinin zengin olması ve bir traktör şoförü olarak toprağı işleme, O'nu tatmin etmez; hep bir arayış içinde olur. Partimizin öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine karşı büyük bir ilgi duyar ve ilgiyle izler. Gelişen savaşa karşı sorumluluk taşır. Ve bir an önce gerilla birlikleri içinde yer almak ister. Daha önceki yıllar mücadeleyle kurduğu ilişkiler, 1989 yılında daha da gelişir. **Cuma** yoldaş, yıllardır beklediği ve ulaşamadığı hedefine kısa zamanda ulaşır. Bir ARGK birliğinin köyde gerçekleştirdiği bir toplantıda, çok sayıda arkadaşıyla birlikte katılma istemini Partiye iletir ve istemi kabul edilir. Köy halkı tarafından büyük bir coşkuyla savaşa gönderilen yeni savaşçılar içinde **Cuma** yoldaş da yerini alır.

Cudi'de, gerilla yaşamına başlamasının ikinci günü çıkan geniş çaplı bir çatışmada silahı olmadığı için günboyu mevziden mevziye koşuşturur; çatışmada olan yoldaşlarına su ve ekmek taşır. Daha bu ilk pratiğiyle güçlü, atak bir savaşçı olduğunu ispatlar. Aynı çatışmada şehit düşen yoldaşın silahını almayı, bu tavrıyla hakkeder. Güçlü özelliklere sahip olan **Cuma** yoldaş, sıcak savaş ortamında birçok zorluğa karşı direngen bir tutum içinde olur. Az ve öz konuşan, çok iş yapan özelliğiyle kısa zamanda gelişme kaydeder. Kısa sürede komutanlık vasıflarına ulaşan **Cuma** yoldaş, manga komutan yardımcılığına atanır. Kısa bir süreyi kapsayan pratiğiyle kendisini kanıtlayan **Cuma** yoldaş, gelecek vaadeden bir komutandı. Silopi'nin Derebaşı köyü yakınlarında düşman pususuna düşen **Cuma** yoldaş, iki yoldaşıyla birlikte 17 Eylül'de şahadete ulaşarak ölümsüzleşti.

Sekvan YILDIZ (Orhan) yoldaş, 1974 yılında Şırnak'ın Balveren köyünde doğdu. Yoksul ve yurtseverliğin en çok canlı tutulduğu bir alanda yetişen **Orhan** yoldaş, 1989 yılı başlarında gönüllü olarak mücadele saflarına katılır. Mücadele saflarına katılmadan önce, Partiyle ilişki kurmak için sürekli bir arayış ve bekleyiş içinde olmuştur. Yaşı çok küçük olmasına rağmen, birçok olumlu ve olgun özelliği bağrında taşır. İçinden gelmiş olduğu alan politik bir çevredir. **Orhan** yoldaş da daha küçük yaşlardan itibaren, politik bir yapı içinde büyür. Mücadelemiz ile ilişki kurduktan sonra, uzun süre kuryelik görevini üstlenir. Ve sürekli siyasi komiserin yakınında bulunur. Bu görev O'nu daha çok olgunlaştırır. Yoldaşlık ilişkilerinde örnek olan ve tüm yoldaşlarına karşı sevgi ve saygıda da bulunan **Orhan** yoldaş, tüm yoldaşlar içinde sevilen ve sayılan bir kişiliği temsil etmekteydi.

Orhan yoldaş, yurtsever, fedakar ve cesur bir şekilde görevlerine sarılır. Görevlerine ve eğitimine yaklaşımda sürekli ilerleme kaydeden ve komutanlığa aday olan bir yoldaştı. Sekiz aya yakın ARGK birliği içinde çeşitli görevler alan **Orhan** yoldaş, çok sayıda eyleme de katılarak düşmana birçok kayıplar verdirmiştir. O, cesaretli ve soğukkanlı özelliklere sahip olan, emir-komuta işleyişine titizlikle uyan görevlerini zamanında yapan yiğit bir savaşçıydı.

Silopi'nin Derebaşı köyünde iki yoldaşıyla birlikte 17 Eylül'de düşmanın pususuna düşerek şehitler mertebesine ulaştı.Silopi-Derebaşı köyü şehitlerimizden **Sekvan** yoldaş, yine aynı köyde doğmuştur. Yoksul bir aile çocuğu olarak dünyaya gelen **Sekvan** yoldaş daha küçük yaşlarda iken, ailenin geçimine katkıda bulunmak için çobanlık yapar. Direnişçi bir aile çevresine mensup olan **Sekvan** yoldaş, Eski Miri Botan aşiretinin direnişçi özelliklerine uygun bir tarzda yetişir. Türk sömürgeciliğine karşı kin ve öfke taşıyarak büyür. Direnişçi özelliğe sahip olan aile çevresi, sürekli baskı ve zulüm altında tutulmasına rağmen boyun eğmez. Partimiz önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize sempati ve ilgi, **Sekvan** yoldaşın aile çevresini de erkenden mücadele saflarına çeker. **Sekvan** yoldaşın, milislik yapmakla başlayan katılımı, '89 yılında gerilla birlikleri içinde yer alma düzeyine ulaşır. Ancak, **Sekvan** yoldaşın gerilla yaşamı erkenden şahadetle sonuçlanır. 10 günlük kısa süreli gerilla yaşamı, O'nun en mutlu ve coşkulu anları olarak geçer. Derebaşı köyü yakınlarında düşman pususuna düşen **Sekvan** yoldaş, 17 Eylül 1989'da çıkan çatışmada iki yoldaşıyla birlikte şehit düşer.

Silopi-Derebaşı köyünde katledilen yurtseverleri anıyoruz

Üç yoldaşımızın sömürgecilerce pusuya düşürülüp alçakça katledilmesi ardından Dereler köyünden altı yurtsever, sömürgecilerce alınıp kurşuna dizildi. Düşmanın yeni yönelimlerinden olan kitle katliamlarına bir örnek teşkil eden, Silopi-Dereler köyünde altı yurtsever insanımızın katlediliş olayı şöyle gelişmiştir:

Miri Botan aşiretlerine mensup aile ve çevrelerin yaşadığı Derebaşı köyü, yıllardan beridir düşmanın baskı ve zulmü altında bulunan bir köydür. Düşmanın bundaki amacı; geçmiş direnişlerin etkiksini kırmak, köylüleri teslim almaktır. Ancak düşmanın tüm uygulama ve çabaları sonuçsuz kalır. Çünkü, Derebaşı köylüleri geçmiş direnişçi geleneğe bağlı kalarak, yabancı egemenliği kabul etmez; kin ve öfkeyi içlerinde tutarak bunu küçüklerine aşılar ve intikam duygularıyla düşmanın yürüttüğü amaçları boşa çıkarırlar. Sürekli bir direngenlik ve hesaplaşma konumu içinde olurlar. Ulusal kurtuluş mücadelemizin alanda gelişmesiyle birlikte, bu direngenlik bilinçli bir güce dönüşür. Gerillayla sıkı bir ilişki içinde olan Derebaşı köylüleri, maddi ve manevi olarak her şeyleriyle mücadeleye her türlü katkı ve hizmeti sunarlar. Geçmişten beri köylüler üzerinde baskı ve zulmü eksik etmeyen düşman, köylülere daha da yüklenir. Buna karşılık direnişçi özü konuşturan Derebaşı köylüleri artık düşmanın baş hedefi haline gelir. **Sekvan** yoldaşın da aynı köylü olup saflara katılması ve köyün yakınlarında pusuya düşerek iki yoldaşla birlikte şehit düşmesi, düşmanı daha da azgınlaştırır. Yaşları 20 ile 30 arasında değişen, Partinin aktif birer milisi durumunda olan altı yurtsever, olay günü köyden alınarak, pusuda şehit düşen üç yoldaşımızın yanına götürülür ve hunharca katledilirler.

Şehit düşen altı milisin hepsi de aynı aile çevresinden ve akrabadırlar. Yoksul ve yurtsever köylülerden olan **Fevzi BAYAR, Münir AYDINLIK, Abbas ÇİĞDEM, Üzeyir ERZİK, Sadun BAYAR** ve **Reşit EREN** isimli yurtsever milisler, Kürdistan halkının soylu direnişinin kıvılcımlarından olmuş; cesetlerini almak üzere Silopi'ye yürüyen Derebaşı köylüleri, burada Silopi halkıyla da bütünleşerek 2000 kişilik bir sel halinde sömürgeci hükümet konağının üzerine yürümüşlerdi. Kürt halkının sömürgeciliğe karşı isyanında yeni bir köşe taşı diken Silopi direnişi, bu yurtsever milislerimizin isimleriyle bütünleşmiş; onları ölümsüz kılmıştır.

Savaşınızla 12 Eylül faşizmini bir kez daha lanetlediniz

Cemal yoldaş, Siirt-Şırnak'ın Xodan köyünde Batuyan aşiretine mensup yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Ailesi çobanlık ve göçebelik yaparak geçimini sağlamaktadır. Batuyan aşireti, yazın yaylalarda, kışın da köyde geçim kavgası veren bir aşirettir. **Cemal** yoldaş, böylesi bir ortamda doğup büyüdü. Oldukça yurtsever olan ve Kürtlük özünü koruyan bir ailede büyümek, **Cemal** arkadaşın kişiliğinin şekillenmesinde belirleyici bir rol oynar. O'nun yaşamı, çocukluğu Botan'ın asi dağlarında özgür doğasıyla haşır-neşir bir biçimde geçer. Sömürgeciliğin kirinden uzak, sade, temiz ve özlü bir kişilik şekillenmesine sahip olur. Botan insanındaki sadelik, asilik, dürüstlük ve savaşçılık gibi özelliklere sahiptir. **Cemal** yoldaşın mensup olduğu Batuyan aşireti, özellikle Xodan köylüleri '82 yılından beri ulusal kurtuluş mücadelesine katkı sunmaya başlayan bir çevredir. Olukça yoksul ve bir o kadar da yurtsever ve özlüdürler. **Cemal** yoldaş mücadele saflarına katıldığı ana kadar çobanlık yaparak ailesinin geçimine katkıda bulunuyordu.

Eli silah tutacak yaşa geldiğinde alandaki mücadelenin etkisi, yurtseverlik duyguları ve ailesinin teşvikiyle mücadele saflarındaki yerini aldı. Askerlik yasası çerçevesinde, ancak gönüllü olarak 1988 yılının Nisan ayında saflara katıldı. Şırnak ve Eruh alanlarında yerel birliklerin içinde savaştı. **Cemal** yoldaş, katılışından kısa bir süre sonra, olumlu kişisel özellikleri, savaşkanlığı vd. güçlü özellikleri nedeniyle, bulunduğu birlik içinde manga komutanlığı görevine getirildi. Şehit düştüğü ana kadar da bulunduğu bu görevi layıkıyla yerine getirmeye çalıştı. **Cemal** yoldaş, kısa süre içinde büyük bir gelişme gösteren, bilinçsiz olmasına rağmen bütün bir inançla savaşan ve Partiye sonuna kadar bağlı olan bir yoldaştı. Çok bilip pratiğe yanaşmayanların tersine, bildiği doğruları hayata geçirmede azami çabayı sarfeden biriydi. Yurtseverlik duyguları derin ve köklü olduğundan, mücadeleye dört elle sarılan ve kendisini sınırlandırmayan bir kişiliğe sahipti.

Cemal yoldaş, Partiye bağlılığı, yoldaşlara karşı saygısıyla tanınırdı. Kişiliğindeki sadeliği üslubuna, hal ve hareketlerine yansırdı. O'nun alandaki gericiliğe, çetelere, bir bütün olarak düşmana karşı duyduğu kin sonsuzdu. Şehit düştüğü ana kadar da bu kinle, cesaretli, kararlı bir şekilde savaştı. **Cemal** yoldaş, 12 Eylül 1989 tarihinde Eruh-Karadağ (Çiyayê Reş)'da sömürgecilerle girilen bir çatışmada şehit düştü. Şehit düştüğü ana kadar da manga komutanıydı. **Cemal** yoldaşın ulusal kurtuluş savaşçılığına doymadan aramızdan ayrılması yoldaşları üzerinde derin etki yarattı. '88 yılından bu yana Gabar, Bestler, Şırnak-Eruh alanlarında meydana gelen çatışmalar ve gerçekleştirilen eylemlerin birçoğuna katılmış; köy toplantıları, propaganda vb. faaliyetlerin içinde de yer almış bir yoldaşımızdı. Savaşçılığın gerektirdiği vasıflara sahip, gelişmeye açık bir yoldaştı. Erkenden aramızdan ayrılması, mücadelemiz açısından bir kayıp oldu.

Emin DEMİRTAŞ yoldaş, 1972 yılında, Siirt'in Eruh ilçesine bağlı Binisra köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Geçimini birkaç baş hayvan ve az bir topraktan gelen gelirle sağlayan aile ortamında büyür. Köyün topraklarını elinde bulunduran ağaların zulüm ve sömürüsünden ailesiyle birlikte nasibini alır. Yurtsever bir aileye mensuptur. **Emin** yoldaş, kendi köyü olan Binisra'da ilkokula gider. Beş yıllık öğrenimden sonra yoksulluk nedeniyle öğrenimine devam etmez. Çobanlık yaparak ailesinin geçimine katkıda bulunur.

1982 yılında Parti mücadelemizin Botan alanına girmesiyle birlikte mücadeleye kapısını açan ve aktif destek sunan ailelerden biri de **Emin** yoldaşın ailesi olur. **Emin** yoldaş böylece, daha çocuk yaşlardan itibaren Parti mücadelesi ve gerillalarla tanışır. Ancak, mücadeleye aktif katılımı 1988 yılına denk gelir. Çünkü, 15 Ağustos eylemlerinden sonra, silahlı mücadele yürüten güçlerimizin taktik yetersizlikleri nedeniyle düşmanın en çok yüklendiği ve denetimi altına aldığı köylerden biri de Binisra köyü olur. Düşman, **Emin** yoldaşın köyünü ve aile çevresini adeta bir abluka altına alarak, sindirmek amacıyla her türlü baskıyı uygular. Köylerindeki çetecilik örgütlenmesi ve Hıseyi Zevê adındaki çete reisinin uygulamaları nedeniyle köylerinin yaklaşık 3 yıl mücadeleyle ilişkisi kesilir. **Emin** yoldaş, tüm bunlara rağmen yurtseverliğinden, mücadeleye bağlılığından hiçbir şey yitirmez. Büyük bir umutla alandaki inisiyatifin tekrar Partinin eline geçmesini ve Partinin kendileriyle ilişki kurmasını bekler. Nitekim, 1988 yılında arzuladığı biçimde ulusal kurtuluş saflarındaki yerini alır. Eruh-Gabar alanlarında yerel birliklerde faaliyet yürütür. Şehit düştüğü ana kadar Eruh ve Gabar alanlarındaki eylemlerin ve çatışmaların bir çoğunda yer alır. Bu çatışmalarda büyük bir kararlılıkla, soylu bir kin ve öfkeyle düşmana karşı kahramanca savaşır. Savaşta en ufak bir ikircilik, pasiflik ve korkaklığa yer vermeden yerini alır.

Emin yoldaş, düşmana karşı acımasız olduğu kadar, yoldaşlarına karşı da saygı ve sevgiyle doluydu. Soğukkanlı, cesaretli, kararlı bir yapısı vardı. Azimli, çevik, hareketli ve savaşkandı. Dikkatli, duyarlı ve titiz olduğundan dolayı, keşif, istihbarat, gözcülük gibi görevler üslenir, bu görevlerini layıkıyla yerine getirirdi. Ulusal kurtuluş savaşçılığının birçok özelliğini şahsında birleştirmiş olan kurallı, disiplinli bir yoldaştı. Arkadaşları arasında, sevgiye dayalı ilişkilerinde, saygılı ve olgun kişiliğinden dolayı sevilen, aranan biriydi. Morali son derece yüksek, çevresine merak yayan, bir yapıya sahipti. Herkesle anlaşabilen, yoldaşları arasına fark koymayan, kendisine verilen görevi layıkıyla yerine getirmeye çalışan bir kişilik yapısı vardı. **Emin** yoldaş 12 Eylül'de Mısare-Çiyayê Reş muharebesinde şehit düştü. Şehit düştüğü zaman manga komutanıydı.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

GERİLLA SAVAŞININ GÜNCEL TAKTİK SORUNLARI

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Üzerinde duracağımız bir diğer konu, güncel ve yakın geleceğe ilişkin silahlı savaşımın olası yönleri ve özellikle de dayatılan karşı-devrimci savaşa karşı, devrimci savaşımızın nasıl boyutlandırılacağıdır. Bunun bazı yönlerini açmakta yarar vardır. Bu savaşın yeni olan yönlerini koyacağız. Çünkü bu konu birçok yönüyle zaten kapsamlı olarak değerlendirilmiştir.

"1990 yılı, Parti tarihimizin en şanlı yıllarından birisi olmaya daha şimdiden adaydır. Parti Kongremiz büyük başarılar temelinde bu yılın sonlarına doğru gerçekleşebilir. Ülkemizin temel bütün bölgeleri bu yılda sağlam bir gerilla kuruluşuna kavuşabilir. Cephesel faaliyetler derinleşir ve şehirler de dahil, siyasal mücadele daha da ivme kazanır. Düzenden kopuş, Parti etrafında yoğunlaşma ileri boyuta sıçrar. Türkiye üzerindeki etkileri büyük olur. Daha şimdiden Türkiye devrimci güçlerini yenileyerek, onlara ilham kaynağı olabilir, cesaret kaynağı olarak ayağa kaldırabilir, geliştirebiliriz. Atılan adımlar daha da hız kazanacaktır..."

Biz, temelde Kürdistan gerçeğini, kendi sınıf bakış açımızdan kaynaklanan ve de esas aldığımız sosyal zemine ve çizgiye oturtmada doğru yanları ağır basan bir konumdayız. Parti Önderliği meselesi iyi konulmuştur. Yani halk savaşımımızın gelişebilmesi için bir önder partiye ihtiyaç vardır. Önder partinin tanımı ve uygulaması Kürdistan açısından isabetlidir. Kısaca, öncülük meselesi teoride, kavrayışta ve de uygulamada bu işe önderlik edebilecek kadar bir gelişim içindedir. Bu gerçeklik kazanan bir olgudur. Aynı biçimde, bu işin kitlelerle bağlar temelinde gelişmesine; yani, siyasal bilinçlenme ve destek olmada gerillanın tek başına fazla bir başarı şansı kazanamayacağına yönelik tanıma da denk gelen bir kitle politikası sözkonusudur. Kitlelerle bağ meselesi, halkın cephesel örgütlenmesi beli bir mesafe almıştır. Sadece askeri örgütlenmeye dayanmayan, çok geniş bir çalışma bizim pratiğimizle somutluk kazanmıştır. Bu şartın gerekleri de yerine getirilmiştir. Her ne kadar bazı bölgelerde bazı sorumlularımız buna gereken karşılığı vermeyen, bununla çelişen bir pratik sergiliyorlarsa da; bütün açısından kitle bağı ilişkisi kurulmuştur. Halka doğru yaklaşım, halkı içine çekeceğimiz savaş konusunda doğru eğitme, çok sayıda yanlışlıklara rağmen, başarılmıştır. Demek ki baştan öngördüğümüz gibi, silahlı savaşımın partinin önderliğinde ve halkın parti ile ilişkileri temelinde olması gereklidir. Hiçbir zaman bundan korkmamaya özen gösterilmiştir. Ve nitekim, Kürdistan'da eğer bugün gerilla belli bir gelişmeyi yaşıyorsa bu, böylesine bir öncülük ve kitle bağı sayesindedir. O halde gerilladan beklenen devrimi geliştirme rolünün, yukarıda belirlediğimiz temel doğruların gerekleri, hatalardan daha da arınmış olarak ve yetkince yerine getirilirse, önümüzdeki dönemde nasıl önemli sonuçlara ulaşacağı, nasıl bir gelişmeyi yaşayacağı, diğer çalışmaların üzerinde nasıl etkili olacağı konusunu iyi görmek gerekiyor. Mevcut düşman cephesinin durumu değerlendirildiğinde -ki o değerlendirildi-, yine halkımızın mevcut uyanış seviyesi değerlendirildiğinde, Parti öncülüğünün sözkonusu olması halinde bütün bunlar, bu savaşımının mesafe kaydedeceği, bu konuda büyük rolünü asıl bundan sonra oynayabileceği, bunun belirtilerinin güçlü olduğu sonucuna bizi götürüyor.

Gerilla bu anlamda, sadece öncünün değil, yarının katılımlarında da görüldüğü gibi, halkın mevcut durumundan kurtuluşunun yegane çaresidir. Dayatılan baskı ve sömürüden kurtuluşun biricik çaresi; bilinçlenmenin, örgütlenmenin temel aracı, ve de diğer bütün çalışmaları güçlendiren, onlar üzerinde etkili olan mücadele biçimimizdir. Her türlü ilkel-milliyetçiliğin, pasifizmin, reformizmin, işbirlikçiliğin inatça gözünü kapama isteğine rağmen, ve de bu anlamda engel teşkil ettiğini görmek istememesine rağmen, onları kendi çürümüş konumları içinde bir daha dirilemeyecek bir akibete uğratmanın yanısıra, halkımızın bütün diri güçlerini ve de dost güçleri uyandıran temel mücadele biçimimizdir. Bütün bu hususlar elbetteki bu yaşam tarzının vazgeçilmez olduğunu, bütün toplumsal ve ulusal çelişkilerin çözümünde en çok kullanılması gereken silah olduğunu gösterir.

Biz başlangıçta da bunları biliyorduk ama, bugün gerçekleşen pratikte bunu netçe ortaya koymuştur. Ve bu yalnız teori bilen bazılarının görüşü olmaktan çıkıp, milyonların da gördüğü, kabul ettiği bir gerçek halini almıştır. O halde, artık tamamen inanmış, bilinç kazanmış, bundan başka bir yaşam yolunun olmadığını, yalnız öncü için değil, bütün halk için bunun böyle olduğunu bilen, büyük bir kararlılıkla buna azmetmiş bir tutumla içinde rol alınacak mücadele biçimi olarak bu savaşımı görmek ve onun gereklerini yerine getirmek sözkonusudur. Sadece hazırlık değil, ülkedeki mevzilenmemiz iyi boyutludur. Kazanılan tecrübeler bu işe oldukça imkan veriyor. Sıradan yeni bir başlangıç yapmıyoruz. En azından son hamlemizin altı yıllık başarılı bir savaş tecrübesi, gelişimi sözkonusudur. Her gün yeni yeni mevzilerle zenginleşen manevra sahamız, adeta parça parça etki alanlarımızın ve hatta iktidar odaklarımızın oluşması sözkonusudur. Bu mevcut gelişmemizi yaratıncaya dek yer yer içine girilen ve kayıplara yol açan tutumlara artık girmemek gerekir. Biz geçmişte bu yetmezlikleri koyduk. Tekrar değinmeyeceğiz. Zaten gerek "Kürdistan'da Gerilla" kitabında olsun ve gerekse birçok broşürlerde ve özeleştirilerde olsun bunlar kapsamlı olarak ortaya konulmuştu. Yapılan yapılmıştır, dolayısıyla bize verdirilen kayıplar verdirilmiştir. Bundan sonrası için önemli olan, bütün bunlardan dersler çıkararak en az hatalı bir pratiğe ulaşmak ve doğruları yetkince kullanmayı bilmektir.

Şimdi özel savaş biraz da kurnazca yürütülen bir savaştır. Psikolojiye, propagandaya, aldatmaya, yanıltmaya dayanır. Özel savaş en çok militanı yanıltmaya dayanan bir savaştır. Kural tanımaz; ismi üzerinde, özeldir. Yalana çok başvurur; yoldan alıkoymaya, inançsız hale getirmeye, düşürmeye dayanır. Bunun için her türlü baskıyı, her türlü oyunu sahneler. Dolayısıyla özel savaşın yanıltıcı özelliğini de gözönüne getirerek, devrimci taktiklerimizin bir kez daha gözden geçirilmesi ve yetkince uygulanmasına yüksek değer biçmek gerekiyor. Örneğin bazı gelişmeleri gösterirsek; bizi sık sık çete savaşına çekmek istiyorlar. Ve bazı gruplarımızın buna düştüğünü görüyoruz. Biraz koşulları iyi değerlendiren akıllı bir militan bunun ne anlama geldiğini anında kestirebilir. Fakat duyarsız, savaşa tutkularıyla, kin, öfke duygularıyla yaklaşan birisi ise; "o üzerimize geldiği müddetçe, biz onun karşısında sonuna kadar direniriz", şeklinde düşünür. Direnme nedir? Bir taşın arkasına oturur, son mermisine kadar çatışır; bu ilkel bir anlayıştır. Gerillada bu anlayışa yer yoktur. Fakat işte duyuyoruz; "Filan gün çatışmaya girildi, ertesi güne kadar devam etti!" Düşünüyorum; bu bizim savaş tarzımız olamaz. Başlangıçtan beri biz bu işe girişirken şöyle bir kural vermeye çalıştık: Bırakalım şu yerde şu kadar süreyle çatışma, nerede, ne kadar, nasıl olduğumuzu sürekli düşmanın bilgisi dışına çıkarmak, bağlı kalınacak en önemli taktik ilkedir. Düşmanla çatışmaya girdiğinde, geri mevzi olduğunda ve biraz da gücünü kestirdiğinde sen savaşı kaybetmişsin demektir. Çünkü onun muazzam sayısal üstünlüğü ve teknik gücü orayı boğar. İçinde bulunduğumuz aşamanın -ki bu uzun süre devam edecektir- bu özelliğini gözönüne getirmeyen ve de gerçekten sorumsuz, köylü kafalı, isyancı olmaktan öteye gitmeyen anlayış yenilgiye, imhaya götürür.

"...Gerilla; sadece öncünün değil, halkın mevcut durumundan kurtuluşunun da yegane çaresidir. Dayatılan baskı ve sömürüden kurtuluşun biricik çaresi; bilinçlenmenin, örgütlenmenin temel aracı ve de diğer bütün çalışmaları güçlendiren, onlar üzerinde etkili olan mücadele biçimimizdir..."

Hasta, hantal, tembel tip, "geleceği varsa göreceği de vardır" mantığıyla hareket ediyor. Savaşı kurşunlarla çözümlemek istiyor. Hatta düşmandan adam vurmakla halletmek istiyor. Hayır; bu yaklaşımın yaşam şansı yoktur. Bizim yürüttüğümüz savaşın, bu biçimiyle gelişmesi şurda kalsın; imha olması içten bile değildir. Çarpışma düzenine böyle yaklaşmak, çarpışmayı bu temelde kabul etmek, yönetmek intihardır. Bütün ülke sathında bu biçimde yaklaşmak intihardır. Ve düşmanın bizi çekmek istediği bir durumdur. Bütün değerlendirmeleri alın okuyun. Orda diyor ki; *"Bir türlü üzerimize çekemedik"* veya *"Üzerimize çekip temasımızı sağladığımız oranda, biz PKK'yi bitiririz."* Aslında kendi açılarından haklılar. Eğer bir PKK'li de düşmanın bu beklentisini haklı çıkaran veya buna hizmet eden bir yaklaşım içinde olursa gerçekten bizi bitirirler.

Geçmişte birçok grubumuzun imhasını gözönüne getirirsek göreceğiz ki, hangi tepededirler, kaç kişidirler, donanımları ne kadardır, bunları düşman biliyor, grubu kuşatıyor, çember üzerine çember geçirerek adım adım boğuntuya getiriyor. Bizimki dürbünle bakıyor, "geldi, herhalde genel bir operasyondur" diyor, "geleceği varsa, göreceği de vardır!" Bu kadar sorumsuzluğu yaşayan bir birlik yaşayabilir mi? Kendini bir yere atmış, hatta her gün köye de iniyor, yiyeceğini ordan karşılıyor, düşman gelirse eski peşmerge düzeni gibi dağın tepesine çekiliyor. Bu yöntem yaşatmaz. Gerilla savaşımımızın hareketlilik kuralını, gizlilik kuralını, değişken üs kuralını aslında ihlal ediyor. Biz düşmanı bu yaklaşımla yenemeyiz. Yenme değil, ona yem oluruz. Onun yerine geçirilmesi gereken savaş taktiğimiz, düşmana aniden vurmaktır. Beklemediği yerden, yönden ve biçimle vurmaktır. Bu pusu da olur, saldırı da olur. Bunun imkanları da vardır.

Düşmanı biliyorsunuz; nesli tükenmiş bir canavar gibi düzdedir, hareket edemez bir konumdadır. Kendini gizleyemez. Nerede olduğunu biz rahatlıkla tesbit edebiliriz. Kendini gizleyemediği gibi bizim her zaman gizli tuzaklarımıza girmekten de kurtulamaz. Çünkü biz esas itibarıyla düzen dışı, düzenden saklanan bir gücüz. Düşman ise düzen gücüdür. Açıkta olan bir güçtür. Her ne kadar daha sonra düşman özel timleriyle bizim savaş tarzımıza kendisi sahip çıkmak istediyse de başarılı olamadı. Bunu nasıl yaptı? Kontralar çıkardı, kendini gerilla yerine koydu, hatta elbiselerimizi bile giyerek, bizim girmemiz gereken pusu yerlerine o girerek; bizim hareket tarzımızı kendisi bize karşı kullandı. Sanki biz açıkta olan bir güç, sanki biz düzen gücü, o ise bizden saklanan bir gerilla gücü... Bu durumu düşman yarattı ve darbe vurdu. Neden? Kendi savaş tarzımıza sahip çıkamamamızdan, onu iyi kullanamamamızdan böyle oldu. Yanlışlık veya yetmezliğimizden kaynaklandı. Düşmanı bu durumdan alıkoymak ancak taktiklerimize sahip çıkmakla olur. Yani onu biz takip ederiz, biz izleriz, biz pusuyu atarız. O zaman o bize rahatlıkla pusu kuramaz. Böyle küçük kuvvetler halinde dolaşamaz. Düşmanın asıl birliklerinden kopmuş 25-50 kişilik bir tim imha olmaktan kurtulamaz. Yeter ki sen kendi pusunu Kürdistan dağlarında iyi at, iyi gözetle ve iyi noktadan vur. Çelik yelek de giyse, bilmem ne tür silahları da olsa, imha olmaktan kurtulamaz. Ama bunun için de, karşısında sürekli gerilla kuralını işletme gereğini duyan ve sürekli bunu uygulayan bir gerilla savaşı, gerilla yönetimi ve gerilla önderliği şarttır. Gerilla ile ilişkisini çoktan kesen, çoktan zavallı duruma düşen bir adam, elbetteki özel timin ardına kadar tuttuğu yolların, boğazların pususuna düşer. Bu bir ucubedir ama ortaya çıkmıştır. Önlenmesi gereği üzerinde çok durduk. Ve sınırlı bazı çabalarla da bunun aşıldığını görüyoruz.

Dediğimiz gibi, düşmanı parçalayıp yutmak asıl bizim taktiğimizdir. Düşman düzen içi bir kuvvettir. O her zaman gözönüne serilmekte olan bir büyüklüktedir. Takip edebiliriz, üzerimize çekebiliriz ve düşürebiliriz. Halk savaşının, gerillanın özü nedir? Bu büyük avantajıdır. Gerilla niçin gerilladır? Çünkü küçük bir gruptur. Son derece hareketlidir. Ve kendini oldukça gizleyebilir, düşmanın bek-

"Düşmanın özel savaş kurmayları hep yeni yeni karşı-devrimci birlikleri geliştiriyorlar. Burjuva partileri böyledir. Birçok devlet kurumunda bu böyledir. Din kurumu, tarikatlar böyledir. Aşiretler de böyledir. O halde bunlara da bizim yönelmemiz gerekiyor. Yine devrimci savaşımımızın çıkarlarını gözönüne getiren bir yaklaşım esas alınmak durumundadır. Her yere şiddetle varılmaz. Birçok alana ikna ile, örgütlenme ile varılır. Şiddetin her zaman siyasal gelişmelerin hizmetinde olması gereği vardır. Şiddete ancak önemli siyasal bir kördüğümü çözdüğü zaman başvurulur..."

lemediği bir yerde vurma kabiliyetindedir. Gerillanın tılsımı, kerameti; bu özelliğini koruduğu müddetçe her yerde vurabilmesindedir. Hareketlilikle en ala üslenme durumunu, yani sürekli geçici üslenmeyi yaratırsın. Gizliliğini sağlarsın. Gerilla her tarafta böyle hareket ederse düşmanı sinir küpü haline getirir. Bu da onu telaşlandırır, hareket edemez duruma getirir. Hareket etti mi de kendisini oldukça darbelenmiş bir konumda görür.

Savaşımımızın bu karakteri çok açıktır ve bu konuda öyle zorlanmaya da gerek yoktur. Bu konuda asgari bir bilinci olanlar dahi bunu bilirler. Eğer biz gerillayı tanınmaz hale getirmişsek, bizim militanlar bu asgari kuralları çiğnemişlerse, bu onların düşkünlüğünde aranmalıdır, savaşla dalga geçmelerinde aranmalıdır, bu Kürt tipinin yaramazlığında aranmalıdır, peşmergeciliğinde aranmalıdır. Yoksa gerillayı doğru kavramak için, dahı olmaya gerek yoktur. Bu işin üzerinde sıradan kafa yoran birisi, alasını hem bilir, hem yapar. Diğer yönden düşman da sonuçsuz bir yönteme saplanmıştır. Düşman, bizi büyük operasyon birlikleri ile etkisizleştirmeye çalışıyor. Şunu söyleyeyim: düşman, özellikle dağlık alanlar sözkonusu edildiğinde, büyük birliklerle yola çıktığında aslında en büyük yıpranmayı göze alıyor demektir. Kaybı, maddi-manevi yıpranmayı göze alıyor demektir. Ve bu onun çok kazanacağını değil, çok kaybedeceğini gösterir. Nasıl ki, tim politikası ona pahalıya -eğer gerekleri yapılırsa-ödetilecek bir politikaysa, böylesi bir askeri taktik de ona daha pahalıya ödettirilecek bir taktiktır. Binlerce kişilik operasyon birliklerinden bahsediyor: Cudi Dağı'nı, Herekol'u, filanca dağı şu kadar operasyona tabı tuttuğundan bahsediyor. Şunu hemen belirtelim ki, eğer gerçekten oldukça gelişkin silahlarla, böyle bir dağa çıkmışsa ve de orada gücümüz sınırlıysa, yani bir pusuyla biz bu durumu kurtaramayacaksak, biz bu güçten kaçarız. Yani şu anda, diyelim ki, birçok bölgede zayıfız. Bu kadar büyük bir güçle düşman operasyona geçti mi, derhal alan değiştirilir. Cudi'yi boşalt, Herekol'a geç; ordan in, başka bir alana geç. Burada kural odur. Yani, düşman büyük bir yere yığınak yaptı mı sen kaçacaksın. Operasyona çıkan birliklerle çatışma olmaz. Eğer zorunlu bir karşılaşma varsa, vurur kaçarsın ya da düşmanı pusuya düşürür darbe vurursun. Eğer kaçıp kurtulma şansın varsa, en zayıf yönünden vurarak kaçarsın. Ama cepheye geçip, "hele bu güce bir kaç pusu kurayım, belki önemli bir bölümünü imha ederim" anlayışına kendini kaptırırsan, imha edemezsin. Etsen de biri gider, yerine yüzü gelir. Aslında orada yapılması gereken, tekrar onu hareketsiz bırakma, yormadır. Böylece bir aylığına kalsın, iki aylığına kalsın; böylece o kendi kendine en büyük darbeyi yer. Yoruldu mu, yıprandı mı, geriye çekildi mi bu sefer tekrar sen peşine düşersin. Boşalttığı yeri tutarsın, sağına pusu kurarsın, soluna pusu kurarsın, daha fazla darbe vurursun. Yani kısaca, onun operasyon aşaması da, geri çekilme aşaması da ona pahalıya patlar. Onlar durmadan güç kaybeder, bir daha kolay kolay öyle bir hareket etme imkanı bulamaz. Bulsa da daha fazla yıpranmaya uğrar. Burada önemli olan böylesi operasyonlar sözkonusu olduğunda, bizim fazla çatışmaya girmememizdir. Bu biçimde çatışmayı yine kabul etmiyoruz. Kural hep geri çekilmedir. Düşman ciddi bir gerileme içine girdi mi, kural o zaman saldırıdır. Saldırıyı da kaba anlamında almıyoruz, hücum biçiminde almıyoruz. Yine pusudur, yine beklenmedik yerden vurmaktır. Yani yenebileceğimize, darbe vurabileceğimize emin olduğumuz anda bunun plan, keşif, hazırlığı tam olduğunda bunu yapmaktır.

Bazı başka taktikler de gündemdedir. Düşman korucular üzerinde durdu, aşiret birliklerini teşkil etmeye çalışıyor. Bunlara yönelik taktikler bellidir. Biz kazanmamız gereken azami çevreleri kazanırız. Nötralize edilmesi gereken çevreleri nötralize ederiz. Yani iyi bir siyasi değerlendirme yapılırsa, kullanmak istedikleri güçleri etkisiz hale getirmek mümkündür. Kimisine tehdit, kimisine uyarı, bir kısmını tavize zorlama ve benzeri taktiklerle üzerlerine gidilir. Kürdistan'da bugünkü politika uygulanırsa karşımıza fazla aşiret gücü çıkaramazlar. Dediğimiz gibi, aşiret gücü başıbozuk bir güçtür. Yaşamından kopamaz, köyünden kopamaz, ailesinden kopamaz. Sabırlı değildir, bilinçsizdir, amaçsızdır. Dolayısıyla fazla bir savaş gücü de değildir. Ama eğer biz hata üstüne hata yaparsak, bütün aşireti karşımıza alacak kadar yanlış bir şekilde üzerine gidersek, elbetteki bundan büyük zarar görürüz. Tıpkı korucular politikasında olduğu gibi. Bizde korucuların üzerine çok gereksiz gidildi. Başta çoğu bizim taraftarımızdı. Devlet el attığında onları ne yapacağımızı bilmiyorduk. Biz çoğunu örgütleyebilirdik. Çoğunu saflarımıza tutabilirdik. Ama halka despotça yaklaşım, örgütlendirmeme, bilinçlendirmeme, onları düşmana yem ettirdi. Ve gerçekten de bunlar çok zor bir duruma düştüler. Çoğu düşmana teslim oldu, birçoğu da parayla ve zorla kandırılarak bize karşı kullanıldı. Bu, zamanında yerine getirilemeyen devrimci görevlerle yakından bağlantılıydı. Bu yüzden ne kadar şehit verdik, ne kadar anlamsız yere kan döküldü! Sorumlu kimdir? Sorumluluk, halka doğru yaklaşmayı sağlayamayan, bu konudaki görevlerini zamanında yerine getiremeyen devrimcilıktedir. O halde, bu tip geri kesimleri kullanma sözkonusu olduğunda görevler yerine getirilirse, şüphesiz en tehlikeli ajan mihraklar da zamanında ezilir. Başımıza bela olan birkaç tane gerici kesim var. Örneğin bazı bölgelerde -adı da biliniyor- bunlar '84'lerde iki kişinin rahatlıkla ezebileceği güçte idiler. Ama o zamanki politikayı yürütenlerimiz onlarla ilişki arayışı içindeydiler. "Kullanabilir miyiz" anlayışı vardı. Aslında onlar ajandırlar, devletle yıllardan beri ilişkileri vardır. Onlar bizim politikacılarımızı avlamaya çalışıyorlardı. Bizimkiler tabii ki fark edemediler. Gittiler evlerinde konakladılar, evlerinde yemek yediler. Tabii onlar da çoğu militanımızı tuzağa düşürdüler. Ve hala karşımızda direnen yine bunlardır. Halbuki doğru bir sınıf bilinci olan, yine doğru bir halk savaşı bilinci olan anlardı ki, bunlar birçok nedenden ötürü düşmanın temel dayanaklarıdır. Yapılması gereken; bunlara dayanmak değil, bunları zamanında tasfiye etmektir. Evet, politika böyle olmalıdır. Çok rahatlıkla başarılabilirdi. Çok az kayıpla başarılabilirdi. Bunların tasfiyesi ile birlikte bütün halk yanımızda olacaktı.

İşte zamanında yerine getirilemeyen bu görevler yüzünden, Parti yalnız korucular belasını ortadan kaldırmak için yüzlerce militanını şehit vermek zorunda kaldı. Ve halktan yüzlerce insan hiç de zorunlu olmadığı halde, veya başlangıçta üzerinde durulsaydı kazanılacak olanı kazanabileceğimiz halde, düşman tarafından hedef haline getirildi. Ve onlarla birlikte bir yığın çevre bizi uzun süre uğraştırdı.

O halde, düşmanın bütün bu yeni taktiklerine karşı da yapılması gereken, zamanında doğru yaklaşımın sahibi olmaktır. Vurulması gerekeni yerinde vurmak, kazanılması gerekeni kazanmak esastır. Bu konuda tereddüte yer yok. Zaman aşımına da mecal yoktur. Bu konuda yaşanan yaygın taktik hataları artık aşmak gerekiyor. Ve eğer gerçekten TC bazı yerli işbirlikçileri örgütleyebilecekse onları daha şimdiden yetkince karşılayabilen taktikleri hayata geçirmek gerekir. Elebaşlarını cezalandıran, gerisini dağıtan; kazanılacakları kazanmaya giden bir tutum, bir uygulama içinde olmalıdır. Bu taktikler kentlerde de, başka odaklarda da sözkonusu olabilir. Düşmanı azaltmak, dostları çoğaltmak her zaman gözeteceğimiz bir husustur.

Düşmanın özel savaş kurmayları hep yeni yeni karşı-devrimci birlikleri geliştiriyorlar. Burjuva partileri böyledir. Birçok devlet kurumunda bu böyledir. Din kurumu, tarikatlar böyledir. Aşiretler de böyledir. O halde bunlara da bizim yönelmemiz gerekiyor. Yine devrimci savaşımımızın çıkarlarını gözönüne getiren bir yaklaşım esas alınmak durumundadır. Her yere şiddetle varılmaz. Birçok alana ikna ile, örgütlenme ile varılır. Şiddetin her zaman siyasal gelişmelerin hizmetinde olması gereği vardır. Şiddete ancak önemli siyasal bir kördüğümü çözdüğü zaman başvurulur. Çünkü silahlarımız kıttır, yine savaşçılarımızı zor bela yetiştiriyoruz. O halde örgütün bu değerleri ne kadar zor elde ettiğini gözönüne getirerek çok iyi kullanmak gerekir. Düşmanın sınırsız ordu gücü ve sınırsız donanımı vardır. O halde biz bunu da gözönüne getirerek şiddeti en verimli, en yerinde bir biçimde kullanacağız. Bu konuda tabii ki yaratıcılık gerekiyor. Her bir odağın üzerine yüründüğünde, her işbirlikçinin üzerine yüründüğünde taktikleri geliştirmek gerekiyor. Bugün bize karşı kullanmak istenilen TC'nin işbirlikçi parlamenterleri vardır. Bizim onlara yönelik teşhir, tecrit kampanyamız var. Bazıları bize yaslanmak isteyecektir. Kullanmaya çalışacağız. Ama daha çok bunlar kullanmak isterler. Çünkü alışmışlardır soysuz yaşamaya. Bazıları belediyeleri bu amaçla bize karşı kullanacaklardır. Bazıları karşı-devrimci, bazıları dost geçinmeye çalışıyor. O halde hepsinin durumuna özgü yaklaşımlar geliştirmek gerekir. Çeşitli tarikatlar vardır. Aldatılmış insanlar vardır. Dini karşımıza alarak değil, gerekirse içlerine girerek ulaşmayı bilmek gerekiyor. Elebaşlarına ulaşmak ayrıdır. Sıradan mürütlere ulaşmak ayrıdır. Bu konuda özgül olmak gerekiyor. Daha önce de belirttiğimiz gibi, odaklara uygun yaklaşımlar esastır. Militanların bu konuda kafayı yormaları, yaratıcı olmaları gerekiyor. Ezberleme klişecilikle hayatını çok canlı, değişiklik arzeden gelişimine ayak uyduramazsınız. Devrimci militan bu konuda, günlük olarak ele aldığı nesneyi tanır, ona nasıl değişiklik vereceğini kararlaştırır ve gücünü oluşturur, bu gücünü iyi kullanır. Bunun yapılması zorunludur. Çaba sarfetmemek, kılını bile kıpırdatmamak, kabul edilemez bir düşkünlüktür. Bunda hiçbir yere varılmaz.

Çoğunuzun raporlarına bakıyorum, yaşamlarına bakıyorum; yürekler acısıdır. Siz bu kelleyi niye omuzunuzun üzerinde tutuyorsunuz? Cevap vermek zorundasınız! Yorun kendinizi, hayatın zenginliğini kavrayın. Nedir o yüreğiniz? Manda yüreği midir? Hayır! Yüreğinizi de insan yüreği gibi duyarlı kılın; o zaman her şeyi keşfedersiniz; dostu keşfedersiniz; düşmanı ve kendinizi bulursunuz. Nelerin nasıl yapılması gerektiğini çok iyi kararlaştırırsınız! Bu yok! Yoksa halk savaşı o kadar zengin bir savaşım biçimidir ki; yöntemleri o kadar çeşitlidir ki; ve o kadar araçla geliştireceğimiz bir savaştır ki; dünya da karşımızda dursa yine de başarıya gidilebilir. Ama işte bu işin erbabı olunmuşsa bu böyledir ve başarıya gidilebilir. En sıradan yeteneklerinizi konuşturmazsanız, en sıradan bir tedbiri almaya gereksinim duymazsanız, elbetteki şansınız olamaz ve ezilmekten kurtulamazsınız. Bu konularda biraz kendinize gelme gereği vardır. Militanın biraz kendini bulma sorunu vardır. Ordulaşıyoruz, askerileşiyoruz, sizler de bunların içine giriyorsunuz; eski yaşamınızla, eski tembel, kuralsız, hantal, yaratıcı olmayan, yoğunlaşmayan, disipline olmamış yaşamla siz bunu yapar mısınız? Böyle yapmaya çalıştığınızda ezilirsiniz, vurulursunuz. Askeri kurallara göre, bir ordunun örgütlenmesi görevlerini teğet geçme sizi ezdirir. Onun için, ordu kuruluşunun elemanı olmayı bileceksiniz. Gidiyorsunuz, Türk ordusuna dört dörtlük asker oluyorsunuz, ama kendi halk ordunuza gelince; en kaçkasından bu işleri yürütmeye çalışıyorsunuz. Olmaz! Böyle kendinizle dalga geçemezsiniz! Bizim de yüce değerlerimiz vardır. Bizim de bir emeğimiz vardır. Bununla böyle oynayamazsınız, yerle bir olursunuz.

Demek ki askeri yaşamı, militan yaşamı yakalamak gerekiyor. Onu kendinize yedirmeniz gerekiyor. "Delikanlıyız, toyuz, amatörüz" demekle yakayı kurtaramazsınız; yakılırsınız, yanarsınız. Bizim halkımız da buna alışmamıştır. Halkımıza kendinizi dayatamazsınız; yok olursunuz, halk da yok olur. Yeniye, doğruya doğru yaklaşmak gerekir. Öyle kendi kendinizi düşkünler ve acizler yurdundan çıkmışlar biçiminde dayatmayın! İnsansınız, gençsiniz, fazla yıpranmamışsınız, potansiyeliniz vardır, yapabilirsiniz! Onun için, bahanelere fazla sığınmanın anlamı yoktur. Kişiyi büyüten, kişiyi güçlü kılan doğru çizgi; ona tutkuyla bağlanma, başarısı için her şeyi ortaya koymadır. Bunu kim en çok yaparsa o büyür. Büyüme, militanın kişilik kazanması böyledir. Yoksa militan kişilik kazanma, ne anadan doğma elde edilir, ne de şu veya bu okuldan mezun olarak! Zengin veya fakir olmayla da ilgisi yoktur. Dağdaki bir çoban bile bir yıl çalışsın, güçlü bir komutan olabilir. En yaman özellikleri olan birisi bile çizgi dışına çıktı mı, bir yılda başa bela olabilir; en büyük zararı verebilir. Mesele, çizgi doğrultusunda, kural kaidelerle militanlığı yürütmektir. Ve bunun için bireysel inisiyatifi, yaratıcılığı sonuna kadar kullanabilmektir.

Daha somut olarak, yürüttüğümüz silahlı mücadele ile ülkemizde geniş bir boşluk doğmuştur. Devlet denetimi oldukça zayıflamıştır. İşin önemli bir yönü de budur. Fakat bizim otoritemiz bu boşluğu dolduramamıştır. En önemli yer burasıdır. Eskiden, unutmayın ki yanıbaşınızdaki dağlarda bile elde silah bir hafta yaşayamazdınız; bugün önemli bir kesim denetimimizdedir. Dün bir küçük grup olamazdık; bugün yüzlerce kişilik birimler halinde hareket ediyoruz. İki kişi bir araya gelemezdik, bütün halk bugün Partiyle bağ arama ve güç verme durumundadır. Bu yeni ve çok önemli bir durumdur. Devletin gerçekten askeri olan otoritesinin zayıflatılması, deşifre edilmesi ve halkın nezdinde, "yıkılmaz, üzerine gidilemez" imajının yerle bir edilmesi, bağrında gedik açılması, hatta birçok alana girememesi, eski anlamını büyük oranda yitirmesi, '89'un '88'den çok çok ileri aşamayı bu temelde sağlaması, hele son hamlelerimizle birlikte bunun adeta neredeyse kurtarılmış bölgelere dönüşebilecek alanlara yol açabilmesi, savaşımımızda yepyeni bir durumdur. Bunun avantajları çoktur.

> ***"Saflarımız en dürüst insanların saflarıdır. Büyük emeğin ve yiğitçe çabaların konuşturulduğu bir sahadır. Hırsızlıkla değerler üzerinde oynamak olmaz. Sahamız kahramanca yaşamak isteyenlerin boy atacağı bir sahadır. PKK'nin başlatılışı, örgütlenişi, baştan günümüze kadar gelişi böyledir. O halde, layık olmak gerekir..."***

Çok geniş eğitim imkanları verir, örgütlenme imkanları verir; nefes alma, hazırlık yapma ve giderek daha fazla yayılma az bir imkan değildir.

Unutmayalım ki biz burada yıllarca eğitim imkanları ile birçok gelişmeye yol açtık. On kişilik kadar bir sahadan tutalım, ülkemizde dağların doruklarında yüzlerce sahanın yaratıldığını ve de akıllıca kullanıldığını düşünün! Öyle fazla korkularla gelmeye gerek yoktur. Elinizi sallasanız yüzlerce kişiyi oraya çekebilirsiniz. Eğitin, örgütleyin, sevk edin; bunu değil altı yıl, altı ay sağlıklı bir biçimde yapın; ulaşamayacağınız hiçbir yöre kalmaz. Yeter ki doğru çalışın! İşte bunun büyük imkanları vardır. Eskiden bu imkanlarımız yoktu. Bu olanak ve imkanları göreceksiniz, değerlendireceksiniz. Bazıları, böyle bir alan yaratıldı mı onun üzerine yatmak istiyor. Yok! "Bir şey olmaz" deyip biraz uyku çekmek, biraz daha fazla rahat için bu olanaklara yaslanmak kabul edilemez. İmkanlar bunun için kullanılamaz. Burada müthiş savaşım gücünü eğitmek, örgütlemek ve komuta etmek için çalışılır. Ben burayı eğitim alanı haline getirebilmek için on yılımı verdim. Ve görüyorsunuz; hala bu tempoda, bu yoğunlukta sonuç almaya çalışıyorum. Ne uykusu, ne yiyeceği! Sorumlu devrimcilik budur. Alan, olanak eline geçiyor; kimseyi eğitmiyor, ilgi bile göstermiyor. Böyle yapan adam alçağın kendisidir. Bu adam suçludur, nerede olursa olsun tutup hesap sormak gerekiyor. Böylesine küçücük bir boşluk büyük bir yaşam alanı demektir. Ve orada damla damla su akıyorsa, sen gürül gürül akan bir kaynağa dönüştüreceksin. Görev budur! Ama maalesef bunu böyle değerlendirmiyorlar. Muazzam çabalarımızla ortaya çıkarabileceğimiz bu manevra alanlarının üzerinde ucuzca yaşamayı kendine yakıştıranlar az değildir. Bu büyük bir sapmadır. Çok yanlış bir yaklaşımdır. Benim değil yıllarca; ülke içinde böylesi alanlarda kısa bir zaman içinde çalışma imkanım olsa, tüm gruplarımızla çalışma imkanım olsa, muazzam değerlendiririm.

Evet, "Yıllarca birlikte kaldığımız grubu eğitmedik" diyorlar! On kişi yıllarca beraber yaşamış da, nasıl gelmişlerse öyle kalmışlar! Beş yıllarını böyle geçirmişler! Gelin de anlam verin buna! Görüyorsunuz; biz burada iki ayda bir, sıfırdan gelen sizlerden yetkin bir militan, yetkin bir kadro adayını çıkarabiliyoruz. Ülkede yaşam değişiktir, her şey hayatla bağ içerisindedir. Her bakımdan umut vericidir, geliştiricidir. Alışmışlar; yanlarına bir grup köylüyü alıyorlar, tek bir kelime öğretmiyorlar. Bunun kabul edilir hiçbir yönü yoktur. Üstelik de, "İyi adam gönderin" diye talepte bulunuyorlar. Oysa her şey kendisinin elinde. O halde nasıl böyle bir talepte bulunabiliyor? Çünkü kendisini ne sıkıyor ve ne de yoruyor. Sık sık böyle bir talepte bulunmanın insafla bağdaşır hangi yanı vardır? Halbuki bizden daha gençtir; daha fazla dilini konuşturabilir, daha fazla imkan-olanak yaratabilir. Bunu yapmıyor ama; hala Partiden, Allahtan destek bekler gibi destek beklemektedir. Bunun dinde de, bilimde de yeri yoktur. Bunun ancak kölelikte yeri vardır. Bunun soysuzlukta, düşkünlükte yeri vardır. Demek ki, savaşım için çok önemli alanları elde etmemize rağmen, bunu değerlendirmemek en büyük suçlardan, olumsuzluklardan birisidir. Biz bu Partiyi ortaya çıkarmak için, küçük bir ev, yurt, bir taşıma imkanı, bir kitap elde etme olanağı bulduğumuzda oldukça değerlendiriyorduk. Bire on katmaya çalışıyorduk. Şimdikilerine silah veriyorsun, eğitilmiş kadro veriyorsun; onun üzerine ağalık yapmaya, onun üzerine kendini yaşatmaya çalışıyor. Bu bir ucubelik olayıdır. PKK'nin gelişiminde uzaktan yakından ilişkisi olmayan bir olaydır. Hatta bazıları bu işin kurnazlığını geliştirmişler. Yalnız gerilla değil, yurtdışında da bu böyledir. Partinin bazı imkanları üzerinde nasıl oyun oynayabilirler? Bunu yapanlara bir kez daha uyarıda bulunuyoruz. Bunlar hakkında sert kararlar geliştireceğiz. Birisi, Partinin parasını, Partinin kadro olanaklarını, Partinin örgüt olanaklarını kendi tutkularına göre kullandı mı bunu çok kötü cezalandıracağız. Böyleleri birçok çalışma sahamızda vardırlar. Ve kendilerine gelmiyorlar. Onlar, kendilerini bilir. Saflarımızda bu tür sorumsuzluklar olmamalıdır. Saflarımız en dürüst insanların saflarıdır. Büyük emeğin ve yiğitçe çabaların konuşturulduğu bir sahadır. Hırsızlıkla değerler üzerinde oynamak olmaz. Sahamız kahramanca yaşamak isteyenlerin boy atacağı bir sahadır. PKK'nin başlatılışı, örgütlenişi, baştan günümüze kadar gelişi böyledir. O halde, layık olmak gerekir. Bununla böyle oynayanları anında uyarmak, ikincisinde tekerrür etti mi sert bir darbe vurmak, üçüncüsünde ise, hakkettiği yere göndermek gerekir. Kural budur. Yoksa bu halk başka türlü kurtulamaz, başka türlü biz bu savaşı sürdüremeyiz. Kulaklarınıza küpe yapmanız gereken hususlardan birisi de budur. Böyle yapanları ezeriz ve yaşam hakkı tanımayız. Bu bir tehdit değil; devrimimizi zafere götürmenin vazgeçilmez bir kuralı ve kaidesidir. Gelişmelerle, gerçeklerimizle ve kendisiyle oynayanların yaşam şanslarının olduğuna inanmıyorum. Yaşamak istiyorsanız ve bu konuda iddialıysanız o halde bu işin gereklerini kendinize yedireceksiniz. Her gün, "şurası şu kadar oynadı, burası bu kadar kaybettirdi" demek çok kötü bir hastalıktır. Her gün vücudun bir yerinde delik açmakla vücutta kan kalmaz. Canlı bünye bile olsa böyle delik açmayla bu vücutta kan kalmaz, bu Partide değer kalmaz.

Bazıları yaramazlığın uzmanı geçiniyorlar. Bunlar saflarımıza nasıl gelmişler; kimler buna müsaade etmiştir? Böyleleri vardır. Kürt toplumunun böylelerine zemin hazırlayan çok özellikleri vardır. Fakat yıllardır saflarımızda hala böyle bulunmaya nasıl cesaret edebiliyorlar? Kendileri bilir! Biz gerek eğitimle, gerek tecrübemizle, en sağlam insanlarımızı ortaya çıkarabiliyoruz. PKK bu özellikte bir harekettir. Bugün ülkenin savaş alanlarında bunun daha geniş zemini ortaya çıkmıştır. Sıradan Kürt insanı, yoksulu bu işe yatkındır. Biraz ilgi gösterirsen, ona bir şeyler öğretirsen sonuna kadar seninle birlikte savaşır. Bundan en ufacık kuşku olamaz. Yeter ki doğru yaklaş! Bunun böyle olduğunu yirmi yıllık mücadele pratiğimizden çok iyi biliyoruz. Bildiğimiz için işleri zaten buraya kadar getirebiliyoruz. Hiç kimse de başka türlüsünü iddia etmesin. Sıradan Kürt köylüsü, emekçisi, genci bu işe sıradan bir ilgiyle rahatlıkla gelebilir. Varsa artniyetlisi, zaten onu da biz açığa çıkarırız. O halde, bu işleri çıkmaza sürmenin anlamı yoktur. Bu işler üzerinde oynamanın anlamı yoktur. Bu ya ihanetin, ya şu veya bu dışımızdaki gücün sınıfsal etkisinin veya çok lanetlememiz gereken köleliğin, lümpenliğin, serseriliğin bir sonucu olabilir ki; ona da bizim karnımız toktur. Bunun da saflarımızda yaşamaya hakkı yoktur.

O halde, baştan beri Partimize hakim olan sınırlı imkanlardan özgürlük yaşamını geliştiren tutumu esas almak; onu örgütlemek, eğitmek, savaştırmak en can alıcı görevlerimizdendir. Bugün geniş alanlar vardır. Geniş bir dağlık alan, orduların eğitilmesine örgütlenmesine imkan sağlıyor. O halde değerlendir! Biz yıllarca bir dost peşinden koştuk, şimdi binlercesi sıradan bir ilgiyle gelecek durumdadır. O halde, kolunu uzat, biraz örgütle! Biz burayı bu kadar örgütlenme alanına çevirdiğimize göre, ülke içinde yüz kat daha fazlası yapılabilir. Çokça kendilerine yakıştırdıkları; "hep Parti getirsin, hep başkaları yanıma gelsin" tarzındaki düşkünce, alçakça ağavari yaklaşımdan kurtulunmalıdır. Memurluk bile böyle yapılmaz. Otorite kavrayışını kötüye yormayın. Özgürlük gelişimini de kötüye yormayın. Kendi kendinizi aldatıyorsunuz. Otorite ve özgürlükçü davranmayı, PKK'de gerçekleştiği biçimiyle, bizim önderlik ettiğimiz biçimiyle, şiddetle kavrayın ve uygulayın. Yapmazsanız, kaybeden siz olursunuz. Biz her zaman bu kadar açık konuşamayız. Size her zaman bu kadar gerçekleri sunamayız. Hazırı sunsak bile siz azami sonuçları çıkarmasını bileceksiniz. Bizim de kendimizi kollayıp-korumamız, geliştirmemiz için bazen zamana, bazen farklı imkanlara ihtiyacımız vardır. Vermeye değil de, biraz da kendimizi yetkinleştirmeye ihtiyacımız vardır. Siz hazırı bile değerlendiremezseniz, kimse size fazla saygıyla bakmaz. Ve siz kendinize karşı da saygılı bir konuma ulaşamazsınız. Bu işlere özü veren, sınıf gerçekliğinde aşama yaptıran, ileriyi, olumluyu sizde egemen kılan tutum böyledir.

> ***"Biz gerek eğitimle, gerek tecrübemizle, en sağlam insanlarımızı ortaya çıkarabiliyoruz. PKK bu özellikte bir harekettir. Bugün ülkenin savaş alanlarında bunun daha geniş zemini ortaya çıkmıştır. Sıradan Kürt insanı, yoksulu bu işe yatkındır. Biraz ilgi gösterirsen, ona bir şeyler öğretirsen sonuna kadar seninle birlikte savaşır. Bundan en ufacık kuşku olamaz. Yeter ki doğru yaklaş!.."***

Demek ki, halk yığınlarına yaklaşım, mevcut denetim alanlarına yaklaşım, gelişen inisiyatif olayına yaklaşım da böyle değerlendirilmelidir. Geçmişten ders çıkarılarak böyle yaklaşılmalıdır. Yine, azami propaganda, azami örgütlenme, manevra alanlarını çok iyi değerlendirin. Eskiden bir jandarmanın gölgesinden bile korkar, kaçmaya çalışırdınız, oysa şimdi Parti hakimdir. Bir ağanın gölgesinden geçemiyordunuz, şimdi Parti hakimdir. Bunları iyi bilmeniz gerekir. Eskiden Türkiye'deki sahte sol adına sizlere bir kelime konuşturmuyorlardı, şimdi hepsi sizleri dinliyor. Eskiden kimse sizlere bir merhaba vermezdi, şimdi hepsinin önderi geçiniyorsunuz. Eskiden on saat çalışsaydınız karın doyuramıyordunuz, şimdi toplumun bütün değerleri emrinize giriyor. O halde; buna bir önder gibi gerçekten layık olmayı bileceksiniz. Bir de kelle koltukta savaşıyorsunuz; kendi yaşamınıza da saygınızı yitirmeyeceksiniz. PKK'de yaşama gerçeği böyledir. Bunları çok izah ettik ama, sonuç çıkarmayan ve habire kendi yaramazlığını, kendi beş para etmez tutumunu dayatanlar da var. Yani, bize yaslanarak yaşamaya çalışanları kabul etmiyoruz. Hayır! Bize yaslanmak istiyorsanız, önderlik gerçeğimizi paylaşmak istiyorsanız, çok açık konuştuğum kanısındayım. Sizler her gün defalarca yemin içiyorsunuz, gerçeklere şöyle-böyle bağlı kalacağınıza dair sözler veriyorsunuz. O halde, bizleri aldatmayın; doğru söz verin. Gerekeni ölüm pahasına da olsa yerine getirin. Siz kendinizle oynayacak kadar düşmüşseniz veya kendinizi düşürürseniz Partinin adamı olamazsınız. Ve biz de serserileri önder diye halkın başında tutamayız. Ben bu sorumluluğu kaldıramam; her şeyini bu Partinin eline verecek insanı, canını bile bir çırpıda gerekirse verecek insanların sorumluluğunu bu serserilerin emrine nasıl verelim! Cahiller bile böyle hareket etmezler.

O halde, bizde doğru önderlik beklentilerine doğru katılımı göstermek hayatidir. Öyle laf-û güzafa, öyle bilinen bir takım sahte hal ve hareketlere girerek kendinizle de, PKK'yle de oynamayın; onun ortamını bulandırmayın. Bu, ajanların işidir. Bir kez daha diyorum; bu konulara tenezzül edenlerin kendilerine karşı, biz de her türlü tavrı açıkça alacağız. Çünkü tehlikeli bir aşamadayız. Günlük savaş net, keskin ve anında doğruyu egemen kılmayı şart kılıyor. Biz bu tutumu burada bile göstermeseydik, şimdi ajanlar burayı bize duman ettireceklerdi. Biraz netlik olmasaydı, biraz kurallar konuşmasaydı, ben dahil hiç kimse burdan sağ çıkamazdı. Demek ki, mertliğe, dürüst davranmaya, kurallara bağlı yaşamaya hayati ihtiyacımız vardır. Alışmışsınız böyle kendinizi çamura yatırmaya, birileri gelsin sizi çıkarsın! Bunu yapmayın! Biz her zaman yardımcı oluruz, ama her zaman biz olmayabiliriz de. Kaldı ki siz kurtarıcısınız; siz komalık hasta değil, hasta toplumu tedavi edecek hekimler konumundasınız. Çoğu kendini komalık duruma getiriyor; ondan sonra da Partiye, "beni ameliyat edin" diyor, kırk defa ameliyata alınıyorsunuz; nedir yaşadığınız bu özeleştiriler? Hepsi komalık durumu ifade ediyor. Bir komalık, iki komalık, o zaman sizi mezara gömmek gerekiyor. Olur mu? Kaldı ki siz bir hekimsiniz; rolünüz hekimliktir. Toplumsal hekimler, toplumu devrimle tedavi eden, sağlığına kavuşturan hekimlerdir. Rolünüz budur. Bununla niye oynuyorsunuz? Bütün doktorlar kendini hasta durumuna getirirse bu işin hakikatle ilgili yanı olur mu? Tedavi etmesi gerekenler hep tedavilik durumu yaratırlarsa, peki kim kimi kurtaracak. Hastanın hastası ne olacak? Diyorum ki, gerçeklerimize doğru karşılık verelim. Savaşı geliştirmenin esas komuta özelliği de budur. Bu aşamada tarih bizden, komuta rolümüze doğru sahip çıkmamızı emrediyor. "Benim eksikliğim, pılım-pırtım" deyip de işleri savsaklamayın. Tarihe yaraşır adımlarla ilerleyin. Bu çok şey öğretebilir. Kendi başınıza bin yıl uğraşsanız, ulaşamayacağınız bir yüceliktir. O halde layık olalım.

Savaşı doğru tarzda ele alma; onu geçmişin derslerinden yararlandırarak ele almayı zorunlu kılıyor. Unutmayalım ki, savaş gelişecektir. Bugün büyüme devam ediyor. Büyüme sorunları daha da ortaya çıkarak, devam edecektir. Bir defa, küçük birlikler yerine genelde binlerce kişilik bir sayıya ulaşabileceğiz. Daha şimdiden bile bir tümeni zorlayabiliyoruz. Hemen hemen bütün Kürdistan bölgelerinde bölükler seviyesinde bir silahlı güç ve onun çevresinde yer alan halktan yüzlerce kişi -milis-, yani kitle gücü sözkonusudur. Bunlara yönelik eğitim, örgütlenme, eylem yaptırma; kentten kıra, ovadan dağlara kadar hepsinin rolünü belirleme, en çok üzerinde yoğunlaşmamız gereken konulardır. Gerilla el kitabında savaşımız kurallara bağlanmaya çalışılmıştır. Savaşın bütün hususlarına ilişkin yaklaşımlar ve kurallar orada belirlenmiştir. Dolayısıyla, incelemeyi iyi bileceksiniz. Savaş biraz da talimatlarla yürüyen bir sanattır. Bu talimatlara iyi nüfuz edeceksiniz. Hizmetinize sunulan bu talimatları hiç olmazsa, iyi değerlendirin. Zaman buldukça üzerinde yoğunlaşın. Bu işin esaslarına ilişkin, "Kürdistan'da Gerilla" broşürümüz bu konuyu ele alıp oldukça açıklık getiriyor. Böyle günlük gelişmeler, Parti basınımızda da işleniyor. Bizim konuşmalarımızda da işleniyor. Kaldı ki somut koşulların tahlilini hepiniz yapabilirsiniz. İlgili alanlara ilişkin sonuç çıkarabilirsiniz, görev belirleyebilirsiniz. Oturtulması gereken çalışma tarzını oturtabilirsiniz. Fazla açmak istemeyişimizin nedeni, bu konuların belirlenmiş olmasıdır.

Döneme ilişkin yaşam tarzı işlenmeye çalışıldı. PKK'de vuruş tarzı bellidir. PKK'nin ayaklandırdığı ve önder kıldığı tip çok açıktır. Yoğunlaşın! Daha çok önderliksel gelişimin neyle, nasıl savaşarak sağlandığını, olumluya ulaşıldığını değerlendirin. Kendinizin güçlenmesini burada görün ve sağlayın. Bunun için de, doğru incelemesini bilin diyoruz. Sizin görevleriniz doğru incelemektir. Doğru devrimci yaşam, doğru militanlaşma aynı kapsamlıdır. Sandığınızdan da fazla üzerinde durmanız gereken hususlardır. Fakat sizde esas olan, kendi basitliklerinize sevdalanmadır. PKK'deki militan öze ulaşmaya bir türlü yanaşamıyorsunuz. Bu yönünüzü göremiyorsunuz. Bu, eğitimle olur, daha sonraki yaşamınızla olur. Büyümenizin ancak bununla mümkün olduğunu unutmamalısınız. İmkanlar sınırlıdır, ama yine de değerlendirin, ulaşın! Savaşın büyümesinden çekinmiyoruz; bilakis, derinliğine gelişimini daha da

> ***"Savaşın büyümesinden çekinmiyoruz; Bilakis, derinliğine gelişimini daha da büyüteceğiz. Botan'da sağlanan büyümeyi, önümüzdeki yıl beş temel eyaletimize daha yayacağız. Düşünün; oralarda da boyutlu gelişmeler olduğunda Kürdistan boydan boya ayaklanır. Boydan boya ayaklanan bir Kürdistan'da önderlik yapacaksınız..."***

büyüteceğiz. Botan'da sağlanan büyümeyi, önümüzdeki yıl beş temel eyaletimize daha yayacağız. Düşünün; oralarda da bu boyutlu gelişmeler olduğunda Kürdistan boydan boya ayaklanır. Boydan boya ayaklanan bir Kürdistan'da önderlik yapacaksınız. Binlerin hayatını, hem de en ölümcül anlarda idare edeceksiniz. Rolün militanı olma, doğru bir yönetim gücü ve bunun için eğitim-örgütleme gücü sizi hatasız ve az kayıplı olmaya götürürken, yarım yamalak önderlik ve eğitmeme ise, -işte eskilerin yaptığı gibi- sizi katliamlara sebep olmaya götürür ki; bunun hesabını vermek zordur. Bu konuda sorumluluk duyun!

İşte, küçük bir Cudi Dağı'nda bile altı köylü katledildi. Bunlar bizimle şu veya bu düzeyde ilişkili olabilir veya olmayabilir de. Ama örgütlediğimiz insanlara iyi göz kulak olmalıyız. Düşman neyi nasıl bulur, nasıl vurur; önceden kestirmeye çalışacağız. Mutlaka neyin nasıl yapılması gerektiğini öğreneceğiz. Bunu yapamazsak sorumlusu biziz. Önder adam bütün bunları hesaplar. Birlik emrinizde olacak; birliği yanlış yönetim tarzınız birliği imhaya götürebilir. Onun için, kılı-kırk yaracaksınız. Büyüme imkanlarınız çıkar, tutukluk yaparsınız; yüzlerin savaştan alıkonmasına sebep olursunuz. Bu sizi sorumlu kılar. Ve herkes bu tip sorumsuzluğu yaparsa, bu işlerde sadece tasfiye gerçekleşir. Bu açıdan, PKK'nin yarattığı militan özelliklere kavuşmak, gelişmelerin özüdür. Bu işler başka türlü gelişmez. Bu yaşam başka türlü kurtulamaz. Benden daha gençsiniz. Ve daha az yıpranmışsınız. Başarmak için göreve sarılmak lazımdır. Biz de diyoruz ki; hiçbirinizin insanlık kavgasından vazgeçtiğinizi sanmıyoruz. "Hepimiz insanız, bu kavgada yerimiz vardır" diyorsunuz. O halde, kavganın gereklerini yerine getirmeyi bileceksiniz. Kendinizi böylesine gelişen bir savaşa hazırlama durumundasınız. Daha fırtınalı, günün 24 saatinde olağanüstü bir tutum içine gireceksiniz. Belki çok yorulacaksınız, belki çok büyük bir çaba harcayacaksınız ama, bunun sonucunda da kurtulacaksınız. Kaldı ki kapasiteniz de buna uygundur. İnsan sınırsız gelişme özelliğine sahip olan bir varlıktır; kendini iyi değerlendirirse ulaşamayacağı hiçbir sonuç yoktur. Bu PKK'nin pratiğinde kanıtlanmıştır. Onun için belirtiyoruz. Dünyanın ilericisi ve gericisiyle bir bütün olarak sağırlığına rağmen biz buraya kadar getirebildik. Bundan çıkarılabilecek sonuç; hepiniz benden daha fazla gelişmelerin sahibi olabilirsiniz. Bu açıktır ve kanıtlanmıştır. O halde; "edemem, yapamam" edebiyatıyla kendinizi aldatacağınıza büyük gelişmelerin sahibi olmak için daha fazla yetkinleşmeye, daha fazla tedbirli olmaya, daha kapsamlı bir biçimde yürümeye çalışın!

Önümüzdeki dönemin gelişmesi kaçınılmazdır. Siyasi anlamını ifade edersek; Türkiye yönetimi daha şimdiden meseleyi kabul etmiştir. Biliyorsunuz, TC, kırk-elli yıldır en inkarcı ve bağnaz bir tutum içerisindeydı. Düzen bugün kendisini tamamen gözden geçiriyor. Yine, ordusu Kürdistan'da yıpratılmıştır ve işlemez durumdadır. Önemli etkinlik sahaları yitirilmiştir. Kısacası, siyasal-askeri yönden çıkmazı derindir. Bütün bunlar gelişmemizde ve mücadelemizde ortaya çıktığı gibi, mücadelemize de geniş gelişme imkanları sunmaktadır. PKK, askeri alanda olduğu gibi, siyasi alanda da ustaca taktiklerle savaşmıştır. Bu; düz bir çizgide, hiçbir şeye dikkat etmeyen kör ve uyduruk bir peşmergecilikle sağlanmamıştır. Çok dakik ve an iyi kullanılarak, her ana iyi karşılık verilmeye çalışılarak sağlanan bir gelişmedir. Çoğunuza göre, biz bu işi bazı doğaüstü güçler ve yetkilerimiz sayesinde yaptık. Asla! İnsan emeğinin bilinciyle yoğrulan emeğin siyasal anlamda kullanılması ve devrimci politika biçimine getirilmesiyle sağlanmıştır. Tamamen çabayladır, tamamen günlük olarak bu çabaların sahibi olmaya cesaret etmeyle mümkün olmuştur. Hepinizin mükellef olduğu, gereklerini yerine getirmeniz gereken bir biçimde yapılmıştır. PKK emeğin temsilcisidir. PKK en yüce emeğin temsilcisidir. Dolayısıyla, bir PKK'li en yüce emeği sağlayarak gelişmeleri ortaya çıkarır. Bu özelliğini hiçbir zaman yitirmeyecektir. Sorumlu Partililik, PKK'lilik bu konuya en başta yer veren PKK'liliktir.

O halde; böylece önümüzdeki dönemin her türlü gelişme sorunlarına rahatlıkla karşılık verilebilir. Biz bu zaferi, hem de stratejik zaferi amaçlıyoruz. Şüphesiz, sonsuz taktik zenginliklerle bunu sağlayacağız. Bunun da, tek tek düzeylerden tutalım da geniş çevrelere kadar ittifaklar ve uzlaşmalarla olabileceği gibi, birçoklarını karşımıza almayla da yükselebileceğini bilmek gerekir. Devletle amansız çatışmanın yanısıra zaman zaman görüşmeler yöntemini, siyasal yöntemleri de kullanarak zafere gidilebileceğini belirtmek gerekir. "Ya here, ya mere" taktiği bizde yoktur. Bizde somut koşullara göre gelişmeye hizmet eden tutumu bulmayı esas alıyoruz. Dediğimiz gibi, bugün bir kişiyle şöyle ilişki kurarız, yarın başka türlü. Ama burada ölçü, kendimizi aldatmamaktır. On yıl böyle yaşarız, yarın başka türlü yaşarız. Kürdistan'da ilk defa böyle bir silahlı savaşımı ortaya koymaktayız. Bunu daha da geliştirecek siyasal gelişmeleri, burjuvaziyle yüzyüze görüşerek de sağlayabiliriz. Rakibi vurmak için her zaman körce saldırmak yetmez. Bazen onu yakına çekmek

ve yetmezliğinden ötürü dar bir boğazda kıstırmak için tatlı dil kullanmak da gerekebilir. Bu her yerde böyledir. Parti içinde de, Parti dışında da böyledir. Askeri-siyasi savaşım bir sanattır; bir hava işi değildir, büyük kafa işidir. PKK de bu üstünlüğe ulaşmıştır. TC üzerinde inisiyatif kurulmuştur. Kürdistan'ın iç yapısı üzerinde inisiyatif kurulmuştur. Türk solu, diğer güçler, kısacası dincisi dahil bütün kesimler üzerinde inisiyatif kurulmuştur. Bu bir büyüklük meselesidir. Bu sosyalizme yaratıcı yaklaşım meselesidir. Buna ulaşmanız ve uygulamanız gerekir. Başka türlü PKK'nin geliştiğini sanmayınız. Bazı kaba eylemlerle, sadece kahramanlıklarla, yiğitliklerle buraya gelinmemiştir. Baştan sona yaman bir politika sanatına bağlı kalınarak ve emek temeline dayalı olarak bu sağlanmıştır. Bütün bunlar PKK'nin doğru kavrayışı ve doğru ugulanmasının ne kadar önemli olduğunu ortaya koyar.

Biz, savaşı geliştirmek istiyoruz. Muazzam çelişkili toplumsal gerçeğimizi dönüştürmek istiyoruz. Akıllı olan, yaşama şansı olan biziz. Bunun verdiği güvenle bütün olaylar, olgular üzerine soğukkanlı gidilir. Ve cesaretini yitirmeden, tedbiri elden bırakmadan, PKK her yerde bazı gelişmelerin oluşmasında önderlik edebilir; giderek bunu tam bir otorite ile yürütebilir. Savaş birçok sorun çıkarır. Başta kendimiz olmak üzere, kendini sürekli gözden geçirmeyi, yetkinleşmeyi ister. Duyarlı bir yüreğiniz olacaktır. Unutmayın ki; bizim boş yere bir damla kan dökmeye tahammülümüz olamaz, ama gerekirse, özgürlük için tek fert bile kalsak, savaşı sonuna kadar sürdürürüz. PKK'nin yürek olayının gelişmesinde bunları da esas almanıza ihtiyaç vardır. Burada ne kayıplardan yılgınlık olabilir, ne de başarılardan ucuz sarhoşluğa kapılma olabilir. Çok geniş sorunları olan bir devrimci mücadeleye önderlik ediliyor. O halde; büyük olgunluk ve duyarlılıkla insan gücünü esas almak, doğru bir ideolojik-politikayı hep gözönüne getirerek yaşamayı sağlamak gerekir. Bunun dışında sonuç almak mümkün değildir. Bazı gelişme esaslarını öğreniyorsunuz ancak, hayat zengindir; orada daha fazla öğrenirsiniz. Kendinize güvenin. Parti, size bu imkanı veriyor; güven kaynağını oluşturun. Parti size öğretiyor; öğrenme kaynağını oluşturun. Parti birçok hususlarda ordulaşmayı imkan dahiline sokmuştur. Yeni düzeyde ordulaşmaya bu temelde katılıyoruz. Kürdistan halkını, bu temelde PKK önderliğinde savaşa katıyoruz. Ve görüyorsunuz ki; gelişme budur, insanın söyleyebileceği en yetkin çözüm bizim için budur. Bundan başka bir anlama gelmeyeceğine kesinlikle inanıyoruz.

1989 hamlemizin bu son üç ayına girerken; bu kadar yüklü bir tecrübeyi, gelişmeyi arkamıza almışız ve gelişmelerle, başarılarla dopdolu bir geleceğin içine yöneliyoruz. Her zaman söylediğimiz gibi, böylesi dönemlere çok akıllı girdik, şansı çok iyi değerlendirdik. İnsan bir defa doğar; ve ancak şansını çok iyi değerlendirirse, bu yaşama en yüce anlamı vermiştir. Mevcut yapımızda bu şans vardır. Her gün kendini ölçüp-biçen, bu şansını en iyi bir şekilde değerlendiren Partimizin çok sayıda militanı vardır. Birçok sahada yetkin bir adımın sahibi olma durumundadırlar. İşlere oldukça hakim olmanın şansını elde tutuyorlar. O halde, değerlendirin. Biz, bütün yönleriyle bunun öneminin ve gereğinin bilincindeyiz. Yolu yordamı bellidir. Akıllı olana bundan daha değerli bir şey sunulamaz. Onları bundan daha iyi güçlendirecek bir yaklaşım gösterilemez. Hepsinden beklenen; oldukları her yerde büyük bir komutanlık sahasını yaratabilmek, büyük bir umut kaynağı, büyük bir hareketi topluluk tarafından daha derinliğine kavranıp uygulanırsa, bütün bu alanlara ilişkin gelişmelerin hız kazanmaması için hiç bir neden yoktur. Hepinizin böylesi gelişmelerde bir katkı sahibi olmaması için hiçbir neden yoktur.

O halde, bütün Partililer, başta gerilla savaş kadrosu olmak üzere,

> ***"Bütün alanlarda çalışan Parti elemanları bu temelde günceli iyi değerlendiriyorlar; geleceğe yönelik hazırlıklarını yetkin yapıyorlar. Şüphesiz bu tarzda çalışma, bu tarzda yürüyüş kazandıracaktır. Ve bu tarzda ayağa kalkan halkımız önümüzdeki dönemin sahibi olacaktır. Gerçekten her geçen yıl, daha önceki yıldan fazla bizim olmalıdır. Hiç tereddüt edilmez; '89 dünya çapında bile değerlendirilirse, daha çok Kürdistan halkının bir yılıdır. Bu yılın kazanımları temelinde '90 yılına iyi yaklaşılır ve iyi değerlendirilirse -devrimlerde sınır pek belirtilmez-, gerekenler bütün yönleriyle yerine getirilirse, tarihimizin en başarılı bir yılı haline de getirilebilir..."***

yayma odağı haline gelmektir. Böylesi dönemlerde herkes ne kadar kaybettirdiğini değil, ne kadar kazandırdığını kanıtlamak; bunun yanısıra içinde olmak durumundadır. İşte çoğunuz görüyorsunuz ki; biz gerçekten burada çok sınırlı yakaladığımız bir imkanı bile iyi değerlendirerek, çok iyi gördüğümüz bu gelişmeleri ortaya çıkarabiliyoruz. Gördüğünüz gibi, gelişmeler günlük olarak aşama kaydetti. Bu her militanımızda ürün vermesi beklenen bir tutumdur. Birçok sahaya gideceksiniz, hatta günlük olarak hep bu faaliyet içerisinde olacaksınız. Cevap verilmesi gereken hep, "ne kadar ilerledim" sorusudur. Bir alışkanlıktır bu bizde; "bugün ne kadar kazandık, küçük bir kitaptan ne kadar öğrendik, bir kişiye ne kadar bilinç taşıdık ve kendimizi ne kadar diri tuttuk" sorularına cevap arayarak kendi kendimizle günlük muhasebe yapmak gelişmenin önşartlarındandır. Tabii başka işler de var; doğru taiimat, doğru karar, birçok şeye doğru yön verme vb. görevler de vardır. Dinamik yaşam, canlı-devrimci yaşam; hepimize hakim olması gereken yön burasıdır.

Büyük olasılıkla 1990 yılına da böyle yaklaşacağız. Bu yıl, Parti tarihimizin en şanlı yıllarından birisi olmaya daha şimdiden adaydır. Parti Kongremiz büyük başarılar temelinde bu yılın sonlarına doğru gerçekleşebilir. Ülkemizin temel bütün bölgeleri bu yılda sağlam bir gerilla kuruluşuna kavuşabilir. Cephesel faaliyetler derinleşir ve şehirler de dahil, siyasal mücadele daha da ivme kazanır. Düzenden kopuş, Parti etrafında yoğunlaşma ileri boyuta sıçrar. Türkiye üzerindeki etkileri büyük olur. Daha şimdiden Türkiye devrimci güçlerini yenileyerek, onlara ilham kaynağı olabilir, cesaret kaynağı olarak ayağa kaldırabilir, geliştirebiliriz. Atılan adımlar daha da hız kazanacaktır. Kürdistan çapında, Kürdistan halkının yurtseverliğini yenileyerek, kendi savaşım cephemizde yer verebilir; umutlarını ve inançlarını doğru bir siyasetle yenileyerek, içine düştükleri çıkmazın hiç de bir kader olmadığını gösterebiliriz.

Düşman her gün mevzi kaybediyor. Bu daha da hızlanacaktır. Bölge ve dünya gerçeği içinde halkımızın kimliğini kabul ettirme savaşımı sürat kazanmıştır. Emperyalist sistem içinden tutalım sosyalizme, sosyalist sistemden bütün dünyaya kadar davamıza daha bir ilgiyle yaklaşma ve eski tarzdaki inkarcı, sağır, kör edici yaklaşımı aşan duyarlılıklara ulaşma sözkonusudur. Bütün bunlara Partinin önderlik gerçeği yol gösteriyor; bizzat uygulamaları yol açıyor ve gerçekten PKK'nin bu konumu, giderek sayıları artan militan özellikle sorumlu militan yapımız bu kadar gelişmelerle dolu bir döneme yönelirken; dolu olması gereken bir yönelimin yaman savaşçıları olmaya yönelirken; elbetteki, PKK'nin savaşım tarzına büyük bir dirayetle hükmedecekler ve yaşamın her alanına yayacaklardır. Halkımızın tarihinde ilk defa böyle yakalanan bir önderlik çabasını, etkilerini bir daha yıkılmamacasına yüzyıllara yayarak kanıtlayacaklardır. Bu şansı böyle değerlendirmek için her şeylerini ortaya koyacaklardır. Halkımız da daha şimdiden böyle bir şansı yakalamanın bilinci içindedir. Bunu, katliamlara rağmen desteğini daha da arttırarak ve karşılık vererek gösterecektir. O da, tarihinde ilk defa zafer kazanacağına böylesine emin olduğu bir önderlik doğrultusunda yürümenin kesin kararlılığı içindedir. İşte böyle yürümeye devam edilirse ve sorumluluklara bu temelde sonuna kadar sahip çıkılırsa, kazanmamak için hiçbir neden yoktur.

Sizler de, bütün alanlarda çalışan Parti elemanları da bu temelde günceli iyi değerlendiriyorlar; geleceğe yönelik hazırlıklarını yetkin yapıyorlar. Şüphesiz bu tarzda çalışma, bu tarzda yürüyüş kazandıracaktır. Ve bu tarzda ayağa kalkan halkımız önümüzdeki dönemin sahibi olacaktır. Gerçekten her geçen yıl, daha önceki yıldan fazla bizim olmalıdır. Hiç tereddüt edilmez; '89 dünya çapında bile değerlendirilirse, daha çok Kürdistan halkının bir yılıdır. Bu yılın kazanımları temelinde '90 yılına iyi yaklaşılır ve iyi değerlendirilirse -devrimlerde sınır pek belirtilmez-gerekenler bütün yönleriyle yerine getirilirse, tarihimizin en başarılı bir yılı haline de getirilebilir. İşte böyle bir yılı ve ondan sonrasını yaratmak için günümüzü iyi değerlendiriyoruz. Biz de sizlere elimizden gelen desteği sonuna kadar vermeye çalışıyoruz. Sizler için ayak olup, sizi yürütemeyiz. Siz, kendi ayaklarınız üzerinde yürüyecek ve kendi beyninizle düşüneceksiniz. Bizden destek; yolu biraz açma ve Partinin değerlerine katılmayı en layık biçimiyle gerçekleştirmedir. Sanırım bu konuda biz üzerimize düşeni yapıyoruz ve yapmaya devam edeceğiz. Görülüyor ki; Partinin doğrultusunu bundan sonrası için de büyük bir sorumlulukla götürmeye muktediriz. Ve bu salt fiziki bir muktedir olma da değildir. Ortaya konulan değerlerle herkes bu doğrultuyu, PKK çapında da çok yüksek bir başarıyla götürebilir. Hepinizde böylesi bir gelişme potansiyeli mevcuttur. Yeter ki, bu işler, ölçüleri iyi konulduğu gibi, gerekleri iyi belirtildiği gibi yerine getirilsin! Hepinize bu temelde başarılar diliyorum.

9 Ekim 1989

Mehmet Sait Yıldırım'ın 18.11.89 tarihinde mahkemede yaptığı konuşma metni:

TUTUKLULUK KOŞULLARI ÜZERİNE

Tutuklandığımız günden beri içinde bulunduğumuz koşullar, hangi yönden bakılırsa bakılsın tamamen insanlıkdışıdır. Maksatlı ve sistemli bir işkence ortamında tutulmaktayız. Bu dava nasıl ki, hukuki bir dava değil de gerici ve faşist bir yaklaşım bir ürünü ise, özel bir statüyle belirlenmiş bulunan tutukluluk koşulları da aynı şekilde hukukla ilişkisi olmayan düşmanca ve faşistçe koşullardır.

Tutukluluk koşullarımız tesbit edilirken, burjuva anlamda bile olsa hukuk kuralları veya temel insan hakları gibi kavramlar yerine, bu davanın açılmasında güdülen asıl amaç gözönünde bulundurulmuştur. Davayı açmadaki amaç, PKK'yi tasfiye ve imha etmek, böylelikle öncülük ettiği Kürdistan halkının bağımsızlık mücadelesini boğmaktır. Alman emperyalizminin bu amacı son derece açıktır ve hiçbir maske ile de kapatılamaz. İşte içinde bulunduğumuz tutukluluk koşulları da tamamen bu amaca uygun olarak düzenlenmiştir. Yani genelde nasıl ki, PKK'nin bitirilmesi hedeflenmişse özelde de PKK'nin üye ve taraftarları olan biz tutukluların bitirilmesi hedeflenmiştir. Böylesi göstermelik ve bir hukuk skandalı niteliğindeki davalarla insanları ölüm cezasına çarptırıp bu cezaları infaz etmek o kadar kolay değildir. Kaldı ki, FAC yasalarında ölüm cezası da bulunmamaktadır. O zaman bu bitirilme işi nasıl gerçekleştirilecekti? Öyle uygun yöntemler bulunmalıydı ki, ilerici ve demokrat çevrelerin tepkilerine fazla yol açmadan, tutuklular rehabilitasyondan geçirilmeli ve zararsız hale getirilmeliydi. Mevcut tutukluluk koşulları bu arayışa en uygun yöntem olarak düşünüldü. Çeşitli fiziki baskı ve zorbalık yöntemlerinin yanısıra, esas olarak sürekli ve yoğun bir psikolojik teror altında tutarak, kişileri ya intihara ya da ölümlerin en kötüsü olan teslimiyete ve ajanlığa zorlamak! Üzerimizde uygulamak istediğiniz yöntem ve taktik budur.

Kabul etmek gerekir ki, bu tür insanlıkdışı yöntemler uygulamada son derece başarılı ve yeteneklisiniz. Ne de olsa Alman emperyalizminin, bu konuda Nazilerden kalma geniş deneyimleri ve zengin bir mirası mevcuttur. Eğer bizler üzerindeki bu aşağı-yukarı yirmi aylık uygulamalarınızla istediğiniz sonuçları alamadıysanız, bu uygulayıcılarınızın yeteneksizliğinden ya da işkence dozunun hafifliğinden değildi. Sizler işkence yapmada maharetliyseniz, ***"Direnmek Yaşamaktır"*** şiarıyla hareket eden bizler de, insanlık değerlerini savunmada kararlı ve inatçıyız. Köleci Roma İmparatorluğu'ndan bu yana tarihte birçok kez kanıtlanmıştır ki, en muazzam maddi güce ve en tehlikeli silahlara sahip olsa da zalimler, sonuçta, insanı ve haklı olmanın gücü karşısında yenilgiden kurtulamamışlardır. Üzerimizde uygulamalarınızdan sonuç alamamanın kaynağını burada aramalısınız. Ve bilmelisiniz ki, bu tür yöntemlerle hiçbir zaman da sonuç alamayacaksınız.

Bir hukuk devletinde, bağımsız mahkeme kararıyla, kesinleşmeden kişiler suçlu olarak kabul edilemezler. Suçlulukları bir meşru mahkeme kararıyla kesinleşmeden önce kişilerin tutuklanarak özgurlüklerinden mahrum edilmesi, genelde şu gerekçeye dayandırılır: Kaçma veya suç delillerini ortadan kaldırma ihtimali... Yani tutukluluk bir infaz değildir. Çünkü tutuklu kişinin mahkemede suçluluğu kadar suçsuzluğu da pekala kanıtlanabilir. Ve bunun örnekleri de az değildir.

İlk tutuklandığımız gün, Karlsruhe'de bize belirtilen gerekçe de aynıydı. Sözümona kaçabilirmişiz, FAC sınırları dışına çıkabilirmişiz, guya bu ihtimalleri ortadan kaldırmak için tutuklanıyormuşuz. Oysa karşılaştığımız uygulamalar, psikolojik teror ve işkencelerin bu gerekçeyle hiçbir ilişkisi yoktur. Bizim içinde bulunduğumuz işkenceli tutukluluk koşulları daha ilk günden başlayarak tam anlamıyla bir infaz biçimine dönuşturulmuştur. Hem de sadistçe ve faşistçe bir infaz!

Çünkü, tutuklanmamıza karar veren güçlerin nezdinde bizler ıslah edilmesi gereken birer suçluyduk, hem de son derece tehlikeli birer suçlu. Bu göstermelik mahkemenin kararı olmuş veya olmamış, bunun hiç önemi yoktu. Nitekim başta bay Rebmann olmak uzere Federal Savcılık yetkilileri, iki yıldan beridir bizlerin nasıl tehlikeli suçlular olduğunu, FAC'ın guvenliğini nasıl tehdit ettiğimizi, her turlu hukuk kurallarının ötesinde ahlak kurallarını bile hiçe sayarak ilan etmeye çalışmaktadır. Bize Gobbels'in faaliyetlerini anımsatan bu tur propagandalar biraz da kamuoyunu, ***"Böylesine tehlikeli suçlulara her türlü baskı ve işkence revadır"*** gorüşu doğrultusunda koşullandırmak için yapıldı.

Karşılaştığımız birçok uygulamalarınız gibi, bu uygulamalarınızın altında yatan anlayışın da, sömurgeci-faşist Turk devletinin anlayışıyla aynı olduğunu çok iyi gormekteyiz. Daha geçtiğimiz aylarda Turkiye'nin Aydın Cezaevi'nde iki arkadaşımız işkence ile katledildi. Kamuoyundan gelen tepkilere karşı faşist rejimin Adalet Bakanı Oltan Sungurlu, PKK'lileri katletmekte sakınca yoktur anlamında, ***"Ölenler PKK'lilerdir"*** diye açıklamalar yapıyordu. Aynı anlayıştan hareketle, PKK'ye yardım ettiği gerekçesiyle Kürdistan'da her gün insanlar sorgusuz sualsiz kurşuna dizilmektedir. Açık açık söylemiyorsunuz ama, sizin anlayışınız da budur. Yani bir kişi Kürdistanlı ise, hele birde ***PKK***'ye şu veya bu olçude destek sunan birisi ise o kişi artık baskılardan baskı, işkencelerden işkence, ölümlerden ölüm beklesin! O, her türlü kötülüğü hakketmiştir, çünkü çok tehlikeli bir ***"suçludur"***.

İşte bu anlayıştan hareketle, her türlü hakkımızı gaspediyor ve bizleri yoğun bir psikolojik terör ortamında tutuyorsunuz. Tutukluluk koşullarımız buna göre, diğer tüm tutuklulardan farklı olarak ve ozel bir statüyle belirlenmiştir.

Sürekli olarak cezevlerinin özel bölümlerinde ve özel hücrelerinde mutlak bir tecrit ortamında tutulduk ve tutulmaktayız. Öyle ki, örneğin kendim, bazen altı aya varan süreler boyunca, -avukatım ve eğer o arada gelmişse ziyaretçim dışında- bir tek insanla bile bir kerecik konuşma imkanı bulamadım. Şimdi bazı araş-

Kürt halkını çağdaş insanlıktan koparan duvarlar tek tek kırılacaktır!

Hem bazı arkadaşlarım, hem de savunmalarımız, genelde mahkeme salonu denen buranın düzenlenişi, özel olarak ise bu cam duvar üzerine çok yönlü açıklamalar yaptılar. Bu konu üzerinde konuşmamak için kendimi çok zorladım, fakat mümkün olmadı. Şimdiye kadar konuşulmuş olanları da dikkate alarak, birkaç söz de ben söylemek istiyorum.

Daha önce, bu cam duvar, ilginç ve doğru tanımlamalar olarak, bir kafes, bir akvaryum diye ifade edildi. Baştan beri, bu kafese ya da akvaryuma karşı çıkmalı mı, yoksa çıkmamalı mı diye çok düşündüm. Hala da düşünüyorum. Hatta ilk duyduğumda gülümsemeyle karşıladım ve "bu davaya yakışan da budur" dedim. Çünkü, başka türlü bu davanın yürütülmeyeceğini çok iyi biliyordum; bu tür utanç verici durumların sorumlusunun biz olmadığımızı da.

Biz politikacıyız, her zaman politikamızı güçlendiren olguları yaşamak isteriz. Çok eminim ki, bu cam duvar ve mevcut koşullar, bizim politik olarak güçlenmemize hizmet ediyor. Hatta, götürüldüğümüz hastanelerde olduğu gibi, burada da ellerimize ve ayaklarımıza prangalar vurulsa, bu bizi daha da güçlendirir. Baskı politikasının her yerde nihai olarak politik karşıtını güçlendirdiği iyi bilinen bir gerçektir. Bu koşullar, geçmişte basit hatalarımız olsa bile, bunları silip süpürüyor; bizi çok daha haklı ve güçlü kılıyor. Fakat, bütün bunlara rağmen, yine de bu kafese karşı çıkmak ve bu koşulların insan onuruna yakışır hale getirilmesini istemek gerektiğini düşünüyorum. Neden? Çünkü bu durum, insanlık onurunu ağır bir biçimde rencide ediyor; uygar insanlık değerlerini öldürüyor. Yine, burasının hukuk ölçülerinin işlediği bir yer olduğu söyleniyor; oysa bu durum, uluslararası hukuk ölçülerinin hiç birisiyle bağdaşmıyor; bu ölçüleri öldürüyor ve dünyaya kötü örnek sunuyor. Ayrıca, kendimizin belirlediği bir platform olmasa da, burada görülen siyasal davaya, karşıt siyasetlerin tartışmasına katılmak istiyoruz. Biz, kendi siyasetimize güveniyoruz ve bunu savunmaya gücümüz var. Buradaki işlerin böyle bir ciddiyet ve düzen içinde yürümesini istiyoruz. Siyasal karşıtlarımızdan af dilemiyoruz, sadece böyle bir düzenlilik için biraz uygar davranış istiyoruz, o kadar. Oysa görülüyor ki, mevcut düzen ve bu kafes, buradaki işlerin yürümesini engelliyor, buradaki işlerliği öldürüyor, bizlerin buradaki çalışmalara katılabilmesine olanak vermiyor. Ayrıca, bu tür düzenlemenin buradaki güvenliği sağladığı savına da inanmıyorum; tersine bu konuda ciddi hiçbir önlem niteliği taşımadığı gibi, konuşulanların daha çok anlaşılmazlığına ve gerginliğe yolaçıyor.

Burada bizler için şu söylendi; kendimizi suçlu düşüren davranışlarımız nedeniyle bu koşullardaymışız! Ben bunun tam tersinin doğru olduğunu düşünüyorum ve iddia ediyorum. Eğer, emperyalist Alman tekellerinin çıkarları ve emperyalist politika açısından değil de, Almanya Federal Cumhuriyeti'nin hukuk sistemi açısından suçlu olsaydık, o zaman böylesi şişirilmiş koşullara hiç gerek olmayacaktı, her şey normal koşullarda yürütülecek ve cezalar kesilerek sonuca bağlanacaktı. Örneğin; en ağır suç olan adam öldürmüş olsaydık, yargı koşulları böyle olmayacaktı; uyuşturucu satarak insanlığı zehirleseydik bu koşullarda yargılanmayacaktık; çalıp çırpsaydık böylesi koşullarla karşılaşmayacaktık. Burada adam öldürdüğü savıyla daha önce yargılanmış bir arkadaş var, sanıyorum mahkeme koşullları böyle değildi. İki yıldır cezaevlerinde epey insanla tanıştık, içlerinde adam öldürme davalarından yargılananlar da dahil olmak üzere, hiçbirinin mahkeme koşullarının böyle olduğunu duymadık. Sanırım Almanya'da böyle bir başka örnek gösterilebilmesi mümkün değildir. Demek ki, hukuksal yasalar açısından kendimizi suçlu düşüren davranışlarımız olduğu nedeniyle değil, tam tersine olmadığı nedeniyle bu koşullardayız. Eğer olsaydı bunlara gerek olmayacaktı, olmadığı için özellikle bunlara ihtiyaç duyuldu. Bu durumu, zorla suçlu yaratmak ve insanları suçlu hale getirmek olarak ifade etmek gerekir. Örneğin; bu davadan hiç haberi olmayan bir kişi buraya getirilse, bizler için ne düşünecektir? Herhalde, "Çok ağır suçlular olduğumuz"dan başka bir şey düşünemeyecektir. İşte amaçlanan da, insanlar da, kamuoyunda bu düşünceyi yaratmaktır. Eğer bizler gerçekten suçluysak, buna neden gerek duyulur? Bu durum, mevcut koşulların ve bu davanın gerçek niteliğini de, anlamını da ortaya çıkarıyor. Bizlerin, Almanya Federal Cumhuriyeti'nin hukuk sistemi karşısında değil de, emperyalist Alman tekellerinin ekonomik ve siyasal çıkarları karşısında suçlu olduğumuzu gösteriyor. Suçumuzun, Alman tekellerinin Kürdistan üzerindeki ekonomik, siyasal ve askeri alanlardaki yeni-sömürgeci varlığına karşı çıkmak olduğunu ifade ediyor. Emperyalist ekonomik ve siyasal çıkarlar karşısında suçlu olmak bizler için onurdur. Çünkü bu, halkların ve kendi halkımızın bağımsızlığından ve özgürlüğünden yana olmak demektir. İşte, yaşanan gerçek de budur.

Mevcut koşulların ve özellikle bu kafesin, bir de hukuksal yönü var. FAC yasalarını ayrıntılı bilemeyiz ama, uluslararası hukukta hiç kimsenin siyasal inançlarından dolayı mahkum edilemeyeceği söyleniyor. Buradaki cam kafes ise, tam da bunun için konmuş bulunuyor. Yine uluslararası hukuk, "mahkeme kararı kesinleşinceye kadar her sanık masum sayılır" diyor. Peki, bu koşullardaki bir kişi için, bizler için aynı şey söylenebilir mi? Buraya konmuş bir kişinin sonuçta suçsuz çıkabileceği düşünülebilir mi? Çok açık ki buraya konmuş bir kişi sonuçta suçsuz çıkarsa,o zaman herkes bu kişiyi bu koşullarda tutanı suçlu görecektir. Bu koşullar, işkence koşulları derken işte bunu kastediyoruz. Yine çok açık ki, bizleri buraya koyanlar, kendi yasaları açısından sonuçta kendilerini suçlu duruma düşürmemek için herkese bir yığın ceza keseceklerdir. Demek ki, bu koşullar, cezanın önceden kabul edilmiş, verilmiş olması demektir. Biz mevcut koşullara bakarak burada yapılanların bir formalite olduğunu söylerken, işte bu gerçeği ifade ediyoruz. Ve her şey de, gerçekten bir formalite olarak sürüp gidiyor. Sonuç hakkında sözde karar verici olanlar, değil bizlerin, en az kendileri kadar hukukçu olan savunmalarımızın konuşmalarını bile gereksiz görebiliyorlar. Defalarca sözlerini kesebiliyorlar. Konuştukları zaman da sanki çok önemli bir lütufta bulunmuşlar gibi davranabiliyorlar. Peki bütün bu olanlara bizlerin güven duymasını nasıl bekliyorlar?

Burada siyasal bir dava görülüyor. Ve bu, bir halkın, dünyanın en mazlum halklarından birinin kaderiyle doğrudan bağlantılı. Bizler, bu halkın temsilcileri olarak burada bulunuyoruz. Bizleri buraya koyanlar da bunu inkar etmiyor, bizlerin bir siyasal merkez olduğumuzu iddia ediyorlar. Fakat, tüm bunlara rağmen, sahaya çıkmış bir futbolcunun gösterdiği kazanma azmi ve çabası kadar bir azim ve çaba bile göstermememizi istiyorlar. Bir futbol seyircisinden bile daha sessiz durmamızı bekliyorlar. Peki, bizden nasıl beklenebilir bunlar? Bunun ciddi bir mantığı var mı?

Bu dava ve onun buradaki yürütülüş koşulları o denli önemli ki, dünyada yaşanan her siyasal olayla bunun bağlantısını kuruyorum ben. Örneğin; 23 Kasım tarihli Milliyet gazetesi, Türk İçişleri Bakanlığının kendi emniyet müdürlüğüne gönderdiği bir talimatta, PKK'nin Batı Almanya'da yoğun askeri eğitim yaptığını ve yakında Türkiye'ye buradan militan yollayarak K. Evren'i vuracağını belirttiğini yazıyor. Posası çıkmış sabık bir generalin hiçbir değer ifade etmeyen varlığıyla uğraşmak PKK'nin işi olamaz. Kaldı ki, böyleleri Türkiye'de çoktur, PKK'nin ise böyle bir eylem ve savaş anlayışı yoktur. Ayrıca, Almanya Federal Cumhuriyeti'nde kim askeri eğitim yapıyor? PKK mi yoksa Kürdistan'da savaşan Türk özel savaş birlikleri mi? Bunlar da açıkça biliniyor ve sorumluların artık gerçekleri açıklamaları gerekiyor. Fakat bunlar bir yana, burada bu davayı da yakından ilgilendiren yeni komplo ve provokasyon kokuları geliyor. Türk özel savaş kargahı, Kürdistan'da yoğun komplo ve katliamlar düzenlerken, aynı zamanda Avrupa'ya da bu tür adamlar yolluyor. Son zamanlarda bunun yoğunlaştığı bir çok haberden seziliyor. Bunların hepsinde bu davayı etkileme çabaları var. PKK, bu tür komplo ve provokasyonları boşa çıkaracak kadar güçlü ve deneyimli. Bundan endişe etmiyoruz. Fakat, bir yandan da bu davanın böyle sürdürülmesi, bu tür kirli ve tehlikeli şeylerin ortamını hazır tutuyor. Eğer amaç bu ortamı açık tutmaksa, bu konuda insanları uyarmaktan başka diyecek bir şeyimiz yok. Ama amaç bu değilse, insanların, toplumlarımızın zararına olan bu duruma imkan verilmemeli, bu dava böyle sürdürülmemeli diyoruz.

Kürdistan halkı, sömürgeci devletler tarafından dört bir yandan kuşatılarak, insanlıkla arasına sömürgeci duvarlar örülerek bugün boğulmaya, soykırıma uğratılmaya çalışılıyor. Bizlerin buradaki durumu da bütünüyle bu gerçeğe benziyor. Adeta Kürdistan gerçeğinin bir maketini oluşturuyor. Başkaları ne derse desin, bu durum bize böyle yansıyor. Kendimizi aynen böyle hissediyoruz. Halkımız, PKK önderliğinde, sömürgeci duvarları parça parça yıkıyor, ilerici insanlıkla bütünleşiyor. Bu kafese karşı çıkarak bizler de aynı şeyi yaşıyoruz. Emperyalizmin ve sömürgeciliğin her türlü duvarını yıkacağız.

Selahattin Erdem

tırmacılar ve insan hakları savunucuları buna *"yalnızlık işkencesi"* diyorlar. Bunun nasıl insanlıkdışı bir durum, bir vahşet olduğunu anlatma gereği görmüyorum. Ama bir cümleyle şunu söylemeliyim ki, en vahşi fiziki işkence metodları arasından bile, insan bünyesi üzerinde bunun kadar tahribat yapan çok az yöntem olabileceğini düşünüyorum.

Bazı arkadaşlarımız günde birkaç kez çırılçıplak soyunmaya zorlandılar. Herkes biliyor ki, bu yöntem, Nazilerin insanları aşağılamak için en sık başvurduğu bir yöntemdir. Kuşkusuz her cinsten ve her milliyetten insan için bu, son derece olumsuz etkileri olan bir uygulamadır. Ama içerisinden geldiği toplumun sosyo-kültürel yapısı nedeniyle Kürdistanlı bir insan üzerinde, böyle bir uygulamanın çok daha ağır olumsuz etkileri olabilmektedir.

Kitap, dergi, gazete gibi okuma materyalleri edinebilme hakkımız büyük oranda gaspedilmiştir. Bu konuda, kağıt üzerinde sözümona tanındığı belirtilen bazı sınırlı haklar ise, pratikteki uygulama yöntemiyle tamemen anlamsız veya işlemez kılınmıştır. Yakınlarımızın posta ile gönderdiği bu tür materyaller, kontroldan geçirilerek de olsa verilmiyor. Cezaevi aracılığıyla yayınevlerinden, kitap temin edebileceğimiz söyleniyor. Ben örneğin böyle iki girişimde bulundum. İlki tam altı ayda gerçekleşti, ikincisi ise yargıcın keyfi ve anlaşılmaz kararıyla geri çevrildi! Bu, bir hakkın gaspı değil de nedir? Mantıksızlığın sınırları o denli zorlanıyor ki. Türkiye'de faşist rajimin izniyle legal olarak çıkan yayınlara bile, kapalı haberleşme tehlikesi gerekçesiyle yasak konabiliyor.

Serxwebûn ve Berxwedan gazetelerine konan yasağın gerekçeleri çok daha ilginç ve düşündürücüdür. Aynı zamanda mahkeme heyetinin kendi önyargılı tutumunun itirafının da belgesi niteliğindedir. Önceleri yasak kararlarında gerekçe olarak, bu yayınları bize moral kazandırdığı belirtiliyordu. Bu gülünç gerekçeyi ciddiye almak, onu öne sürenlerin seviyesine düşmek anlamına gelir. O nedenle üzerinde durma gereği görmüyoruz. Fakat kendi görevlerimize, bizlerin moralini bozma gibi yeni bir görev daha eklediğiniz anlaşılıyor. Ancak gördüğünüz gibi moralimiz hiç de kötü değil. Dolayısıyla bu görevinizi yerine getirmede de pek başarılı olduğunuz söylenemez.

Asıl şu gerekçeleriniz üzerinde durmak istiyoruz. Mahkeme heyetinin Arend imzalı 16 Ocak 1989 tarihli kararında, yasaklama gerekçesi olarak, ***"Serxwebûn ve Berxwedan isimli dergilerin terörist eylemleri yüceltmeleri, PKK lehine kışkırtmaya davet etmeleri..."*** gibi hususlar da öne sürülmektedir. Bu gerçekler birçok bakımdan anlaşılmaz ve saçmadır. Birincisi sizin teröristlikle itham ettiğiniz, yani Serxwebûn ve Berxwedan'ın yücelttiği eylemler, ***PKK*** ve ***ERNK***'nin faaliyetleridir. Bizler de zaten bu örgütlerin üyeleri olmakla itham edilmekteyiz. Ve biz bunun teröristlik olmadığını burada savunmak istiyoruz. Şimdi sormamız gerekiyor; ***"demokratik"*** yasalarınıza göre böyle bir hakkımız var mıdır, yok mudur? Eğer böyle bir hakkımız varsa sözkonusu yayınlara başvurmadan bu hakkımızı nasıl kullanabiliriz?

İkincisi, Serxwebûn ve Berxwedan'ın yücelttiği eylemler, **Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi**'dir. **Kürdistan Devrimi**'dir Emperyalizmin temsilcileri olan sizlerin buna terörizm demenizle ***Kürdistan Devrimi***'nin meşruluğu sarsılacak değildir. Unutmayalım ki, üzerinde 70 yılı aşkın zaman geçmesine rağmen, ***Ekim Proleter Devrimi***'nin meşruiyeti bile burjuvazi tarafından hala kabul edilmek istenmemektedir. Hatta bu yıl 200. yıldönümü kutlanan ***Fransız Burjuva Devrimi***'ni bile meşru kabul etmeyen bazı aristokrat artıklarının bulunduğu Paris'te yaptıkları cılız gösterilerden anlaşıldı. Kuşkusuz bazı çağdışı avanaklar meşru görmüyor diye Fransız Devrimi ve Ekim Devrimi nasıl ki meşruiyetlerinden birşey yitirmezse; emperyalizmin temsilcileri meşru görmüyor diye ***Kürdistan Devrimi*** de meşruiyetinden ve haklılığından hiçbir şey yitirmeyecektir. Bu anlamda, teröristlik ithamları vb. sözlerinizin hiçbir değeri yoktur. Ancak bu davaya bakmakta olan bir mahkeme heyeti olarak, böylesine peşin ve kesin yargıya varmış olmanız son derece önemlidir. Demek ki, savcılığın ithamları bir yana, siz mahkeme heyeti olarak da kararınızı çoktan beri vermiş bulunmaktasınız. O zaman şu duruşmaların yapılmasının bir formalite ve aldatmacadan başka ne anlamı kalıyor, söyler misiniz?

Üçüncüsü, ***"PKK'nin lehine kışkırtmaya davet etme"*** gibi bir gerekçe ne anlama geliyor, doğrusu anlayamıyoruz. Bizlerin ***PKK***'nin üyeleri ve hatta yöneticileri olduğunu söylüyorsunuz. Peki, bir partinin üye ve yöneticilerinin o partinin lehine kışkırtılması nasıl oluyor? Yani siz bir partinin üyelerinin, kendi partisinin aleyhinde bulunması gerektiğini mi söylemek istiyorsunuz? Doğrusu bu dava çerçevesinde o kadar çok karşılaştık ki, böylesi saçmalıkları artık yadırgamıyoruz. Her siyasal parti için bir meziyet olarak kabul edilen kurumlar, ***Kürdistan İşçi Partisi*** sözkonusu olunca bir suçlama, karalama ve yasaklama gerekçesi oluveriyor. Bu mantıksız gerekçe her şeye rağmen şu gerçeği açıkça ortaya koyuyor: Bizleri düşüncelerimizden vazgeçirmeye, PKK'nin ve ***Kürdistan Devrimi***'nin aleyhine çalışmaya zorlamak için her yolu denemektesiniz. Tutukluluk koşullarımızı da tamamen bu amaca göre düzenlediniz.

Avukatlarımız ve yakınlarımızla yazışmalarımızın keyfi kararlarla nasıl engellendiği, burada çeşitli vesilelerle dile getirildi, tekrar ayrıntılarına girmeyeceğim. Yalnız burada şunu belirtmeliyim; eğer istenirse hiçbir gerekçe bile göstermeden geri çevirdiğiniz mektup örneklerini damgalı zarflarıyla birlikte kanıt olarak sunabiliriz. Yine gerekirse, kabul etmek istemediğiniz mektupları zorbalıkla, adeta ortaçağın korsanlık yöntemleriyle bize nasıl kabul ettirmeye çalıştığınızın somut örneklerini de burada dile getirebiliriz. Evet, istemediğimiz mektuplar bize düpedüz zorla kabul ettirilmeye çalışılırken, diğer taraftan yakınlarımızın gönderdiği mektuplara ise el konuluyor, verilmiyor. Hatta savunmaya ilişkin avukatlarımıza gönderdiğimiz yazılar bile geri çevriliyor, avukatlarımızın gönderdiği dokümanlara el konuluyor, ulaştırılmıyor. Eğer tüm bunların keyfi değil de birer hukuki işlem oldukları iddia ediliyorsa, soruyoruz, savunma hakkını bile hiçe sayan bu rezil hukuk anayasası hangi çağların ürünüdür?

Bir diğer durum, Almanca bilmediğimiz halde, bizi doğrudan ilgilendiren kararların -bazı istisnalar dışında- sürekli olarak Almanca dilinde bildirilmesidir. Deniyor ki, FAC'de yazışma dili Almanca'dır. Sanki FAC'ın yazışma dili değişsin diye bir talepte bulunan varmış gibi. Biz şunu söylüyoruz; eğer bizi ilgilendiren bu kararlarınızın içeriği konusunda bilgilenme hakkımız varsa, bizler bu hakkımızı nasıl kullanacağız? Bu kararlar bildiğimiz bir dile çevrilmiyor, cezaevinde sözlü olarak aktaracak bir tercüman isteğimiz zaten kabul edilmiyor. O zaman hala aynı uygulamayı inatla sürdürmenin işkence yapmaktan başka ne anlamı kalıyor? Geçmişte yazılı olarak da başvuruda bulunduk, burada tekrar belirtelim; bu anlamsız uygulamayı sürdürmekle, emperyalizmin hukuk anlayışının nasıl sahte ve göstermelik olduğu kanıtlanmak isteniyorsa, buna hiç gerek yok, çünkü bu zaten bir sır değil ve bizler bunu iyi biliyoruz.

Diğer bir sorun da ziyaretçilerle görüşme durumudur. Görünüşte ziyaretçi kabul etme hakkına sahibiz. Fakat pratikteki uygulama ile bu hak da tam anlamıyla bir işkenceye dönüştürülmektedir. Görüşme izni alabilmek için aylarca bekleyen ziyaretçilerimiz, çoğu zaman da cezaevi kapılarında tercüman yok diye geri çevrilmektedir. Bütün bu engeller aşılıp sağlanabilen görüşmeler ise, insanlık onuruyla bağdaşmayan, aşağılık bir ortamda yaptırılmaktadır. Ziyaretçi ayrı bir kabinde cam arkasında bulunmasına rağmen, biri tercüman en az üç veya dört kişinin sıkı çemberindedir. Bu dört kişinin gözleri pür-dikkat adeta dudaklarımızın nasıl kıpırdadığını izliyor. Ayrıca elde kağıt kalem, tercüman ve kriminal polis görevlisi, görüşme süresi boyunca not tutuyorlar. Davayla ilgili birşey konuşamazsınız, yasaktır. Federal Almanya'dakiler, Türkiye ve Kürdistan'daki cezaevlerinden bile sözedemezsiniz. Üstelik yarım saatlik görüşme süresi içinde, birkaç kere kriminal polis görevlisinin ziyareti kesme tehditleriyle karşılaşırsınız. Anadilinizi konuşmanız ise zaten kesinlikle yasaktır. İşte ziyaretçi kabul hakkı denen şey budur. Bir hakkın, alçakça bir psikolojik işkence aracına dönüştürülmesinin bundan daha iyi bir örneği olabilir mi?

İşkencenin bir insanlık suçu olduğu, psikolojik işkencenin de en az fiziki işkence kadar, hatta bazen ondan çok daha fazla yıpratıcı olduğu tartışma götürmeyecek bir gerçektir. İlave etmek gerekir ki, insan hakları savunuculuğu ve demokrasi havariliği gibi maskeler altında insanlara işkence yapmak ise, sahtekarlıkların en büyüğüdür. Tam da emperyalistlere yararaşır bir sahtekarlıktır. Tıpkı dostluk adı altında yapılan düşmanlığın en tehlikeli ve en alçakça düşmanı olmak gibi...

Tutukluluk süresince en çok maruz kaldığımız bir psikolojik terör ve işkence olmakla beraber, fiziki zorbalıklarla da karşılaşmadık değil. Örneğin, zoraki beslenme adı altında, baştan ayağa tüm vücüdümüz sımsıkı bağlandığından, ağız ve burundan akan kanlarımızı saatlerce yutmak zorunda kaldık. En vahşi işkencelerle yüzlerce insanımızı katleden, çocuğunun eliyle 70 yaşındaki babasına zorla insan dışkısı yedirecek kadar hayvanlaşan faşist Türk sömürgecilerinin bile, insanlara kendi kanını içirdiğine şimdiye dek tanık olmadık. Fakat Alman emperyalizminin zindanlarında bunu bizzat yaşadık.

Dışarıda neo-naziler tarafından Hitler'in doğumunun 100. yıldönümü kutlandığı gün, sözümona tedavi edilmek üzere götürüldüğümüz hastanede ayaklarımız zincire vuruldu. Bir rastlantıydı kuşkuz, ama çok anlamlı bir rastlantı. Her halde Hitler'in doğum gününü kutlamak için, biraz Hitler için gürültü çıkarmaktansa, insanları zincire vurmak çok daha uygun bir eylem ve jesttir. O günden beri zincire vurulmak gibi hayvanca bir davranışla bir daha karşılaşmamak için, tedaviye ihtiyacım olduğu halde doktora gitme girişiminde bulunmuyorum. Çünkü Partim bana, hayvanlar ve köleler gibi horlanıp aşağlanmaktansa, insanca ölmenin her zaman tercih edilmesi gerektiğini öğretti.

Ne tür koşullar altında bulunduğumuzu izah için benzer örnekler daha da çoğaltılabilir. Ancak saydığımız örneklerle birlikte, mahkemenin ilk günü bu salonda bile saldırıya uğradığımız gerçeği gözönünde bulundurulacak olursa, cezaevlerinde hangi koşullarda yaşadığımız kendiliğinden anlaşılacaktır. O nedenle daha fazla örnekler sıralamayı gereksiz görüyorum.

Burada şunu da vurugulayalım ki, şimdi var olan bazı sınırlı haklar bile başlangıçta yoktu. Adeta bir savaş esiri veya bir köle gibi en sıradan haklardan bile yoksunduk. Eğer şu anda birtakım haklar tanınmış olduğunu iddia ederseniz, herkes bilsin ki, bunlar direnerek kazandığımız haklardır. Yani size kalsa bunları da gaspetmiştiniz. Örneğin, başka tutuklular için hiç sorun olmayan, kendi şahsi elbiselerini kullanabilmek için bile günlerce açlık grevi yapmak zorun kalan arkadaşlarımız var. Yine örneğin kendim, yalnızca Hürriyet gazetesini diğer tüm tutuklular gibi zamanında alabilmek için altı gün açlık grevi yapmak durumunda kaldım.

Sınırlı bazı somut örneklerle açıklamaya çalıştığım bu koşullar, her şeyden önce insanlık onuruyla bağdaşmamaktadır. Aynı şekilde, demokratik hukuk devleti ilkelerine ve temel insan hak ve özgürlüklerini düzenleyen uluslararası yasalara da ters düşmektedir. Ayrıca bu koşullar altında birçok haklarımızın gaspedilmiş bulunması, serbest savunma olanağımızı da ortadan kaldırmış bulunmaktadır. Avukatlarımızla yazışmalarımız sansürden geçirilmekle yetinilmiyor, haftalarca ve aylarca el konuyor, daha da olmadı tümden geri çevriliyor. Faşist diktatörlüklerle yönetilen ülkelerde bile eşine ender rastlanan böyle bir durumda, hangi savunma hakkından sözedilebilinir?

Açık ki, tüm bu gerici ve faşist uygulamaların hukuki tutukluluk gerekçesiyle izah edilmesi mümkün değildir. Başta da belirttiğimiz gibi, amaç, yoğun bir baskı ve terör ortamında teslim alıp ajanlaştırmak, bu olmazsa psikolojik terörü daha da şiddetlendirerek intihara zorlamak, yani sonuçta imha etmekti. Bu belirttiklerimiz kuru iddialar veya bir abartma değil, yaşadığımız gerçek durumun ta kendisidir. Tutuklu arkadaşlarımızda hemen hepsi ajanlaştırma doğrultusundaki direkt veya dolaylı vaad ve tehditlerle yüzyüze gelmişlerdir. Hatta bazı arkadaşlarımız daha tutuklanmadan önce bu tür tehdit ve tekliflerinizle karşılaştı. Yani eğer önerilerinizi kabul etse, halkımıza ve ulusal kurtuluş mücadelemize ihanet etse hiç tutuklanmayacaktı. Hukuki açıdan bakılacak olursa bir tek bu ilginç durum bile bu davanının düşmesi için yeterli bir gerekçedir. Çünkü bizler gerçekten FAC yasalarına göre suç işlediğimiz için tutuklu değiliz. ***Halkımıza, Partimize*** ve **Abdullah ÖCALAN** yoldaşa ihanet etmeyi reddettiğimiz için tutukluyuz.

Bu konu ile ilgili olduğunu sandığım, Karlsruhe'den geldiklerini ve Federal Savcılık görevlileri olduklarını söyleyen bazı kişler, kaldığım cezaevinde benimle görüşmek istediler. Ancak tüm ısrarlarına rağmen kendileriyle görüşmeyi kabul etmedim. Fakat burada Federal Savcılık sözcülerine sormak istiyorum: 10 Ağustos 1989 tarihinde, kalmakta olduğum Frankenthal Cezaevi'ne adamlarınızı hangi amaçla gönderdiniz? Bana neler iletmek istiyordunuz? Burada, kamuoyu önünde de bu isteklerinizi açıkça belirtebilir misiniz? Eğer dava ile ilgili bir işlem sözkonusuydu diyorsanız, neden yasal yollar dururken el altından adam göndermeyi tercih ettiniz? Çünkü bu bir teslimiyete çağrı faaliyetiydi ve o nedenle el altından yürütülmesi gerekiyordu.

Üzerimizdeki ajanlaştırma faaliyeti tutmayınca bu kez de baskı ve terör dayanılmaz boyutlara vardırılarak intihara sürüklenmek istendik. Nitekim psikolojik terörün böylesine doruğa vardırıldığı dönemlerde, cezaevi görevlileri zaman zaman hücrelerimize gelerek ***"intihar etmeyi mi düşünüyorsun?", "intihar mı edeceksin?"*** tarzında sorular soruyor, açık açık bize intihar etmemiz gerektiğini öğütlüyorlardı. Yöntemler bu denli insanlıkdışı ve amaçlar bu denli açıktır. İşte tutukluluk koşullarımızın özeti budur.

Son olarak burada bir hususa daha dikkat çekmeden geçemeyeceğim. Haklarımızı gaspederken öne sürdüğünüz bir takım gerekçeler anlaşılmaz olduğu kadar, son derece gerici ve tehlikeli bir anlayışın da açık belirtileri niteliğindedir. 16 Ocak 1989 tarihli, tutukluluk koşullarına ilişkin kararınızın gerekçesinde Butzbach Cezaevi'nin müdürünün suikastle öldürüldüğü veya bazı avukatların cezaevine bazı tehlikeli maddeler soktuğu tarzında ifadeler yer almaktadır. Yani geçmiş zamanlarda, hiç bilmediğimiz yerlerde geçen ve bizimle her hangi bir biçimde ilişkisi olmayan olaylar, haklarımızı gaspetmenin gerekçerli yapılmaktadır. İnsanlar cezaevlerinde daha değişik amaçlarla çok çeşitli ve belki de çok daha tehlikeli yöntemlerde kullanmış olabilirler. Başkaları böyle yaptı diye kişilerin haklarını kısıtlamak gerekse ve mümkün olsa, çok daha tehlikeli, böyle onlarca örnek sıralanır ve kişliler 24 saat zincire vurulabilir. Açıkça belirtelim ki, bu tür yöntemlerle insanlık haklarının ortadan kaldırıldığı yönetimlerin adı, faşizmdir. Bir hukuk devletinde bu tür gerekçelerin kabul görmeyeceği veya görmemesi gerektiği ortadadır.

Bir Nazi rejimine özlem duyanlar, tutukluluk koşullarımızın pek o kadar ağır olmadığını, bunun işkence sayılamacağını, işkence iddialarını teröristlerin bir propagandası olduğunu söyleyebilirler. Ama gerçekleri örtbas edip demokrasi havarisi kesilenler bilsinler ki, faşizm sadece insanların yakıldığı fırınlar, gaz odaları veya temerküz kampları demek değildir. 1930'lu yıllarda yaşamıyoruz. İnsanlığın, temel hak ve özgürlükler konusunda çok daha duyarlı olduğu 1989'ların dünyasındayız. Bir Nazi yönetimi bile hortlasa, günümüz Avrupa'sında yeniden gaz odaları veya fırınlar kurulabileceği düşnülmemelidir. Olsa olsa 129a gibi bazı yeni yasa maddelerine daha ihtiyaç duyulabilir belki.

Bu noktada başta Alman halkı ve ilerici-demokrat kamuoyu olmak üzere bütün insanlığın dikkatlerini, Federal Başsavcı bay Rebmann öncülüğündeki çalışmalara çekmek istiyoruz. Faşist nitelikli 129a maddesinin kapsamının genişletilmeye çalışılması, 1987 yılı başlarında yabancı örgütler hakkında dava açılmasına olanak sağlayan yasa değişikliği, 1989'da çıkarılan pişmanlık yasası bunlar hep karanlık bir hesabın ilk adımlarıdır. Şimdi "yabancı terör tehlikesi" şamatalarıyla yürütülmeye çalışılan Almanya-PKK Davası ve bu davanının tutukluları olan bizler üzerindeki uygulamalarla, bu doğrultuda yeni ve daha ileri adımlar atılmak istenmektedir. Biz bu uygulamalarda, yalnız kendi şahsımıza, Partimize veya halkımıza yönelik bir tehditten öteye, Alman emperyalizminin genelde insanlığa yöneltilmiş bir tehdidini görmekteyiz.

İnsanlığa yöneltimiş bu tehdide karşı, o, günde birkaç kez teşhir edilmek istenen çıplak bedenlerimizi, parça parça olması pahasına da olsa siper etmeyi, en doğal insanlık görevi sayıyoruz!

-Alman halkı faşizmin hortlanmasına asla izin vermeyecektir!

-İnsanlık onuru her türlü işkenceyi yenecektir!

-Kahrolsun teslimiyet yaşasın direniş!

13.11.1989

Mehmet Sait Yıldırım

AJAN-PROVOKATÖRLERDEN İTİRAFLAR - IV

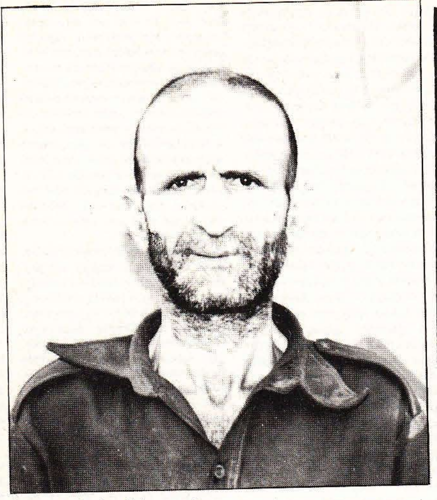
"Amacım; başta Parti Önderliği olmak üzere, PKK'nin üst düzey adamlarına yönelik komplolar, suikastler düzenlemek ve PKK içine ajan sızdırmaktı."

Adı soyadı : Dursun Çınar
Kod adı : Çarli
Doğum yeri : Trabzon
Doğum tarihi: 5.5.1947

1967 yılında asker iken, jandarma istihbarat bölümü kaçakçılık şubesine alındım. Terhisten sonra da aynı şubeye bağlı olarak çalıştım. Burada 15 yıla yakın gemilerde çalıştım. Birçok ülke dolaştım. Almanca, Rumca, İngilizceyi iyi bilirim. 1985 yılı Ocak ayında **Aydın Avcıoğlu** ve **Şaban Şaşmaz** tarafından tecrübelerimden dolayı Milli İstihbarat Dairesi Anti-terör ve Uluslararası Terörizmle Mücadele Bölümü'ne alındım. İstanbul'da Balmumu denilen bir eğitim merkezinde insanlarla ilişki kurma, geliştirme, bilgi alma konularında bir süre eğitildim. İstanbul'da hangi daire, şube veya kısma bağlı olduğumuzu bilmiyorum. Bizimki özel bir büroydu. Bu büro direkt Ankara Milli İstihbarat Dairesi'ne bağlı. Biz, **Aydın Avcıoğlu** ve **Şaban Şaşmaz**'a bağlı olarak çalışıyorduk. Yani emirleri bunlardan alıyordum. **Aydın Avcıoğlu** çok tahsillidir; albay olabilir. Bizimki rütbe değildir. Ancak benim rütbem, binbaşı. Milli istihbarat elemanıyım, uluslararası anti-terörle mücadele uzmanıyım. Bu görevi binbaşılık düzeyinde yürütüyorum. Bu büroya alındıktan sonra Ermenilere, yani Ermeni terörüne karşı mücadele amacıyla Avusturya, Fransa ve Hollanda'ya görevli gittim. İnterpol'le birlikte çalışıyoruz. Avusturya'da iki Ermeni yakaladık. Fransa'da, Lyon ve Marsilya'da Asala'nın bir eylemini ortaya çıkardım ve eyleme geçmeden önledim. Benim esas görevim; Ermenilere karşı mücadele idi. Hindistan, Mısır, Fas, İngiltere, İtalya, İsrail vb. birçok ülkeye gittim.

Bu görevlerin yanısıra, bir görevim de maddi olanak sağlamaktı. Yurtdışına adam gönderme, çok paralı bir iştir. Bir-iki ayda yüz-ikiyüz bin mark rahat gelir sağlanır. Bizim bürodakilerin çoğu, turizm şirketlerini işletme ve yurtdışına adam gönderme işi ile uğraşır. Çalışmalarını da bu isim altında yürütür. Ben de yıllardır bu işi yaparım. Türkiye'de yazıhanem vardı; yine Mısır'da vardı.

Suriye'deki çalışmalarımız da bu ad altında yürütülmektedir. Yine, Yunanistan'da beş yıl kaldım. Rumcayı çok iyi biliyorum. 12 Eylül'den sonra Yunanistan'a kaçan devrimciler, özellikle bunların içinde çok önemli adamlar vardı. Bunlar hakkında bilgi toplamak, yerlerini öğrenmek maksadıyla gittim. Ama Yunanlılar, onlara çok yardım ediyordu; onun için hiçbir şey yapamadık. PASOK partisini yönetimden düşürme çalışmalarını yürüttük. Bunun için, öncelikle Türkiye'deki malların geri vermek ve bu yolla onların güvenini kazanmak, bunlar kanalı ile PASOK içinde muhalefet yaratmak ve onu zayıflatmak amacındaydık. Bu faaliyeti yürütürken, **Ahmet Çakar**, **Fikri Döner**, **Mehmet Terzi** adında arkadaşlarım vardı. Bu çalışmayı direktmen **Aydın Avcıoğlu** ve **Şaban Şaşmaz**'dan aldığımız direktifler temelinde yürütüyorduk. Bu işlerde bize en çok yardımcı olan, İstanbul-Kurtuluş'ta oturan Stadiyorgo adındaki Rum polisin

İstanbul'da Bozkurt Turizm acentası var. Bu acentanın bir şubesi de Yunanistan-Atina'dadır. Acentanın Yunanistan'daki adresi, Atina'daki Kayıp otelinin yakınındadır. İlişkileri bunun eliyle sağlıyordu. Ayrıca, Batı-Trakya Türklerinden olan ve Atina'da Bozkurt yazıhanesine bakan Stefani adındaki Türk de yardımcı oluyordu.

Yunanistan'dan döndükten sonra Fas'a gittim. Fas, Ermenilerin yoğun olduğu bir alan. Ancak Fas yönetimi ile Ermeniler arasında yoğun bir çelişki olmadığı için bir şey yapamadık ve geri alındık. Bu faaliyetlerimin yanısıra, yurtdışına adam gönderme, bunun için pasaport işlemlerini yürütme çalışmalarını yürütüyordum. Bunun için 1987'de Mısır'a gruplar götürdüm, Mısır'da kaldım; otelin yazıhanesini kullanıyordum.

Son görev alanım Suriye'dir. Bu alanda yaklaşık 4-5 aydır bulunuyorum.

Şam'a Ümit'le birlikte İstanbul'dan geldik. Amacım; PKK'nin Suriye'deki gücünü zayıflatmak, başta Parti Önderliği olmak üzere PKK'nin üst düzey adamlarına yönelik komplolar, suikastler düzenlemek ve PKK içine ajan sızdırmaktı. Buraya gelmeden önce; PKK'nin Suriye'de çok güçlü olduğu, hem ekonomik, hem kadro gücü ve kitle desteği açısından kolay kolay çökertilemeyeceği hususları bize belirtilmişti. Bizim buradaki diğer görevimiz, zayıf olan MİT yapısını güçlendirmekti. Bunun için, bu süre içerisinde 50'ye yakın ajan, vurucu tim getirildi. Buraya, Akademi'ye gelmeden 10 gün önce, bunların 15 kişilik grubunu ben karşıladım ve çeşitli yerlere yerleştirdim. Onlardan daha önce gelen 10 kişilik grup ise Lazkiye'ye yerleştirilmişti. Diğerleri hakkında fazla bilgim yok.

Şam'da üslenmişiz. Burada bir birim halinde çalışıyoruz.

İstanbul'daki büroda yönetici **Aydın Avcıoğlu** ve **Şaban Şaşmaz**'a bağlı olarak ben (**Çarli**), **Kürşat**, ve **Ümit**'in enişteşi vardı.

Şam'daki birimimizde şunlar var: 1- **Ümit**, 2-**Çarli**, 3- **Ekrem**, 4-**Kemal**, 5- **Ahmet**, 6- **Şükrü**, 7- **Zihni**.

Türkiye kamuoyuna yönelik çağrı

Ben, Dursun Çınar, 5.5.1947 Trabzon doğumluyum. Annem Elmas, babam Şükrü'dür. 1985 yılında Topkapı Anadolu Garajı'nda Avenoğlu Turizm sahibi emekli albay Aydın Avcıoğlu ve ortağı Şaban Şaşmaz tarafından ajanlaştırıldım. Ve bunlar tarafından görevlendirilerek eğitildim.

Görevim; PKK ve Ermeni örgütünün bulundukları yerleri öğrenmek, onları incelemek ve bilgi toplamak, TC'ye karşı nasıl bir tutum aldıklarını öğrenmek; suikast ve eylem yapan örgütleri incelemek ve bu bilgileri bağlı olduğum örgüte vermekti.

İkinci bir görevim gereği Fransa'ya gittim. Ermeni Örgütünün, Türk İş'in adamına yönelik eylemini tesbit etmek için Fransa'ya gittim geldim. Üçüncüsü, Yunanistan'a 15 gün kalmak üzere gittim. Orada PKK ve Ermenilerin TC'ye yönelik yaptıkları propagandayı öğrendim. Trakyalı Türklerin arasına girdim. Onların nasıl baskı altında olduklarını ve nasıl yaşadıklarını öğrendim. TC'nin hazırladığı broşürleri dağıttım. Bütün bilgileri rapor ettim.

Mısır'a gittim. Orada beni ajanlaştıran turizm şirketi adına çalışıyordum. Onların Türkiye'den gönderdikleri ajanları Avrupa'ya göndererek sızdırıyordum. Mısır'a gelen ajanları dolaştırıyordum. Onlara bilgi veriyordum ve alıyordum. Gelen ajanları hava alanından alıp otele yerleştiriyordum. Vize işlemlerini yapıyordum. Hava alanına götürüp gidecekleri yere gönderiyordum. PKK ve Ermeniler hakkında bilgi toplayıp Türkiye'ye ilettim.

Bir arkadaşımın pasaportundaki soğuk damgayı ters vurmuştum. Bunun için ikibuçuk aydan fazla cezaevinde yatırdılar. Mali Şube'de insanlıkdışı işkenceye, rüşvete ve para karşılığı yapılan haksızlığa tanık oldum. Yine, arkadaşımın yazıhanesinde kaybolan pasaport yüzünden Sirkeci Emniyet Müdürlüğü'nde bir hafta kaldım. Bir hafta işkence yaptılar.

Sirkeciler'de hanımımı yolcu ederken, polis tarafından karakola götürüldüm. Başkasının sahte bilet ve pasaport vizesi için polise rüşvet vermişti. Benim üzerime attılar. Bu nedenle 3,5 ay cezaevinde yattım.

Bana para teklif edip suç altına soktular. Aylık ev kiramı ve gidiş gelişlerde prim vereceklerdi. Taşıdığım esrardan ayrıca prim vereceklerini, polis baskısından hiç korkmamam gerektiğini söylediler. Ayrıca herhangi bir kaza durumunda çoluk-çocuğumuza bakacaklarını söylüyorlardı.

TC, bana uyuşturucu temin ederek kandırdı. Bazı insanları gece hayatıyla ve bazılarını da gayri-meşru ticaret yaptırarak ajanlaştırıyor. Kimilerine de polis muhabirliği yaptırarak, bunların yakalattığı kişiler için rüşvet veriyor.

PKK'ye karşı görevim; bilgi toplayıp çökertmekti. Bana PKK'yi kötülediler. Her attığımız adımda dikkat etmemizi söylediler. PKK'nin elemanlarını içten bize kötülediler. "PKK acımasızdır, çoluk-çocuğa acımadan eziyet eder" dediler. Fakat bunların yalan olduğunu, PKK'nin haklı bir davanın sahibi olduğunu gördüm. Bu davanın mutlaka başarıya ulaşacağına inanıyorum.

PKK'nin hakkımda aldığı bilgiyi, Şam'da yaptıkları incelemeleri ve edindiği tecrübeleri gördüm. Bunlara dayanarak bizi ortaya çıkardı. Ve bizi insanlığa kazandırdı. İnsanlık kuralları için uygun bir şekilde büyük çaba harcadığını anladım.

Burada PKK'nin haklı bir dava için savaştığını ve önderi Abdullah ÖCALAN'ın büyüklük ve yüceliğini gördüm. Bu davanın mutlaka başarıya ulaşacağına, TC devletinin inanması gerektiğini söylerim. Beni aldatan MİT ve emniyet teşkilatı, her türlü kötülüğe sürükleyip ölüm kucağına attı. Şimdi beni kurtarması gerekir. Beni göreve alırken kurtaracağını söylemişti. Kurtarması için elinde bulunan PKK'li savaş esirleriyle değiş-tokuş yapması gerektiğini bilmesi gerekir. Eğer gerçekten, TC bir devletse beni kurtarır!

Dursun Çınar (Çarli)

"Görevim, köylerde insanları ajanlaştırmak ve gerillaları ihbar ederek öldürülmelerini sağlamaktı."

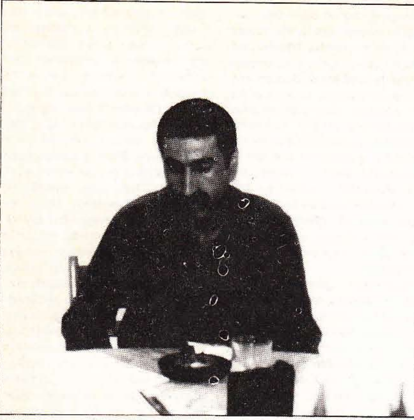
Ben **Ramazan Akdoğan**, 1960 yılında Adıyaman'ın Gerger ilçesine bağlı Demirtaş Köyü'nde doğdum. İlkokulu Malatya-Pütürge Yatılı Bölge İlkokulu'nda bitirdim. Maddi durumumuz kötü olduğundan ilkokuldan sonra okuyamadım. 1979 yılında Adıyaman'ın Karapınar Köyü Girik Mezrası'na aile olarak taşındık. 1980'de askere gittim. Yoksul olduğumdan dolayı askere giderken eşimin boynundaki altınları satıp paraya çevirerek gittim. Acemi bölüğü olan Hatay-Dörtyol'daki 488 Ulaştırma Taburu'nda 3 ay kaldım. Dağıtımda Kıbrıs'a gönderildim. Kıbrıs'ta 50. Piyade Alayı, 1. Tabur 1. Bölük'te askerlik yaptım.

Bölük yüzbaşım bana çok iyi davranıyordu. Yoksul olduğumuzdan evden bana para gönderilmiyordu. Bunu bölük yüzbaşım biliyordu ve bana sürekli para veriyordu, ayrıca izin veriyordu. Ben de diyordum: "Komutanım çok iyidir." Hatta memlekete mektup yazarken; rahatımın yerinde olduğunu ve yüzbaşımın çok yardım ettiğini yazıyordum.

Yüzbaşım bana bu desteğini sunarken, hiçbir şey söylemiyordu ve buna karşılık bir talepte bulunmuyordu. Bu durum askerliğimin bitmesine 8 ay kalıncaya kadar devam etti. Bir gün beni Rum bölgesine yakın olan Bora cephesine götürdü. Oraya gittikten sonra bana; *"Sen burada bir eğitim göreceksin. Bu eğitimde sana Kürtlerin içine nasıl girileceği öğretilecek. Bu konuda hiç korkmana gerek yok. İstediğin zaman ayrılırsın"* dedi. Ben de kendisinden sürekli para aldığımdan bir şey söyleyemedim ve eğitime başladım. Burada 8 ay süreyle eğitildik.

Eğitimde, *"Kürt halkı ve PKK içine nasıl sızılır"*, bunu öğrettiler. Sürekli, *"PKK'nın hiç bir şeyi, ordusu yoktur. Biz devletiz ve güçlüyüz. Bu yüzden hiç korkmanıza gerek yoktur"* diyorlardı. Özellikle bana, *"Sen Kürtsün ve Kürtçe biliyorsun. Köylere gidersin, köylüleri ajanlaştırırsın. PKK'nın bölücü olduğunun, hiçbir gücünün olmadığının ve çete olduğunun propagandasını yapacaksın.* PKK'cıları tesbit edip bildireceksin" diyorlardı. Biz de bunlara kanardık.

Askerlik bittikten sonra Adıyaman'a gelip iki ay evde kaldım. İki ay sonra İstanbul-Topkapı'da Davutpaşa semtine gittim. Oraya Gayrettepe'den **Yeşil** isimli bir başkomiser geldi. Laleli Nesif Paşa Caddesi'nde Oğuzhan Uğur Apartmanında, kat 3'te 5 nolu bir yazıhane tutmuşlardı. Yazıhanenin adı Uğur Turizm'di. **Komiser Yeşil**, beni buraya götürdü. İki ay burada kaldım. Daha sonra bizi Çerkezköy'e götürdüler. Çerkezköy'de birbuçuk ay kadar kaldık. Burada bir eğitim verdiler. Biraz kafamız kalın olduğu için, bizi bayanlara, karılara, kızlara alıştırdılar. Esrara varıncaya kadar bize hep içiriyorlardı. Yaptığımız eğitim, halk arasına sızma konusuna ilişkindi. Halk arasına sızdıktan sonra, topladığımız bilgileri bağlı olduğumuz kişilere bildirecektik. Amaç, köylerde insanları ajanlaştırmak,

PKK'yı herkese pasif ve kötü göstermekti.

İstanbul-Çerkezköy'e geldikten sonra bir şey yapmıyorduk. Sadece bizi akşamları götürüp eğlendiriyorlardı. Ahlakdışı yerlere götürüyorlardı. 1985'in 11. ayında İstanbul'dan Adıyaman'a, siyasi şubeden **Yeşil** isimli başkomiser tarafından yalnız gönderildim. Benden önce diğerleri gönderilmişti. Bunların adreslerini vermişlerdi ve onlarla da buluştum. Benden ayrı olarak, kontr-gerilla elemanları, **Emniyet Amiri İzzet Aksoy**, **Musa Yıldız**, **Bünyamin Demir** ve **Musa Hazar**'dı. Bize bilgileri de, **Tohumcular** diye bir ağa vardı, o veriyordu ve İstanbul'a bağlı çalışıyordu. Benim görevim halkın içine sızmaktı.

Gerillaların içine ilk sızmamızı, Balyan köyünde **Kamber Gölükê** isimli biri gerçekleştirdi. Gerillalar 4 kişilerdi. **Kamber** haber vermiş; *"Komşumun evine gerillalar geliyor"* diye. Ondan sonra **İzzet Aksoy** ve **Musa Hazar** tarafından çağrıldık. Beni ve **Bünyamin Demir** isimli arkadaşı gönderdiler. Biz **Kamber**'in evine gittik. **Kamber** komşusuna gitti-geldi, bizi komşusuna götürdü. Gerillalar oradaydı. Saflara katılmak istediğimizi söyledik. *"Nereden geliyorsunuz"* dediler. Biz, *"Van'dan geliyoruz. O taraf çok sıkı olduğu için, bu tarafa geldik"* dedik. Tekrar **Kamber**'in evine gittik. Sabah erkenden onlarla beraber gittik, Balya'nın arkasındaki mağaraya. Onlarla beraber 1 hafta kadar kaldık. Bir hafta sonra, kendisinde telsiz olan **Bünyamin** merkeze bildirdi. Askeriye geldi, çatışma çıktı ve bir saat kadar devam etti. 2 gerilla şehit düştü, diğerleri kaçtı. Daha sonra bizi de tuttular, gözlerimizi bağlayıp Adıyaman'a kadar götürüp bıraktılar. Bu olay, 1987'nin 9. ayında oldu.

Biz, gerillaların içine, genellikle köy muhbirleri tarafından sızdırılıyorduk. Gerillalar köylere iniyorlar, köy muhbirleri de bundan faydalanarak bize haber veriyorlardı. Bizi tanıştırıyorlardı. Böylelikle rahat gerillaların içine sızılıyordu. Köy muhbirleri; Balyan'da **Kamber Gölükê**, Kölüm'de **Abuzer Arik**, Gömikan'da **Mehmet Ali**, Rezip'te **Ali Kırı**, Pirin'de **İbrahim Öz**, Termuz'da Gulo'nun oğlu **Abdurrahman**, Paşa (Boşa) mezrasında **Hüseyin Hoca**, Şerefli köyünde aşağı yukarı köyün hepsi, Çimen'de **Abbas Ağa**, Çakalan köyünde **Doğan Gözec**, Besni ilçesinde **Ahmet Doğan** (Halk Bankası'nda çalışıyor), **Hacı İlik** (Karapınar'ın alt tarafında oturuyor), **Paşa Tohumcu** (Eski Saray mahallesinde duruyor), babası **Abdurrahman Tohumcu**, Karapınar'da bakkal **Hüseyin Köseli** (Köyde bakkalı oğlu çalıştırıyor), bunların hepsi ihbarcıdır.

Adıyaman'daki diğer ihbarcılar: **Ramazan Gürbüz**, **Emin Gürbüz**, **Yusuf İnan**, **Süleyman Sucu**, **Abdurrahman Yılmaz**, **Nevzat Memişoğlu** (toptan bakkaliye işini yapıyor. Adı Mutlu Ticaret'tir), Kahta'da **Mehmet Yüksel**, Büyükbaş köyünde **Abdullah Köroğlu** (Büyükbağ köyünün ağasıdır.), Gerger'in Kaşyazı köyünde **Fetahi Hüsnü Kale**, Nixan köyünde **Şevket Yılmaz**, Kule Köyünde **Aziz Can**. Bunlar hatırlayabildiklerimdir.

Adıyaman'daki ajanların başını çekenler **İzzet Aksay** ve **Musa Hazar**'dır. Diğerleri **Musa Yıldız**, **Mehmet Aslan**, **Bünyamin Demir**, **Kemal Vergili**, **Yusuf Bozan**, **Hayri Özacar**, **Mehmet Çelik** ve **Niyazi Yıldırım**'dır. Şu anda Adıyaman'da olmayan ajanlar, **Bünyamin Demir** Bursa'da, **Musa Yıldız** İstanbul'da. Fakat Van'a gidecektiler. **Yusuf Bozan** İstanbul'dadır. Şu anda Adıyaman'da gerilla kılığında olanlar; **Kemal Vergili** ve **Niyazi Yıldırım**'dır. Bunların amacı, PKK'yi Adıyaman'a sokmamaktır. İçlerine sızıp yerlerini tesbit etmek, yakalatmak ve öldürmektir. Köy muhbirlerinin yaptıkları; kendilerini Parti taraftarı gösterip, gerillaların kimliklerini tesbit etmek, içlerine ajan sızdırmak ve aldıkları istihbaratı merkeze bildirmektir.

"Biz PKK'nin üzerine çalışıyorduk. 'PKK, kesinlikle Adıyaman'a girmeyecek'; bize böyle emir veriyorlardı. Biz de bunları uygulamaya çalışıyorduk. Bunun için yoksul kesimleri ajanlaştırıyorduk. Bunlar işsiz ve arazisi olmayanlardı."

"Amaç; gerillaların içine sızıp yerlerini tespit etmek, yakalatmak ve öldürmektir. Köy muhbirlerinin yaptıkları; kendilerini Parti taraftarı gösterip, gerillaların kimliklerini tespit etmek, içlerine ajan sızdırmak ve aldıkları istihbaratı merkeze bildirmektir."

Külüm köyünde bir kişi ile tanıştık. Kahvede yalnız oturuyordu. Ben de yaklaştım, kendisiyle konuştum. İşte dedim, *"Gelip bizimle çalışırsan sana para verirler."* Onu, **Musa Hazar**'ın yanına götürdüm. Artık **Musa Hazar** onunla görüştü, konuştu ve anlaştılar. Sonra o da ajanlık yapmaya başladı. bu **Abuzer Arik**'tir.

Şerefli köyünün ihbarı sonucu 1986'da Şerefli'nin üst tarafında üç gerilla şehit olmuştu. Herhalde şehit düşenlerin isimleri; Hamit, Kadir ve Hüseyin'di.

1987'de bir akşam Külüm köyünde **Abuzer Arik**'a misafir gittim. Sabah **Abuzer**, *"Apocular gelmiş, dağ tarafına geçmişler"* dedi. Biz de kalktık. Benle **Abuzer Arik** gerillaların arkasından gitmeye başladık. Amacımız yerlerini tesbit edip, merkeze bildirmekti. Fakat Şerefli köyünün muhbirleri bizden önce gidip, ihbar etmişlerdi. Ve baktık askeriye araçları gidiyor. O zaman 5 gerilla vuruldu. 1987'nin 9. ayı idi. İkisinin ismi belli oldu. Biri Sarı Ömer'di, diğeri Salih'ti. Bir de 1988'in 3. ayında ben İstanbul'a döndükten sonra **Musa Yıldız**, Tırmız köyünde 4 kişilik gerilla grubunun içine sızmıştı. Daha sonra bu köyün arka tarafındaki dağın öbür eteğinde bu 4 kişi sığı- nakta öldürüldü. Ayrıca ajan **Sıddık Karakaya**'nın (Sivaslıdır, şimdi Adıyaman'da) sızdığı grupla Paşa Mezrası'nda çatışma çıkmıştı. Bu çatışmada ölen, yaralanan veya yakalanan olmamıştı. Pazar günüydü. Biz **Hüseyin Hoca**'nın köyüne gidiyorduk.

Biz, PKK'nin üzerine çalışıyorduk. *"PKK, kesinlikle Adıyaman'a girmeyecek"*; bize böyle emir veriyorlardı. Biz de bunları uygulamaya çalışıyorduk. Bunun için, yoksul kesimleri ajanlaştırıyorduk. Bunlar işsiz ve arazisi olmayanlardı. Bunlara yakınlık gösteriyorduk. Onlara para teklif ediyorduk. Ben, Gölük köyünden **Abuzer Arik** ile Kahta'da **Mehmet Yücer**'i ajanlaştırdım. Diğerlerini, bizim arkadaşlar bütün köylerden ajanlaştırıyorlardı. Şerefli köyü önceden ajanlaştırılmıştı. Diğer köylerde, her tarafta ajanlar oluyordu.

Gerillalara darbe vurma yöntemleri şöyle oluyordu: Genellikle köylerde ajanlaştırılmış kişiler merkeze bildiriyordu. Biz de arasıra gidip kendilerine misafir oluyorduk. Fakat kimse bizim ajan olduğumuzu bilmiyordu. Yalnız ajanlaştırdıklarımız da bir devrimci gibi çalışıyorlardı. Köyde kimse bunların ajan olduklarını bilmiyor, farkına varmıyordu.

Ayrıca YSE (Yol-Su-Elektrik)'ye ait şehir tarafına düşen iki bina vardı. Bu binalarda haftada veya 15 günde bir salı günleri öğleden sonra ajanlar toplantı yapıyorlardı.

1988'in 3. ayında Adıyaman'dan ayrılıp İstanbul'a gittim. 1988'in 7. ayında, Farsça bildiğim için beni İran'a gönderdiler. İran'a gönderilmemin nedeni; PKK'nin orada bulunup bulunmadığını, Kürtlerle ilişkisinin olup olmadığını, nerede üslendiğini tesbit edebilmekti. Daha önce de orada çalışan ajanlar varmış. İlk gittiğim yer Mesed'di. Beni, ajan **Abbas Eşrefzade**'nin yanına gönderdiler. Bununla görüştüm. Parolamız "Şimal"dı. Bunun yanında dört gün kaldım. **Abbas**, Mesed'de butik çalıştırıyordu. Beşinci gün Urmiye'ye gittim. Yine parolamız "Şimal"di. Akşam **Kemal**'in evine gittik. **Kemal**, *"Araştırıyoruz, fakat tesbit ettiğimiz herhangi bir şey yok"* dedi. **Kemal** bana Tahran'da **Behman Kuhanlı** ve **Mehmet Kamiyari**'nin adreslerini verdi. **Kemal**, *"Bunlar da bize bağlı çalışıyor"* dedi. İran'da toplam beş gün kaldıktan sonra hiçbir bilgi alamadan, **Kemal**'in bana verdiği adreslerle İstanbul'a döndüm.

İstanbul'da 4 ay kadar kaldım. Beni tekrar 1989'un ikinci ayında 10 günlüğüne İran'a gönderdiler. Önce Mesed'e gittim ve 5 gün kaldım. Orada herhangi bir netice alamadım. Oradan Urmiye'ye geçtim. Tekrar **Kemal**'in yanına gittim. **Kemal**'in yanına **Murtaza Nadir** isimli biri geldi. Ve, *"Herhangi bir bilgi alamadım"* dedi. **Kemal** de kızarak, *"Demek ki araştırmıyorsunuz"* dedi. Buradan da bir bilgi alamadım. Tahran'a gittim. Tahran Hoteli'nde kaldım. Hotelin gecesi 150 Tümen'di. Tahran'da **Behman Kuhanlı**'yla buluştum. Parolamız, "Narince Görgün"dü. **Behman**, çeşitli arkadaşlarla tanıştırdı. Onların da ajan olduğunu söyledi. Onların da adreslerini aldım, bunun dışında hiç bilgi alamadan Türkiye'ye döndüm.

İstanbul'a sadece bu adresleri getirdim; *"Başka bilgi yok"* dediğimde, **Yeşil** isimli komiser bana kızdı. *"Ben seni isim getirmeye de'gil, bir yer tesbit etmeye gönderdim"* dedi. *"Ben yer tesbit edemem, ancak orada bulunan şahıslar tesbit edip bana verecekti; ben de sana bu bilgiyi getirecektim"* dedim. O da, *"Bu kadar ajan var, fakat faaliyet yok"* dedi. Yalnız, verilen isimlerin hepsi ajandı.

22 Mart 1989'da siyasi şube amiri **Yeşil** ve **Fuat Sırakoy**, beni Şam'a gönderdiler. Benden önce de, gerçek ismi **Dursun** olan **Çarli**, **Ahmet Aksoy**, **Ümit**, **Ekrem** ve **Kürt Mustafa** diye bilinen Konyalı birini göndermişlerdi. Bunlarla, gittiğim gün değil ertesi gün görüştük. **Çarli** isimli şahıs, *"Akademi'ye gideceksin"* dedi. Ben, "Gitmem" dedim. Almanya'ya kaçmak istedim. Gidip uçak bileti sordum, 580 dolar istediler. Onlar beni takip ediyorlarmış. Ben kendilerinden para istedim. Takip ettikleri için para vermediler, sadece 200 Suriye Lirası verdiler. Birgün, **Çarli**, **Ahmet**, **Ümit** ve **Hasan** (Suriyeli yüzbaşı) beni arabaya bindirerek tehdit ettiler. **Hasan**; *"Akademi'ye gittikten sonra hiç korkma. PKK hiç kimseye sormaz, yalnız eğitim verir. O kadar geniş bilgileri yoktur. Senden 15 gün sonra, **Mehmet Öz** isimli şahısı gönderiyorum. Sen gittiğin zaman birkaç günde yolları öğrenirsin. Hangi yollardan rahatlıkla kaçılır, bunu tesbit edersin. **Mehmet Öz** de geldikten sonra, bilgileri ona verip kolay yoldan kaçarsın"* dedi. Ne yapacağımızı da **Mehmet Öz** söyleyecekti. Böylece ben Akademi'ye sızdım. Akademi'ye geldikten kısa süre sonra yakalandım.

TÜRKİYE KAMUOYUNA ÇAĞRI

Ben, Ramazan Akdoğan, 1960 Adıyaman-Gerger doğumluyum. Babam Ömer, annem İmihan'dır. Şu anda Adıyaman'da ikamet ediyoruz.

Ben 1980'de asker oldum. Kıbrıs 50'nci Piyade Alayı 1'nci Tabur 1'inci Bölük'te, Bölük Komutanı Yüzbaşı Nazım Akdeniz tarafından ajanlaştırıldım. Kıbrıs'ta Rum bölgesine yakın Bora cephesinde eğitildim.

Adıyaman'ın Balyan köyünün arkasındaki dağda ihbar edip, 2 gerillanın vurulmasını sağladık. Tarih 1987'nin 9. ayı idi. Külüm köyünde Abuzer Arik, Kahta'da Mehmet Yüksel ve Hüseyin Kurt ihbarı yapmışlardı.Bu kişileri 1986'da ajanlaştırmıştım. 1987 tarihinde Adıyaman- Şerefli köyünde yaptığımız ihbar sonucu 5 gerilla, Busu'da da 4 gerilla şehit oldu. Bu olaylarda Musa Yıldız rol oynadı.

Ben 1988'in 3. ayında İstanbul'a gönderildim. TC bizi kandırdı. Para, pavyon, içki, karı ve esrara varana kadar birçok yöntemle beynimizi tamamen yıkıyordu. Öyle duruma getiriyorlardı ki; düşünce dahi bırakmıyorlardı.

Son dönemlerde genellikle TC'nin MİT ve ordusu Kürt halkının üzerine gidiyor. Çünkü, "Kürt halkı saftır, fakirdir" diyorlar. Genellikle köylülerden seçiyorlar, para teklif ediyorlar. Köylüler bilinçsiz ve yoksuldur. Durumun ne olduğunu bilmiyorlar. Kandırıldıklarının farkında değillerdir. Onun için genellikle kandırılmaları zor olmuyor.

Birini ajanlaştırdıklarında; "PKK'nin gayesi Kürdistan'ı kurtarmak değil, memleketimizi ikiye bölmektir. PKK çok basit, dışarıdan adam getirip memleketimize yerleştirmek istiyor" diyorlar. Böyle yalanlarla Kürdistan halkını birbirinden soğutmak istiyorlar. Nasıl ki bizi kandırıp halkımıza düşman ettilerse, herkesi de öyle kandırıp PKK'den koparmak istiyorlar.

Bütün konuştukları, PKK'ye ilişkin söylediklerinin hepsi yalan. PKK, TC'nin anlattığı gibi değildir. Onun tek amacı, PKK'nin kendisine vurmaması, Kürt halkını alet olarak kullanmasıdır. Bunun için PKK'yi kötülemektedir. Bugün TC, PKK'nin ne kadar güçlü olduğunu biliyor. Fakat bize ve halkımıza yalan söyleyerek kandırmaya çalışıyor. TC, PKK içine bir ajan gönderdiğinde, o daha yetişmeden PKK haberini almaktadır. Bu da PKK'nin büyüklüğüne ve güçlülüğüne dayanmaktadır. PKK'nin büyük önderini yalnız TC değil, bütün dünya bilmektedir.

TC'ye; ordusu, MİT ve emniyet teşkilatına sesleniyorum. Ben PKK'nin elindeyim, beni kurtarın! Bunun için PKK'nin isteğini yerine getirin. Çünkü her yola sürükleyen sizlersiniz. Beni kandırıp ölüme gönderen sizlersiniz, PKK değildir!

Gelin bizi kurtarın. Çünkü PKK'ye bizi düşman yapan, alet olarak kullanan sizsiniz. Bize yalan söylediniz. Biz güçlüyüz dediniz. Fakat şunu bilin ki; PKK, TC'den yüzbin kat güçlüdür, büyüktür ve yücedir. Sizin o gücünüz eskidendi. Kürt halkını kandırıp, birbirine öldürttünüz. Ama şimdi yapamazsınız ve yapamayacaksınız. Çünkü karşınızda, sizden daha güçlü PKK vardır. Onun için hiçbir iş yapamazsınız.

Gönderdiğiniz ajanları PKK, aynı günde yakalıyor. Bu demektir ki, PKK daha güçlüdür. TC'nin amacı, insanı insan yapma değil, insanı kötü yola sürüklemedir. Fakat PKK insanı insanlığa kavuşturuyor. TC'nin düşürdüklerini, PKK insanlığa kavuşturmak için çaba sarfediyor. Demek ki PKK, TC'den daha büyük, daha güçlü, daha yücedir.

Artık TC, PKK'ye karşı pasiftir, daha da pasifleşecektir. Hiçbir güç PKK'ye karşı gelemeyecektir ve gelemez de. Biz buna içten ve yürekten inanıyoruz. Ben, PKK'ye karşı TC'nin bana işlettirdiği bütün suçlardan pişmanlık duyuyorum.

Saygılarımla.

Ramazan Akdoğan (Hanifi)

Bizde Kürdistan gerçeği Başkan APO'da dile gelmiştir

Baştarafı 24. sayfada

ulusal inkarcılara, gerek küçük-burjuva milliyetçi akımlara, ajan ve provokatörlere ve bir bütün olarak düşmana karşı mücadeleyi bu doğru eksenden saptırmadan yürüten PKK, bu güç ve kudreti APO'dan alıyordu. Devrim karşıtı zemini ve bu zemin üzerinde şekillenen tüm bu yabancı yapılanmaları iyi tanıyan ve bunları Kürdistan devrimi üzerindeki etkilerini her yönüyle iyi tesbit eden Başkan APO'nun rolü; bu öngörüsünde, yaratıcılığında ve üstün manevra gücündedir. İçimizdeki ve dışımızdaki her olay ve olguya dolaylı-direkt müdahalesi her türlü imkansızlıklar içinde ülkenin her köşesindeki soruna el atması, halkımızın, kadrolarımızın sesi, yüreği olması O'nun en büyük devrimci özelliklerinden biridir.

Daha o zaman Kürdistan Devriminin geçtiği süreci kavramayan, devrimin zorluklarını ve bu zorlukları aşma mücadelesinde gösterilen yüksek özveriyi bir türlü anlamayan, bazı ucube yaratıklar; APO'nun her şeyi yoktan var eden engin çabasını "Dilenciler gibi dolaşıp propaganda yapıyor", "APO kaset doldurup adam kazanıyor, bir gazetesi, dergisi bile yok" şeklinde alaycı, küçümseyici tavırlara girip saldırıyorlardı. Her gün gazete ve dergilerinde düşmana ihbarları puntolarla sunan Marksizm-Leninizme ve sosyalizme saldıran bu çevreler, bu yaptıklarına devrim adına teori ve politika üretme diyor ve bu halk düşmanı çabalarını marifet sanıyorlardı. APO'ya ve şahsında Kürdistan halkına ve mücadelemize koro halinde saldırılar ve kara çalmalar bu şekilde devam ederken, yarı aç, uykusuz ve düşmanın her türlü komplosuyla karşı karşıya olan APO ve bir grup yoldaş, mücadeleyi Kürdistan'ın her alanına taşırarak bu saldırıları boşa çıkarıyorlardı. APO adı daha ilk günden beri düşmanlarını rahatsız etmiş, onları ürkütmüştür. Bu olması gerekendi. Çünkü; sabırla, kararlılıkla cesaretle, doğru ve tutarlı politikayla yürütülen kavga her geçen gün onların varlık koşullarını sarsıyor, parçalıyor ve yerinden oynatıyordu.

Önderliğe yönelim durmuyordu. Bir yandan mücadelemizin gelişip derinleşmesini engelleme çabaları, öte yandan Önderliğe yönelik ajan faaliyetler atbaşı yürütülüyordu. Hatta düşmanın öne çıkardığı ajan-provokatör faaliyetlerdi. Bundaki amaç; APO'yu fiziki olarak ortadan kaldırmaktı. Bunu başarırsa; Kürdistan üzerine yeniden ölü toprağı serpmesi sağlanmış olurdu. Ama hesabı tutmadı. Ne çabasından vazgeçti ve ne de APO ve PKK bunu başarmasına izin verdi. Yaşantısı ve çabalarının pratik ifadesi olan kavgamız ortadayken; düşman çevreler propaganda alanında sürekli olarak APO'yu karalama yöntemi seçtiler. "APO apartman dairelerinde lüks hayat içinde yaşıyor, altında mercedesleri var" vb. gülünç ve aşağılık söylentiler gündemlerinin başında yer alıyordu.

Bu süreçte düşmanın, bize yönelimi ve bizim bu yönelimlere karşı pratik faaliyetlerimizi daha da somutlaştırırsak;

Her şeyden önce Kürdistan'a girişimiz büyük bir olaydı, etki ve yankıları da öyle olacaktı. Henüz ideolojik grup faaliyetleri yürütülüyorken, devletin bize yönelmesi sözkonusu oldu. Üzerimize şiddet salındı, kendi varlığımızı sürdürmek için daha ilk başta şiddete başvurmak zorunda bırakıldık. Kürdistan'da gelişmemizin tehlikelerini sezen devlet, ajanlarını devreye sokarak "Sterka-Sor" adı altında ajan grubu üzerimize saldırttı. Hareketin önderlerini yoketme gibi haince bir plan uyguladılar. Önderlerimizden Haki KARER'i 1977'de şehit ettiler. İmhayla karşı karşıyaydık. Karar verilmeliydi ve bu tarihsel yürüyüşe, atılımla devam denildi. Mevcut sol geleneği sürdürmedik. Türkiye'de devlet sopayı alıp sol'a indirdiğinde onu sindirmiş, bükmüş, sağa göndermiştir. Bizim ise; buna cevabımız ajan, feodal yapı, kişi ve çevrelere karşı devrimci şiddet temelinde mücadelenin yürütülmesi ve bu taktiğin yürürlüğe konması olmuştu. Ve mücadelemiz bu devrimci taktikle üst boyutlarda gelişerek sürdü.

Kürdistan'da faşist yuvalar giderek dağıtıldı, mücadele kısa sürede kitleselleşti. Devletin buna sessiz ve seyirci kalamayacağı açıktı. Nitekim ajanlaştırdığı feodal döküntü unsurlarla Hilvan'da '78'de bize karşı saldırıyı gündemleştirdi. Kürdistan'da varolmanın kolay olmadığını, sömürgeci yapının karşı-devrimci araçlarıyla "güçlü" olduğunu göstermek istiyordu. Ya halkı feodallerin, gericiliğin baskısına, etkisine terk edecek ya da bunlara karşı da savaş bayrağı açarak örgütsel gelişimimizin önünü açacaktık; ve saldırıya karşı atılım kararı alınacaktı. Feodallere, gericiliğe yönelinerek siyasi etkinlikleri kırıldı. Hilvan, Siverek, Batman ve Mardin'de feodallere karşı yürüyüşte etkin gelişmeler sağlandı.

Devrim karşıtı güçler de boş durmuyordu. Partiye ajan sızdırma, Antep'te sergilenen provokasyon gibi hareketi içinden çökertme vb. tertipler APO'nun çabalarıyla boşa çıkarıldı ve aşıldı.

Feodallerle yoğun çatışmaların sürdüğü ve sıkışık olduğumuz bu süreçte devletin katliamları, sıkıyönetimi gündemleştirmesi vb. karşı saldırılar yaşandı. Bunların yanında teslimiyetçi-reformist gruplar kendi aralarında PKK'ye karşı cephe oluşturup saldırıya geçtiler. Düşmana cepheden bir tek kurşun bile sıkma cesareti gösteremeyen bu güçler, PKK'nin saflarında savaşan onlarca savaşçının kanına girdiler.Tüm bunlara rağmen PKK önlenemez bir yükseliş yaşıyordu.

Evet 1975'lerde Kürdistan gibi geri, kendisine yabancılaştırılmış bir ülkeye taşırılan mücadelemiz '78'lere gelindiğinde artık kitleselleşmişti. Bu, kimsenin hayal edemeyeceği bir gelişmeydi. Kürdistan bizimle Kürdistanlaşıyordu. Biz de yürütülen mücadele ile gerçek anlamda Kürdistanlaşıyorduk. Teorik, ideolojik belirlemeler ülke gerçeğine vurulmuş, doğruluğu kanıtlanmış, gelişme muazzam olmuştu. Artık grup ilişkisi gelişme karşısında yetersiz kalmış, tüm kitleyi kucaklayacak, düşman saldırısını kaldıracak profesyonel bir örgütlenme ihtiyacı kendisini dayatmıştı. Ve 1978'de Parti I. Kongresi Başkan APO tarafından gerçekleştirildi.

Parti program ve tüzüğü oluşturuldu. 1979'da da resmi Parti ilanı yapıldı.

Kitleselleşme, düşmanın saldırıları mevcut örgütlenmeyi yetersiz kılıyordu. Başkan APO darbenin ayak seslerini haber veren uyarıları da bu dönemdeydi. Ayrıca halk savaşının yürütülmesi için profesyonel-uzman askeri bir yapının ihtiyacı da kendini dayatıyordu. Başkan APO'nun müdahalesiyle yurt dışına çıkma, olanak yaratma, kadro eğitimini sağlayacak yeni imkanlar yaratma durumu da sözkonusuydu.

Bu dönem aynı zamanda örgütsel krizin de yaşandığı bir dönemdi. Yoğun kadro kaybı (ölüm ve yakalanma) olmuş, bu da geniş kitleleri örgütlemede boşluk yaratmıştır. Başkan APO'nun tüm öngörü ve müdahalelerine rağmen kadroların geriliği, amatörlüğü aşamamaları, böyle bir çıkmazı dayatmıştır. Ve tam da bu dönemde, 12 Eylül faşist saldırısıyla karşı karşıya kaldık. Düzenli geri çekilme taktiği uygulanarak Parti imhadan kurtarıldı.

Yenilgi yılları zor ve yaman yıllardır. Tüm gerilik ve çürümüşlüğün en çok açığa çıktığı, kendisini dayattığı dönemdir. İçinde bulunduğumuz koşullarda bizde de bunun yaşanması kaçınılmazdı.

Buna değinmeden önce Diyarbakır zindan olgusuna değinelim. Bilindiği gibi görülmemiş bir vahşet ve saldırı sergilendi bu zindanda. Düşman herşeyi yoketmek, sorunu kökten çözmek istiyordu. Ve bizim şahsımızda çizgiyi, mücadeleyi bitirmeyi gündemleştirdi. Koyu bir teslimiyetin, ihanetin, düşkünlüğün her türlüsüne tanık olduk, ama tüm bunları aşıp halkın umudu, Partinin bilenme taşı oldu bu alan. Bunun hikmetini bilmek gerek. Çoğu çevre Diyarbakır'ın işkencelerini, vahşetini diline dolamış, "direniş" edebiyatını yapıyor. Tabii PKK'yi aradan çıkararak. Oysa PKK'siz bir Diyarbakır yok, öyle bir Diyarbakır yaşanmadı. Diyarbakır PKK ile yaşadı, PKK ile anlam buldu. Diyarbakır'da APO'suz bir PKK de sözkonusu olmadı, APO'cu ruhla ayağa kalktı, kalıcılaştı.

Evet bilindiği gibi örgütsel yapıların bir şekillenmesi, ruhi yapılanması var. Örneğin Bolşevik ruh, Bolşevik disiplin deriz. Bunlar örgütsel pratikte oluşmuş maddi, canlı olgulardır. Örgütlerin özgür kimlikleri olur, bunun üyelerine taşırılması durumu vardır. Bolşevik Parti'ye damgasını Vuran Lenin'in kişiliği, ruhu, disiplin anlayışıdır. Bizde de PKK'yi oluşturan, şekillendiren, kişiliğini örgütleştiren, kadrolara taşıran, onlarda bir ruh, bir yapılanma yaratan APO'dur. Bizde bu, APOCU RUH-APOCU BİLİNÇ-APOCU DİSİPLİN diye dile getirilir. Her dönemde ve her düzeyde O'nun belirgin damgası sözkonusudur. Bu konuya ayrıca değineceğiz.

İşte Kürdistan tarihinde yeni bir dönem, güçlü devrimci bir miras ortaya çıkaran Diyarbakır direnişinde APO'nun kendisini görmek gerek. Niçin APO? Çünkü Kürdistan gerçeğini bizlerin önüne seren, Marksizmin yaratıcılığını, halk sevgisini, devrime, geleceğe olan inancı, bilinci bize taşıran, bizi aydınlığa kavuşturan, başeğmez, yenilmez bir kimliği kendinde somutlaştırarak bize de taşıran, bu ruhu verebilen O'ydu. Bu başeğmezliğin, bu ölümü kucaklayabilmenin bir anlamı olmalıydı. Bunun anlamı APO'ydu. Evet bunu rahatlıkla söylüyoruz. Bize Bolşevik bir ruh, başeğmezlik vermişti. Ancak biz O'nu yeterince temsil edememiş, zayıflığını yaşamıştık. Kaynak, temel sağlamdı. Biz bu kaynak, bu temel üzerinde kendimizi güçlü kılamamıştık. Onun için de bu öze, bu temele dönüşün bedelleri büyük oldu. En büyük suç olarak telaki ettiğimiz şey budur! Ona layık öğrenciler olamamak. Bunun kahredici acısını yaşadık. Bunu yaşamayanlar fazla anlayamaz, bilemez. Devrime, halka bağlılık yüce bir duygudur. Onun gereklerini yerine getirememenin duygusu da aynı büyüklükte acı ve azap verici olur.

Evet, APO bizde devrimdi, halktı. Bizde bu olgular O'nunla ortaya çıktı, anlam buldu, yaşadı. Gerçek buyken, buna yeterince layık olamama büyük bir acıydı. Bir daha O'nun yüzüne nasıl bakarız? İşte bu bizim için cehennem azabıydı, bizi yiyip bitiren bir duyguydu. O'nda devrime, halka, geleceğe olan inancımız, umudumuz yaşıyordu. Bu en büyük tesellimizdi. Nasıl olsa APO var, hepimiz ölsek de, O bir başına kalsa da bu iş için yeterdir, gerekli örgütlülüğü ve mücadele olanaklarını her koşulda yine yaratır, diyorduk. Ve zindanları patlatıp ölümsüzleşen, Kürdistan dağlarına saçılan, isyanlaşan başeğmez Mazlumlar, Hayriler, Kemaller'de APO'yu bir kez daha gördük. O ruhu bir kez daha yaşadık.

Burada bir parantez açıp uluslar arası komünist hareket içindeki sapmalara, bunun diğer ülke devrimci hareketleri üzerindeki olumsuz etkilerine de parmak basalım. Komünist hareket içindeki bölünmeler en ağır ve tahripkar bir biçimde Türk soluna da yansıdı; solun uzantısı, silik kopyaları olan Kürt reformist grupçuklara da yansıdı. Marksizmin özgünlüğü, yaratıcılığı bir kenara bırakılmış, Sovyetler'den, Çin'den, Arnavutluk'tan esen rüzgarlara göre çoğu grup kendini ayarlamıştı. PKK bu konuda özgünlüğünü yaşadı. Hiçbir sapmaya, esintiye kapılmadan ülke özgülünü ve Marksizmi temel alarak ideolojik hattının arılığını korudu.

Sağa-sola çekmeler, uydulaştırma çabaları daha sonraki yıllarda da bitmedi. Ortadoğu'ya çekilişin, ülkeye dönüşün hazırlıklarının yapıldığı dönemde ve günümüzde de bu dayatmalar sürüyor. Ortadoğu'da sıcak savaş bölgesinde tutunabilmek, mevcut olanaklardan yararlanmak, devrimimizin geleceği açısından yaşamsaldı. Bunun bilinciyle hareket eden Başkan APO bu alanı hazırlık üssü olarak değerlendirmeye çalıştı. Çoğu grubun şaşkınlığı, çözülmeyi, kaçkınlığı yaşadığı ve alanı terk edip Avrupa sokaklarında soluğu aldığı bu dönemde, O yeni imkanlar yaratarak, her yönlü çalışmayı derinleştirerek mücadeleye soluk aldıracak ve taze kanla besleyecek yeni çalışmaları örgütledi. Değişik güçlerin bizi uydusu yapma, bizden yararlanma planlarına karşı büyük bir ustalıkla durdu ve çizginin özgünlüğünü korudu. Bu bizde baştan sona kadar böyledir. Bu duvar ustası titizliğiyle örülen devrimimizin çizgisini sağa-sola saptırmada buna izin vermeden, bu işi bütün mahirliğiyle ve kararlılıkla yürüten APO oldu. Mükemmel bir yönetim yeteneği ve yüksek bir bilinçle, büyük bir titizlikle yürüyüşümüzün rotasını belirlemiş, sağa-sola yalpalanmalara asla izin vermemiştir. Bundandır ki, yurtdışındaki tüm niyet ve yaklaşımlar, zamanında aşılarak gerekli hazırlıklar tamamlanmış, '82'de Kongre toplanmış, düzenli yayın yaşamı örgütlenmiş siyasi-askeri hazırlıklar, alınan kararlar ışığında sürdürülmüş, Parti içi sorunlara devrimci temelde çözümler getirilmiş ve ülkeye yeniden dönüş sağlanmıştır.

İşte mücadelenin bu yeni ve zor dönemecinde Partimiz bir tasfiye hareketiyle karşı karşıya gelmiştir. Bu haince komplo sahipleri, " APO'suz PKK, demokratik PKK" hayaliyle yola çıktılar. Dışarıda çökertilemeyen, yeni bir atılımın arifesinde bulunan devrimimiz, değişik çevrelerin elbirliğiyle ve içteki uzantılarıyla tasfiyeye yöneldiler. Bu haince komplo ve tasfiye çabaları, kadrolarımızın yetmezliği, duyarsızlığı ve tecrübesizliğine rağmen Başkan APO'nun büyük özverisi ve uzak görüşlülüğü, devrim hattını sulandırmama yüksek bilinç ve kararlılığı ile boşa çıkarıldı. APO ve PKK çizgisinin hedeflenmesi tesadüfi değildir. APO PKK'de oldukça bunun, bu çizginin, devrimimizin garantisi olacağı açıktır. Partiyi, devrimi mi tasfiye etmek istiyorsun? Öyleyse, bunu baştan sona kadar şekillendiren APO'dan başlamalısın! Nitekim Semir vb. alçakların ve akıl hocalarının yaptıkları, yapmak istedikleri buydu. APO'ya ve O'nun kişiliğine saldırının özü buydu; sınıfsal kinlerini, düşmanlıklarını devrimimize, çizgimize kusmalarıydı. Ama bu komplo da boşa çıkarıldı. Başkan APO'nun çabalarıyla bu tür saldırıların özü kadrolara, kitleye kavratıldı, Parti bilincine erişmede varolan eksiklikler büyük oranda giderildi ve bunda önemli bir mesafe katedildi. Her düşmanca saldırı, her haince pusu yeni ve güçlü atılımları da beraberinde getirdi. Alınan kararların yaşam bulması için yoğun pratik uğraş ve yönlendiricilik içinde olan Başkan APO'nun bu çabaları sonuçsuz kalmadı. Ülkeye taşırılan silahlı propaganda gruplarının ülke zemininde yürüttükleri faaliyet 15 Ağustos 1984'de Kürdistan tarihinde yeni bir dönemin tarihsel başlangıcı oldu. 15 Ağustos Atılımı faşist Türk devletinin yüzüne inen APO'nun yumruğuydu. Silahlı mücadele taktiğimizin doğruluğu, bu kararlı yumrukla bir kez daha kanıtlanmış oluyordu. Kürdistan'da büyük bir coşkunun ve uyanışın kaynağı olmuştu. Devrimimizin bu güçlü ve gurur verici yanı, bunun yanısıra olumsuz ve eksik yanları da gördük, yaşadık. Taktik önderliğin içine düştüğü -pratik faaliyetlerde- yetmezlik, sağcılık beklenen gelişmeyi sağlamayı önemli oranda etkilemiştir. Bu engelin aşılmasında ve gereklerinin yerine getirilmesinde yine Başkan APO'nun kavrayış ve müdahalesini görüyoruz. Ve mücadelemiz önündeki bu tür handikapların aşılmasında belirleyici rolü oynayan yine Başkan APO'nun kendisi olmuştur.

Mücadelemizin tekrar sorgulandığı, tüm yönleriyle irdelendiği, kadroların kendi kendileriyle hesaplaştığı yoğun bir eleştiri, özeleştiri platformuna çevrilen 1986 Parti III. Kongresi yaşandı.

Başkan APO'nun yol göstericiliğinde yürütülen ulusal kurtuluş kavgamız, bugün üst boyutlarda gelişip güçlenerek, düşmana yeni çıkmazlar yaşatmaya devam etmektedir. Bu noktaya kolay gelinmediğini çok kısa ve genel bir şekilde anlatmaya çalıştık. Şunu özellikle vurguluyoruz; ülke zemininde devraldığımız hiçbir örgütlenme mirası ve geleneği, bir mücadele geleneği yoktu. Bu miras, bu gelenek APO ve PKK ile yaratıldı. Karşımızda dünyanın en vahşi, en organizeli bir devlet aygıtı vardı. Son derece vahşi ve yırtıcı karakteriyle bize yönelmiş ve zerre kadar yaşam hakkı vermeyen, tanımayan bir nitelikteydi. Bu güç karşısında tutunmak, varolma savaşımını hiçbir kesintiye uğratmadan sürdürmek olağanüstüydü. Evet güç olabildik, onu çıkmazlara sokabildik, güçlü örgüt, direnme, savaş miras ve geleneğini yaratabildik. Bu kolay olmadı. Her değer büyük bedellerle yaratıldı.

Yürütülen bu amansız, inatçı olağanüstü savaşım sonucudur ki, kendimizi ülke zeminine oturtabildik ve giderek bölge güçler dengesinde ve giderek dünya güçler dengesinde yerimizi aldık. Ve artık tüm dost ve düşman güçlerin çekim merkezi, üzerinde büyük hesapların yapıldığı odak durumuna geldik. Mevcut güçler ve başta sosyalist ülkeler olmak üzere birçok güç bizi çizgimizden saptırmaya, bizi uluslararası çizgilerin uzantısı durumuna getirmeye çalıştı. Böylesi ağır ve geriye çekilmiş uluslararası enternasyonalizmin işletilmediği bir dönemde bağımsız, özgün kimliğini korumak, kendine büyük bir güveni, güçlü bir kimliği gerektirir. İşte Başkan APO'nun şahsında PKK bu tutumu sergilemeyi de başardı.

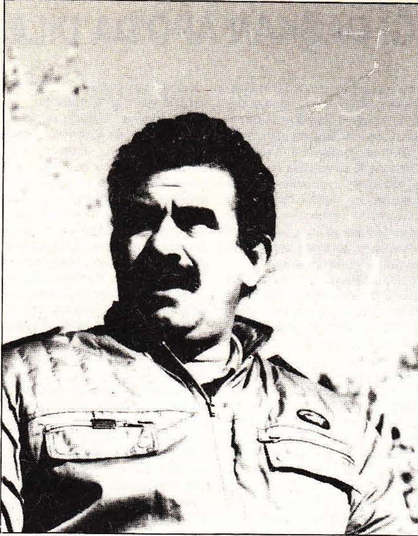
Literatürlerinde bağımsızlık olmayan, teslimiyet ve uşaklıkta kimseyi kendileriyle yeryüzünde yarıştırmayacak kadar teslimiyet ve uşaklık batağına batmış ilkel milliyetçi örgüt ve çevrelerin tümü APO ve PKK'yi hedefledi. Bunu daha açık yapmaya başladı. Yıllardan beri halkın savaşçı güç ve direnişçi karakterini kişisel, hanedan çıkarları için kullanan KDP ve ötekiler yine önümüze dikildi. Düşmanla karanlık ilişkilere girmekten geri durmadılar. Çıkışımızın, o çağdışı yapıları için ölüm çanları olduğunu biliyorlar. Kürdistan halkının önünü tıkayan, önüne kara perdeyi çeken bu güçler aydınlığa gelemezlerdi. Onun için tüm çabalarını bölgede olsun, bataklıklarının bulunduğu diğer alan-

larda olsun anti-PKK'ci savaşta (!) yoğunlaştırdılar. Bunun uluslararası gericilikle elele vererek yapıyorlar. Dünya gericiliğinin PKK'yi etkisiz kılma, direncini kırarak yörüngesine çekme, tasfiye etme çabalarına çabalarını ortak ettiler. Avrupa'da sosyal demokratların, emperyalist burjuvazinin ajanlarının kanatları altına sığınmış K. Burkaylar, M. Kotanlar ve hempaları tek varlık zeminini buldukları anti-PKK'ci bataklıktır. Bu batağa öyle bir sevdalanmışlar ki, onsuz bir türlü yapamıyorlar. Çünkü başka türlü yaşama şansları yoktur. Avrupa ve NATO çevreleri mevcut emperyalist statü içinde Kürdistan'ı tutmak, sömürüyü devam ettirmek istiyorlar. Emperyalist çıkarları darbeleyen ve giderek güç kazanan, halklaşan PKK, bu güçlerin hayallerini de her geçen gün tuz-buz ediyor.

Sömürgeci zor yoluyla mücadelemizi bastırmada başarısız kalınınca yeni çözüm ve senaryolara başvuran düşman bu defa sağ, devrimci özü boşaltılmış güçleri direkt kullandı. KDP zaten bu durumu yaşıyordu. Son yenilgiden sonra emperyalist güçlerce istenildiği şekilde güdülmeye hazır hale gelmişti. Pêşeng, Özgürlük Yolu vb. döküntüler de KDP vb.'lerinin kötü bir kopyasıydı zaten. Emperyalist ve gerici güçlerin kapılarında sürünmeye gönüllü bir yapı arzediyorlar. Öyleyse, emperyalist çevrelerin önünde tek bir engel kalıyordu: PKK... Bu durumda kullanılacak tüm bu döküntüler efendilerinin emir ve direktifleriyle PKK üzerine neden saldırtılmasındı. Yapılan buydu, yapılacak olan da bu olacaktı.

Dünyada düşkünlüğün böylesine başka yerde rastlanmamaktadır. Yurtsever, devrimci, demokrat olduğunu söyleyeceksin ama düşmana yönelmeyecek, tek bir kurşun sıkmayacaksın. Tersine ülke topraklarını kanlarıyla sulayan halkın öz evlatlarını karşına alacak ve bütün çirkinliklerini onlara kusma çabası içinde olacaksın. Bu ne aşağılık şey.

Evet bizde 12 Eylül sonrası Partiyi, çizgiyi tasfiye çabalarının emperyalist çevreler ve uzantılarınca olduğunu ve direkt düşmanla bağıntılı geliştiğini biliyoruz. Düşman PKK içinde Semirlere, avukatlara bel bağladı, onlara umut diye sarıldı. Onlar şahsında Başkan APO'nun rolünü silikleştirmeye, PKK çizgisini saptırmaya çalıştı. Ama bunlar boşunaydı. Çünkü APO'cu çizgi bu tür alçakça girişimlere fırsat vermeyecek kadar net ve acımasızdı. Parti içi komplo ve tasfiye girişimleri boşa çıkarılıp hainler cezalandırıldığında ise, yeni bir kurtarıcılık (!) feryadı kopardılar! "PKK devrimci-demokratı öldürüyor, PKK teöristtir..." PKK'yi bu şekilde teşhir ve tecrit etmeye yöneldiler. Yani uluslararası tüm gerici çevreler gündemlerine Kürdistan'ı aldılar. PKK'siz bir Kürdistan için çözümler üretmeye başladılar. TC'ye özerkliği dayattılar. Çünkü özerklik, emperyalist çıkar ve politikalara uygun bir çözüm biçimiydi. Ve Kürtler için değişen bir şey olmayacaktı. Aşağılanma, sömürü ve talan devam edecek, dil ve kültür alanında biraz değişiklik yaparak köleliği sürdürecekti. Bu durumda Kürtçe okuma ve yazmanın ne değeri olacaktır? Ama emperyalist çevreler Kürdistan'ı tümden gözden çıkarmaktansa, bu yöntemi çare görüyor. Ve bu yönlü çabalarını yoğunlaştırarak sürdürüyor. Fransa'nın Ulusal Özerklik Konferansı çabaları, ABD'nin özerklik raporu vb. reçeteleri TC'ye dayatması bunların açık örneğidir. Öte yandan Almanya açıkça saldırıya geçmiş, PKK'yi yargılama görevini alarak, PKK'yi uluslararası alanda terörist ilan edip tecrit etmeyi önüne koymuş durumdadır. Ama tüm bunların gelip çarptığı bir duvar var; APO'nun başında bulunduğu PKK...

"... En genel anlamıyla tekrar diyoruz ki, Lenin'in Sovyetik Devrimdeki rolü ne idiyse, Kürdistan Devriminde de APO'nun rolü odur. Kürdistan bağımsızlık ideolojisinin oluşturulması, sömürgeci yapısının tahlil edilmesi, bilimsel sosyalizm ışığında ele alınarak dost ve düşman güçlerin tam bir açıklıkla konumlandırılması, ortada hiçbir miras, örgüt ve olumlu öge yokken, devrim adına halk savaşı adına karar verilip, ortaya atılınması, bunun için örgüt inşasına gidilmesinde en başta APO'yu görüyoruz. O'nun kadar düşmanını iyi tanıyan ve O'nun kadar düşmanına karşı amansız olan başka kimse yoktur dersek, sadece bir gerçeği, yalın bir gerçeği vurgulamış oluruz..."

Bugün sömürgeci Türk devleti de dahil tüm emperyalist ve gerici güçlerin çıkarları, Kürdistan'ı emperyalist bağ içinde tutan özerkliktedir. Ancak bağımsızlık çizgisi dışında hiçbir çözümü kabul etmeyen PKK vardır. Bu engel vardır. Bu engeli de ortadan kaldırmak, tasfiye etmek sanıldığı gibi kolay değildir. Buna rağmen bu yönlü oyun ve komplolardan vazgeçmiyorlar. APO'suz bir PKK'nin denetime alınacağını hesaplıyorlar. APO'nun rolünü, örgüt kuruculuğunu anlayacak kadar akıllıdırlar! Bunun için de Kürdistan Devriminin tasfiye yolu, önder güç PKK'nin tasfiyesinden geçeceği düşüyle hareket ediyorlar. Bundan öte şunu hayal ediyorlar: PKK'nin tasfiyesi için APO engelinin ortadan kaldırılması, tasfiye edilmesi zorunludur. Ancak, bir gerçeği unutuyorlar: APO artık birey olmaktan çıkmış, PKK'nin ruhu, özü, devrim çizgisi olmuştur. PKK Kürdistan devriminin garantisi, yol göstericisi, kurmayı ve Kürdistan'ın kendisi olmuştur. Kürdistan Devriminin boğulması, halkımızın binlerce yıl sonra yakaladığı özgür olma şansının elinden alınması için APO'nun ellerinde doğan, büyüyen ve O'nun damgasını taşıyan PKK'nin tasfiyesi ve bunun için de APO'nun bir kenara atılması gibi haince planlar ve senaryolar tezgahlanmaktadır. Bunlar öyle sıradan plan ve senaryolar değildir. Vurgulamaya çalıştığımız gibi, halkımızın kurtuluşunu sağlayacak devrimimizin boğulmak istenmesi planlarıdır. Yüzlerce seçkin evladını özgürlük yürüyüşünde toprağa tohum olarak düşürmüş bir halk olarak özgürlüğümüzün tekrar katledilmesine, yeni bir yokoluşa seyirci kalacak mıyız? Halkımızın öncü gücü, özü, ruhu olan PKK'nin kadro ve savaşçıları olarak yaşamımızı uğruna adadığımız, gözbebeğimiz gibi koruyup inşasına katıldığımız sevgili Partimizin tasfiye edilmesine seyirci kalacak mıyız? Kesinlikle hayır. Biraz akıl ve vicdan sahibi olan biri bunu düşünemez bile. Ne özgürlükten ne de devrimden vazgeçeriz. Öyleyse, onun öncüsü, kurmayı, rehberi, beyni Başkan APO ve PKK'den de vazgeçmeyeceğiz. Bizde var olmak, insanlaşmak, yücelmek bu yoldan geçiyor. Düşkünleşmeyi, aşağılanmayı, köleliği reddettik, reddediyoruz.

PKK yüzlerce şehidimizin kanı, canı ve emeği üzerinde yükselen, inşa edilen bir binadır, bu binanın başmimarı da APO'dur. Bu binaya az saldırı yapılmadı. Ama bu saldırılar sadece binaya taş ve harç olmak için şehitlerimizin sayısını arttırdı. Şehitlerimiz, bu binanın duvarına konan taşları oldu. Binayı daha güçlü kıldı ve yükseltti. Bu bina artık saldırı ve komplolarla yıkılacak, zaptedilecek durumda değildir. PKK'ye, APO'ya saldıranlar, onları düşürmeye çalışanlar halkımızı, yüzbinlerce savaşçıyı; yani, Kürdistan'ı karşılarında bulacaklardır. Göğüslerimizi parçalamaları, bizi de toprağa düşürmeleri gerekecektir. APO ve PKK'ye bizleri yok etmeden ulaşılamayacağını herkesin çok iyi bilmesi gerekir. Ayağa kalkmış bir halkı, özgürlüğe yakın bir devrimi yok etmek ise hiç mümkün değildir.

Başkan APO'nun devrimimizdeki belirleyici rolünü biraz daha açalım. Lenin için Bolşevik Devrimin mimarıdır denmektedir. Bu Rusya gerçeğinin en güzel ifadesidir. Proleter devrimin ideolojik hattını belirlemiş, Çarlık ve burjuvazi ile savaşımın güçlü araç ve örgütlerini oluşturan Bolşevik Parti'nin ruhu ve özünü oluşturmuş Lenin'in ortaya çıkan gerçeğidir. Avrupa'daki komünist partileri çürümüşlüğü yaşarken, Bolşevik Parti illegal çalışma koşullarında Çarlık polisinin yoğun takibinde çelikleşerek vücut bulmuş, devrime yürümüştür. Çarlığın saldırılarına ve yenilgilere rağmen Lenin ideolojik arılığı korumuş, ilkeleri sulandırmamış, sapmalarla mücadele içinde çelikleşmiş sarsılmaz bir irade örneği sergileyerek kendilerini yaratmışlardır. Bu gerçekte Lenin vardır. Lenin'in en büyük özelliklerinden biri de toplumu iyi tanıması, dost ve düşman güçleri yerli yerine koyarak mevzilendirmesidir. Toplumun nabzını müthiş bir ustalıkla elinde tutmuş, döneme uygun taktikleri gündemleştirerek mücadeleyi süreklileştirmiştir. Ve bu uzak görüşlülük, ustalıktır ki, O'na 17 Ekim Devrimi arifesinde ayaklanma için "Bugün erken yarın geçtir" dedirtmiştir. Ve devrimin zaferini Sovyet halklarına ve dünya insanlığına hazırlayıp sunmasını sağlamıştır.

En genel anlamıyla tekrar diyoruz ki, Lenin'in Sovyetik Devrimdeki rolü ne idiyse, Kürdistan Devriminde de APO'nun rolü odur. Kürdistan bağımsızlık ideolojisinin oluşturulması, sömürge yapısının tahlil edilmesi, bilimsel sosyalizm ışığında ele alınarak dost ve düşman güçlerin tam bir açıklıkla konumlandırılması, ortada hiçbir miras, örgüt ve olumlu öge yokken, devrim adına, halk savaşı adına karar verilip, ortaya atılınması, bunun için örgüt inşasına gidilmesinde en başta APO'yu görüyoruz. Büyük bir tahlil gücü, olağanüstü bir öngörü yeteneği görüyoruz kendisinde. O'nun kadar düşmanını iyi tanıyan ve O'nun kadar düşmanına karşı amansız olan başka kimse yoktur dersek, sadece bir gerçeği, yalın bir gerçeği vurgulamış oluruz. Bu özelliğidir ki, O'nu düşmanın da en büyük korkusu ve hiçbir zaman kurtulamayacağı korkunç kabusu yapmıştır.

Tüm düşman cephelerden gelen saldırılara karşın, illegal çalışma koşullarında yürütülen çalışmalarla PKK inşa edildi, maddi güce dönüştü ve çelikleşerek savaş örgütü oldu. Her saldırı yeni bir hamle ile geri püskürtüldü. Her komplo ve provokasyon Başkan APO'nun uzak görüşlülüğü ve devrimci yumruğu ile bastırıldı ve boşa çıkarıldı. Stratejik önderliğin işlevini en layıkıyla yerine getirmiş, devrimimizin tüm sorunlarına teorik-pratik çözümlemeler getirmiş, uluslararası alanda tavizsiz, tutarlı ve ilkeli politikayla ittifaklar zincirini oluşturmuş ve taktik önderliğe sürekli yön vererek mücadeleyi her alanda boyutlandırmış olan yine Başkan APO'nun kendisidir. Evet özgürlük yürüyüşümüzün başlatılması ve yürütülmesinde, bu noktaya getirilmesinde Başkan APO'nun rolü bu kadar açıktır. Dün kimse güç dengelerinde bizi hesaba katmıyordu, bugün, Türk devleti tüm hesaplarını bize göre yapıyor, Ortadoğu'daki güçler dengelerini oluştururken bizi hesaplıyor. Emperyalist ve sosyalist sistem Ortadoğu'da olsun, uluslararası diğer alanlarda olsun Kürdistan faktörünü hesaba katarak politika yürütüyor. Kısaca, PKK dışındaki tüm güçler PKK üzerine yeni politikalar üreterek varolma şanslarını elde tutmaya çalışıyorlar. Yani Kürdistan'daki bu kalkış, bu taşma sıradan bir kalkış, bir taşma değildir.

Devrim ateşinde dövülmüş, halkının öz gücüne dayanan, komünist, enternasyonalist bir hareket, bir kişilik görüyor bütün insanlık: PKK ve APO. Başkan APO halkımızın dünya komünist hareketine sunduğu ender kişiliklerden biridir, bir devrim önderidir. Halk ve Parti olarak bunun onurunu yaşıyoruz. En zor ve karanlık dönemlerde faşist sömürgeci mahkemeler karşısında, **"YAŞASIN PKK, YAŞASIN BAŞKAN APO"** dedik. Çoğu çevre bunu anlamadı bile. Üstünde kafa yormadı bile. APO ile PKK'nin birliğini, bütünlüğünü, içiçeliğini anlayamadılar. Ama biz bu gerçeğimizi, evet bu gerçeğimizi çok iyi biliyor ve kavrıyorduk. Kürdistan'da sahip çıkılacak, yaşatılacak ne varsa, insanlığın tüm olumlu meziyetlerini, alçakgönüllüğünü, kahramanlığını, yüceliğini, devrime, halka sevdalanmışlığı, engin komünist kişiliği, enternasyonalist ruhun en üst oluşumunu, bileşkesini oluşturuyordu Başkan APO. **Evet O, bizde tüm olumlu ögelerin bir bileşkesiydi, O gelecekti, O devrimdi. Biz de geleceğe, özgürlüğe, halka, devrime sevdalıydık, O'nun öğrencileriydik. Bu ruhu, bilinci bize veren O'ydu. "YAŞASIN APO" dediğimizde, yaşattığımız özgürlüktü, isyandı, devrimdi.**

Bugünkü ülke, Parti ve mücadele gerçeğimiz bütün yüceliğiyle yaşayan bu eşsiz değerimizi tüm canlılığıyla ortaya koyuyor. O'nunla güzelleşen dağlarımız, ovalarımız, köylerimiz-kentlerimiz, tüm direniş odaklarımız, yani canlı hayatın her alanı en görkemli şekilde yaşatıyor APO'yu...

YAŞASIN BAŞKAN APO!
YAŞASIN PKK!

Sakine Cansız-Muzaffer Ayata

BİZDE KÜRDİSTAN GERÇEĞİ BAŞKAN APO'DA DİLE GELMİŞTİR

Sakine Cansız, Saliha Şener, Muzaffer Ayata

Kavganın her alanında varlığını, yüceliğini tüm hücrelerimizde duyumsadığımız, yol göstericiliğinden şaşmadığımız en değerli varlığımız, sevgili önderimiz APO'yu anlatmak; O'nunla yaşamanın güzelliğini, anlamını yazıya dökmek zor, çok zor bir görev. Ama bu zoru az da olsa başarmak istemiyle doluyuz. En güzel yönleriyle yaşanan bir gerçeği dile getirme istemi, "başaracak mıyız" kaygısının önüne geçiyor. Yani, bu kaygıya rağmen, gerçeğimizin kendisi olan Başkanımızı, nasıl yaşadığımızı, nasıl anladığımızı anlatmaya çalışacağız.

Biliyoruz ki, devrimimiz ve öncü gücümüz PKK'nin oluşumunda ve gelişmesinde büyük önder APO'nun belirleyici rolü, damgası vardır. O'nun bu rolünü kavramak; devrim sürecini baştan sona kavramak demektir... O'nun bu rolünü kavramak demek APO ile vücut bulmuş ve O'nun elleri üzerinde yükselmiş PKK'yi; APO ile ayağa kalkmış ve bağımsızlığına ramak kalmış bir halkı, yaşadığı tüm tarihsel süreci ile birlikte tanımak, kavramak demektir. Kürdistan, APO, PKK!.. Bu üç olgu birbirleriyle öylesine özdeşleşmiş ve birbirleriyle öyle bütünleşmişlerdir ki, bunlar arasındaki bağı kavramak önemlidir, çok önemlidir. Ama bu olguların birliğini, birbirleriyle bağını görmeyen, görmek istemeyen ve gerçeğimizi alçakça ve türlü entrikalarla saptırma çabası içinde olan ahmaklar hala vardır. Bunda ısrarlı davrananlar vardır... Bu devrim kaçkınları, bu teslimiyetçi hain takımı, gerçekliğimiz üzerinde temellenen ve özgür geleceğimizin biricik teminatı olan bu ayrılmaz bütünlüğünü bir türlü anlayamıyorlar, anlamak istemiyorlar. Bunların nasıl gördükleri ve ne dedikleri önemli değil, hiç önemli değil. Çünkü gerçek tüm bunlara rağmen hızla gelişiyor ve üzerinde şekillendiği zemine damgasını vuruyor. Ama biz, gerek emperyalist çevrelerin, gerek ruhsuz, teslimiyetçi kesimlerin, kaçkın ve hainlerin bu olgularla oynama, devrimimizi saptırma çabalarını daha iyi anlamak için gerçekliğimizi yüksek sesle dile getirmekten geri durmayacağız. Kürdistan'da bağımsızlığa doğru hızla yol alan kavgamız tüm bu karşı-devrimci çabalara verilmiş en güzel ve en açık cevaptır. Bunun kendisi, gerçekliğimizin en yüksek sesle dile gelişidir. Fakat yine de bu konuda birkaç söz söylemeyi uygun gördük.

APO'nun önder rolünü, Kürdistan devrim teorisi ve PKK'nin ortaya çıktığı koşulları kısaca ele alarak açıklamaya çalışacağız.

1940'lar sonrası dönemde Kuzey-Batı Kürdistan'da tam bir pasifikasyon ve ulusal dönüşümün yaşandığını görüyoruz. Askeri işgalin tamamlanması ve direniş ögelerinin bertaraf edilmesinden sonra sömürgeci Türk devleti Kürdistan'ı ekonomik, sosyal, kültürel olarak kendine katmaya, eritmeye yönelik politikalarını yürürlüğe soktu. Topraklarımız yalnızca yayılma alanı olarak seçilmedi. Ulusal yapımız da Türk ulusal yapısının yaşam alanı olarak belirlendi ve Türk eğitim sistemi, yani Kemalizm eşliğinde Türkleştirme dayatıldı halkımıza.

Bir halkın direnme odakları bu şekilde dağılmışsa; modern bir örgütlenmesi yoksa; kan ve şiddetle teslimiyet dayatılmışsa, o halkı bekleyen köleliktir, kötü gelecektir. Bizim halkımız da tarihin bu karanlık labirentine sokulmuş, yokoluşla karşı karşıya bırakılmıştır. Yerli ajan feodal-komprador yapı, uşaklıkta sınır tanımamış, yabancılaşmayı büyük bir istek ve maharetle kendisinde yaşatmış, bunu halka taşırma yoluna gitmiştir.

Ulusal bilinç çarpıtılmış, tüm ögeleri tahrip edilmiş ve yabancılaştırma-Türkleştirme yolunda önemli bir mesafe alınmıştır. Özellikle de Kürdistan'ın genç dimağlarına Kürt ve Kürdistan unutturulmuştur. Evet 1940'lardan 1970'lere kadar tam bir pasifikasyon; ulusal ve toplumsal yapıda tam bir hareketsizlik yaşanmış, ülke adeta karanlığa gömülmüştür. İşbirlikçi, feodal-komprador yapı artık Türk egemenlerinin ulusal yapısının bir parçası haline gelmiş; şehirlerde okumuş aydın gençlik kendi öz gerçekliği üzerinde biçimlenmiş bir aydınlanmanın tersine, tamamen ülke üzerine bir kara perde çeken, ülke gerçekliğine tamamen aykırı olan bir yapı içinde biçimlendirilmiştir. Öyle ki; okuyanlar Kürtlükten utanır olmuş, kendilerine ait hiçbir değer yaratmayan, gelişmeyi-uygarlaşmayı Türklükte bulan; devlet kapısına kapılanma gibi en aşağılatıcı, en soysuzlaştırıcı bir yaşamı en büyük istem olarak seçen, benimseyen bir kesim haline gelmiştir. Kendileri ve halk gerçekliği üzerine düşen, politika üreten beyinler olmaktan uzaklaştırılmış, kendi halk gerçekliğini hızla yoketmeyi amaçlayan politikaların hizmetine sunulmuşlardır. Kısaca; bireysel köleleştirme tüm ağırlığıyla ve özellikle de bu kesimde yoğun olarak yaşanmıştır.

Kaba hatlarıyla ülkedeki tablo buydu; tam bir karanlık ve ümitsizlik egemendi.

Uzun bir geçmişi olan Türk solunun, Türkiye'deki muhalefetin Kürdistan'ın kendi gerçekliğini bulmada aydınlatıcı olmada katkısı oldu mu? Buna da birkaç cümleyle değinecek olursak: 1920'lerden bu yana güya varolan ve bu kadar uzun bir tarihi olan TKP var. Kürdistan'daki başkaldırıların bastırılmasında kemalistlerin yanında yer almış, dünya komünist hareketi karşısında Kemalizmin temsilcisi, savunucusu olmuştur. Bu örnek çarpıcı ve ibret vericidir. 1970'lerde ve sonrasında Türk solunun Kürdistan'a yansıması da yine Kemalizm ve Misak-ı Millici ruhla biçimlenen bir yapıda olmuştur. Kürdistan ülke gerçeğini gizlemede ve inkarcılığı geliştirmede sol, devletten ayrı bir yerde olmamıştır.

Evet, görüldüğü gibi karanlık her yönüyle tamamlanmıştır. Ekim Devrimi'nin dünya çağdaş akımlarının Kürdistan'a akması engellenmiş, dışa kapalılık ve korkunç bir gerilik yaşatılmıştır.

Sormak gerekiyor: Acaba bu tabloyu gören kaç beyin, kaç yürek Türk devleti gibi vahşi, sömürgeci bir gücün kılıcını ensesinde hissederek, ona karşı mücadeleyi göze alarak Kürdistan'ın ulusal bağımsızlığını düşündü, bunu formüle etmeye cesaret etti. Çünkü böyle bir çıkış mevcut yapıya, manzaraya aykırı olacaktı, aykırılığı yaşayacaktı. Nitekim, öyle de oldu. Metropollerde okuma olanağı olan feodal, küçükburjuva kesimler Kürtlük lafını diline dolamalarına rağmen, "doğuya yol, su, elektrik" gibi boş sloganından öteye bir yere götüremediler. Buna ne beyinleri ne yürekleri yetti. Bağımsız ve Kürdistan yerine düzenin izin verdiği çerçevede Kürtçülük yapmayı, düzene yamanmayı önlerine koydular. Bunda bile bir adım öteye gidemediler. Dediğimiz gibi bundan öteye bir adıma, bağımsızlıkçı çizgide bir adıma ne beyinleri, ne de adına yola çıktıkları sınıf karakteri izin verdi.

Ama bu Kürdistan gerçeğimizin sadece bir yönüydü. Koşullar her ne kadar Kürdistan'ı yokoluşa hazırlayan bütün olumsuzlukları bünyesinde taşıyorduysa da, öte yandan bir başka olguyu, bir başka gerçeği de hızla geliştiriyordu. Aynı koşullarda metropolde olan, orada okuma olanağı bulmuş, dünyadaki ulusal kurtuluş hareketlerinin coşkusunu duyumsamış ve Türkiye demokratik gençlik hareketinde aktif olarak yer almış, Marksizmle bu şekilde tanışma olanağı bulmuş bir grup insanın '70'ler sonrası ortaya çıkışına tanık oluyoruz. Ve bu oluşumun başında ve temelinde Başkan APO'yu görüyoruz.

İşte mevcut yapılanmalara aykırı bu çıkış teslimiyetçi, sosyal-şoven çevrelerin hayallerinin dışına taşan, adeta dünyalarını sarsan "Bağımsız Kürdistan" olgusunun cesaretle ortaya atılması, savunulması ve bunun APO şahsında yaşanıyor olması gerçeğimiz... Peki bu çağın en ileri ideolojisi olan bilimsel sosyalizmin yaratıcılığında oluşan ve bütün eski yapıları sarsan bu olgu nasıl karşılanacaktı? Kürdistan gerçekliği ile oynayan küçük-burjuva hamhayalci beyinlerin, bu oluşum ve ona damgasını vuran APO'ya en hayasızca bir biçimde yönelmelerinden başka doğal ne olabilirdi. Bu konuda subjektivizme saplanmadık, gerçeğimizi gördük ve politikamızı gerçek üzerine oturttuk. Yani tüm yönelimleri dikkate alarak hareket ettik. Bunda eşsiz önder APO'nun öngörüsünün ışığı vardır.

Gerçeğimizi gördük diyoruz. Bu neydi? Sömürgeci Türk devletinin, emperyalist ağababalarını arkalarına alarak saldırdığı, yoketmek istediği, pasifikasyonu egemen kılıp dönüşüme uğratma çabasında olduğu Kürt ve Kürdistan politikası orta yerdeydi. "Avımı öldürdüm, iş onu yutulur bir lokma haline getirip mideye indirmeye kalmıştı." TC bunun rahatlığını yaşıyordu. Ve Kürdistan'daki işbirlikçi kesimler bu yapı içinde erimeye, bununla bütünleşmeye müthiş can atıyorlardı... Teslimiyetçi, ruhsuz, milliyetçi kesimlerde çağın bu en vahşi ama ihtiyar devine kafa tutma yetisinde değillerdi. Bu prematüre yapı mevcut düzen içinde kırıntılarla yaşamaya razıydı. Bağımsız düşünce üretme ve onu pratik hayata geçirme gibi bir dertleri yoktu. Sosyal-şoven Türk solunun ise, Kürdistan diye bir sorunları ve bundan kaynaklanacak bir kaygıları yoktu. Umurlarında değildi. Kürdistan'daki varlığı da ulusal inkarcılık, Kemalizm şeklinde oluşmuş, Misak-ı Milli adeta desturları olmuştu. Bunun içindir ki, tüm bu yapılanmaları reddeden, hepsinin çıkarlarını zedeleyen, çürümüşlüklerini açığa vuran proleter damgalı, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi bu kesimlerin saldırılarına uğrayacak ve hedefi olacaktı. Kürdistan gerçeğini bilmeyenler, APO ve PKK'ye karşı yönelen saldırıların da özünü kavrayamazlar. Bu noktanın iyi anlaşılması gerekir. Bunu başka türlü izaha kalkışmak, boş bir saplantı olacak ve sonuç vermeyecektir.

Evet APO gibi tarihsel bir kişiliğin ortaya çıkması mazlum Kürt halkı için büyük bir şans. Çünkü halkların tarihinde böyle kişilikler kolay kolay çıkmamıştır. Halkların tarihine baktığımızda çağa, halkların toplumsal tarihlerine damgasını vurmuş Lenin, Stalin, Mao, Ho Chi Minh, Castro gibi çok sınırlı sayıda önder kişilik görüyoruz. Her biri bir devrim olan bu kişilikler tüm bu önemli olgularla birlikte ele alındığında anlaşılır, esas rolleri ortaya çıkar. Başka türlü yaklaşmak soyut olur. Nasıl ki, Bolşevik Devrimin beyni, ruhu, mimarı olan ve insanlık yürüyüşünde yeni bir çığır açan Lenin'i, yaşanan tarihsel süreçlerin bu bütünü içinde ele alıyor ve O'na esas rolünü veren bu süreçle değerlendiriyorsak, aynı şekilde devrimimizin önderi, mimarı APO'yu da bu tarihsel gelişim süreci içerisinde ele alarak tanımladığımız oranda subjektivizmden kurtuluruz. Ve en yalın anlatımla diyoruz ki, Bolşevik Devrimde Lenin'in rolü ne idiyse, bizim devrimimizde de APO'nun rolü odur. Hatta bu rol bizde daha belirgindir. Bunu her iki olguyu ortaya çıkaran koşulların farklılığı bağlamında değerlendirerek söylüyoruz. Lenin'in çıktığı toplumsal koşullar, APO'nun çıktığı toplumsal koşullardan daha olumlu ögeler taşıyordu. Bizde Kürt ve Kürdistan gerçeğini görüp kabul etmek bile başlı başına bir devrimdi. Onun için de, bilimsel sosyalizm temelinde bağımsızlıkçı ideolojiyi ve ona uygun bir program ve örgüt yaratmak, bir devrimi yaratmak gibi çok zor ve önemli bir olaydır. Yani sadece bu çıkışın kendisi başlı başına bir kahramanlık olayı ve bir halkın tarihi akısını değiştiren bir destandır.

Rusya'da başta Çarlığa karşı çeşitli burjuva, küçük-burjuva yönelimlerin varlığı sözkonusuydu. Toplumun çeşitli güçleri Çarlığa karşı açık mücadele içindeydi. Sonra Marksizmin gelişmesi ve bu yönelime damgasını vurması olayı vardır. Yani işleyen, gelişen bir dinamizm var. Bolşevizm bu dinamizme rengini veriyor, bir çığ gibi büyüyor. Keza Çin'de Sun Yat Sen önderliğinde bir burjuva hareketin varlığı sözkonusudur. Vietnam'da işgallere boyun eğmez güçlü bir yurtseverlik vardır. Kürdistan'a baktığımızda bırakalım bu çapta bir hareketliliği, hiçbir olumlu unsur, Kürdistan'daki yapıyı biraz olsun sarsacak bir öge bile yoktur. Toplumsal dinamikleri dağıtılmış, yabancılaşma ve pasifikasyon en koyu bir biçimde yaşanıyor. Ve işte APO böylesi bir ortamda doğdu. Hiçbir olgu kendi doğal süreci içinde gelişip şekillenmedi, adeta kendi doğasına aykırılık içinde şekillendi ve bu yapıda vücut buldu. Sözkonusu ülkelerde toplumun her kesimi, her sınıf kendi rolünü şu veya bu şekilde oynarken, Kürdistan'da bu tam tersi bir seyir izlemiştir. Rusya'da küçük-burjuva akımların çokluğu ve çeşitliliğinin, Bolşevik Devrim önünde engel teşkil etmesi ve diğer olumsuzluklar bu gerçeği yadsımıyor. Çin'de de, Vietnam'da da Kürdistan gibi ulusal inkarcılığın en uç noktalarda oynandığı bir yapı ortaya çıkmadı. Ulusal kurtuluşun gelişimi önünde bizdeki kadar büyük bir imhacı duvar örülmedi. Sömürgeci ülke devrimcileri bile ulusal uyanışta itici güç olma rolünü oynarken, bizde baştan beri alabildiğine köstekleme rolünü oynadı. Onun için ısrarla diyoruz ki, böylesine belirsizliklerin, karanlıkların, yabancılığın yaşandığı bir ülkede devrim hattının çizilmesi büyük bir tarihsel olaydır. Ve bu hattı çizen önder APO'nun rolü büyüktür, önemlidir. Yani bu rolün büyüklüğü, önemi, gerçekliğimizin kendisinde yatıyor.

1970'lerde Kürdistan'ın sömürge olgusunu açığa çıkarmış, araştırma ve incelemelerini derinleştirmiş; karanlıkların, belirsizliklerin yaşandığı bir yapıda devrim hattını çizerek büyük bir tarihsel olayın başlatıcısı olan büyük önder APO'nun rolü; ideolojik, politik, örgütsel hattın şekillenmesi ve netleşmesinde ve onun ülke zemininde derinleştirilip geliştirilmesinde daha açık ortaya çıkmıştır.

Dediğimiz gibi mevcut yapılanmaların çıkarlarına aykırı bir akım, bir hareket her yönüyle saldırı ve engelle karşılaşacaktır. Bağımsız Kürdistan olgusu hiçbir devrede teorik düzeyde bile kabul görmüyordu. Bunun içindir ki, hareketimiz baştan beri tüm bu çevrelerin saldırı hedefi durumuna geldi. Ancak Kürdistan'a girişte en çok karşımıza dikilen Kemalizmin Kürdistan'daki uzantıları inkarcı çevrelere ve gıdasını yine bu sosyal-şoven çevrelerden alan teslimiyetçi-reformist Kürt gruplara karşı mücadelede önderliğin sağlam, tutarlı bir çizgiye hakim olma ve onu kararlılıkla sürdürme yeteneğini görüyoruz.

Düşman ideolojik grup faaliyetlerin yürütüldüğü bu aşamada, direkt veya dolaylı olarak saldırılarını bize yöneltmiş, daha bu aşamada başta Önder APO olmak üzere, Hareketimizin birçok değerli kadrosunu deflemiş ve bu noktada bitirmeyi önüne koymuştu. Yani devlet Kürdistan'daki bu tarihi çıkışta ve bu çıkışta damgası olan APO'yu fiziki olarak ortadan kaldırma çabalarına girmiş, Kürdistan'ı önderliksiz bırakarak devrim iddiasının sonuç vermeyeceğini kanıtlamak (!) istemiştir. Aslında düşman, Kürdistan, APO ve PKK olgularının önemini ve yaratacağı sonuçları daha o zamandan fark etmişti. Ama tüm bu olumsuz koşullara ve saldırılara rağmen hızla gelişen ve kendini koruyan mücadelemiz, 1978'lere gelindiğinde niteliksel bir sıçrama yapmış ve hiçbir gücün hayal bile edemeyeceği bir düzeye ulaşmıştı. Kürdistan APO ile, Kürdistan PKK ile Kürdistanlaşmıştı.

Bu süreçte dergi ve dernekle varlık gösteren grupların tersine PKK ideolojik-politik, askeri mücadele ekseni üzerinde adım adım savaşı yürütmüş ve onu halka maletmiştir. Gerek sosyal-şovenizmin uzantıları

Devamı 22. sayfada